

การพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อก
ประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่
The Development of Women's Wear in Holding Inventory
to a New Product

ณภัทร สุนทรชัย
NAPHAT SOONTHORNCHAI

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหา
บัณฑิต

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2556

การพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อก
ประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่
The Development of Women's Wear in Holding Inventory
to a New Product

ณภัทร สุนทรชัย
NAPHAT SOONTHORNCHAI

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหา
บัณฑิต

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อการค้นคว้าอิสระ การพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่าย
เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

ชื่อ นามสกุล ณภัทร สุนทรชัย

ชื่อปริญญา คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์

คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวณิช

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระได้ให้ความเห็นชอบการค้นคว้าอิสระฉบับนี้แล้ว

..... ประธานกรรมการ

(ดร.เจลิยา หมัดอิว)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์บุษรา สร้อยระย้า)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวณิช)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้เน้น
การค้นคว้าอิสระ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

..... คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชฎาภัทร์ กี่อาริโย)

วันที่ ..... เดือน..... พ.ศ. ....

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	การพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่
ชื่อ นามสกุล	ณภัทร สุนทรชัย
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา และคณะ	คหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา (1) เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ (2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีของสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามและผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ สตรีวัยทำงาน อายุระหว่าง 25-35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุญคินวิซิติ จำกัด (มหาชน) จำนวน 302 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เริ่มดำเนินการโดยออกแบบภาพร่างการปรับเปลี่ยนรูปแบบเสื้อผ้าทั้ง 3 ชนิด คือ เสื้อเชิ้ต กระโปรง และกางเกง ด้วยการเพิ่มหรือลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้าซึ่งเลือกใช้เทคนิคผ้าระบาย การแทรกผ้า และการพิมพ์รูปลอก (Transfer Printing) จากนั้นนำไปสำรวจความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน แล้วทำการปรับเปลี่ยนรูปแบบเสื้อผ้าจริงตามที่ถูกคัดเลือก 5 อันดับแรกในแต่ละชนิด เพื่อประกอบการสำรวจความพึงพอใจจากกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า สตรีส่วนใหญ่มี สถานภาพโสด วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพหลัก คือ พนักงานหรือผู้บริหารในธุรกิจเอกชน รายได้อยู่ในช่วง 10,000 –20,000 บาทต่อเดือน นิยมซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีจากห้างสรรพสินค้า เสื้อผ้าที่ซื้อบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ กางเกง ชุดติดกัน และเสื้อตัวหลวม เหตุผลแรกในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีคือ รูปแบบของเสื้อผ้าที่น่าสนใจ ด้านภาพรวมของความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาแบบ ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ กระโปรง มีค่าเฉลี่ย 3.13 รองลงมาคือ เสื้อเชิ้ต มีค่าเฉลี่ย 3.09 และกางเกง มีค่าเฉลี่ย 3.07 ซึ่งเสื้อผ้าสตรีทุกชนิดที่พัฒนาแบบแล้ว ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบ, สินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรี

Independent Study Title	The Development of Women's Wear in Holding Inventory to a New Product
Author	Naphat Soonthornchai
Degree	Master of Home Economics
Major program	Home Economics
Academic Year	2013

ABSTRACT

The aims of this study are (1) the adapting of women's wear in holding inventory to a new product, (2) the study of the satisfactions of women who are 25-35 years old in Bangkok about the adapted women's wear in holding inventory. The tools for study are the questionnaires and the prototypes to accidental survey 302 women who are 25-35 years old in Bangkok and being the members from buying products of Boutique Newcity Public Co., Ltd. The fist of methods, sketching of the adapted holding inventories (shirts, skirts and pants) with Ruffles, Godets and Transfer Printing to selection by the 5 specialists. Then adapting the top 5 selected styles. Finally, surveying and analysis of the samples with percentage, mean and standard deviation.

The result of the study shows that most women from the sampling are single and have education in Bachelor Degree. Their occupations are in private sector with salary range between 10,000 –20,000 bath. Their favourite shopping place of women's wear is department stores and buying of top 3 are pants, dress and blouse. The first reason for them to buy the products is the interesting design. The overview of adapted products shows skirts are the first favourite with mean value of 3.13. Shirts are the second favourite with mean value of 3.09 and pants are the last favourite with mean value of 3.07. The conclusion of the developed women's wear are favoured medium level.

Keywords: Adapting, Holding inventory

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี จากความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ
รองศาสตราจารย์นวลแข ปาลิวนิซ อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ให้คำแนะนำและ
ข้อคิดเห็นต่าง ๆ มาโดยตลอด

ดร.เฉลียว หมัดอิว และรองศาสตราจารย์บุษรา สร้อยระย้า ที่กรุณาสละเวลามาเป็น
ประธานกรรมการสอบและกรรมการสอบในครั้งนี้ พร้อมให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์

รองศาสตราจารย์จิตรพิ ชวาลาวัดณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรูญ คล้ายจ้อย และอาจารย์เกศ
ทิพย์ กรี่เงิน ผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้วยความกรุณา

อาจารย์อัจฉราวรรณ ณ สงขลา คุณกัลยา ไวยานนท์ คุณกฤติกา จึงดำรงกิจ และคุณ
กมลศิริ ใจชื่น ผู้เชี่ยวชาญด้านเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในการพิจารณาคัดเลือกแบบเพื่อนำไป
ดำเนินการวิจัยครั้งนี้พร้อมคำติชมอันมีค่า

อาจารย์ปณิธาน ปวโรฬารวิทยา อาจารย์พิเศษและผู้บริหารบริษัท นูติคินิวซิตี จำกัด
(มหาชน) ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการดำเนินการศึกษาวิจัยและเก็บข้อมูลภายในองค์กรของท่าน

บิดา มารดา ญาติพี่น้อง และเพื่อน ๆ ที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจเสมอมา ตลอดจน
บุคคลที่มีได้เอ่ยนามในที่นี้ ผู้มีส่วนช่วยให้การศึกษาวิจัยทุกขั้นตอนสำเร็จราบรื่น

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ณภัทร สุนทรชัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(ก)
Abstract	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญ	(ง)
สารบัญตาราง	(ฉ)
สารบัญภาพ	(ณ)
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 ขอบเขตของงาน	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.5 นิยามศัพท์	4
1.6 กรอบแนวความคิด	4
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	5
2.2 ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	49
3. วิธีดำเนินการ	52
3.1 เครื่องมือที่ใช้	52
3.2 วิธีการ	53
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล	81
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
4.2 อภิปรายผล	108
5. สรุปผลและข้อเสนอแนะ	111
5.1 สรุปผล	111
5.2 ข้อเสนอแนะ	112

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เอกสารอ้างอิง	114
ภาคผนวก	118
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	119
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	121
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	131

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 ผลการคัดเลือกแบบเสื้อเซ็ท	68
3.2 ผลการคัดเลือกแบบกระโปรง	69
3.3 ผลการคัดเลือกแบบกางเกง	70
3.4 ผลการคัดเลือกลาย	71
4.1 สถานภาพ	81
4.2 วุฒิการศึกษา	82
4.3 อาชีพหลัก	82
4.4 รายได้ต่อเดือน	83
4.5 แหล่งจำหน่ายสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี	83
4.6 ความถี่ในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี	84
4.7 ช่วงเวลาในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี	84
4.8 ชนิดเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อบ่อยที่สุด	85
4.9 เหตุผลอันดับแรกในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี	85
4.10 บุคคลที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี	86
4.11 เงื่อนไขโดยเฉลี่ยต่อเดือนในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี	86
4.12 จำนวนครั้งในการสวมใส่จริง ของเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมาแล้ว	87
4.13 เหตุผลที่ทำให้หยุดการสวมใส่เสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมาแล้ว	87
4.14 วิธีจัดการกับเสื้อผ้าสตรีที่ไม่นำมาสวมใส่แล้ว	88
4.15 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเซ็ท หัวข้อเรื่อง แบบนำสวมใส่	89
4.16 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเซ็ท หัวข้อเรื่อง แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานถึงลำลอง)	90
4.17 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเซ็ท หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ	90
4.18 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเซ็ท หัวข้อเรื่อง ความกลมกลืนระหว่างสีสันทองของลวดลายกับผ้าพื้น	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.19 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย	92
4.20 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ	92
4.21 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง ราคาขาย/ตัว ระหว่าง 1,000 – 1,500 บาท	93
4.22 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง แบบนำสวมใส่	94
4.23 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)	95
4.24 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ	95
4.25 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ความกลมกลืนระหว่างสีสันทองของลวดลายกับผ้าพื้น	96
4.26 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย	97
4.27 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ	97
4.28 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 900 – 1,400 บาท	98
4.29 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง แบบนำสวมใส่	99
4.30 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)	100
4.31 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ	100
4.32 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง ความกลมกลืนระหว่างสีสันทองของลวดลายกับผ้าพื้น	101

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.33 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย	102
4.34 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ	102
4.35 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 800 – 1,300 บาท	103
4.36 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภท เสื้อผ้าสตรี ชนิดเสื้อเชิ้ต	104
4.37 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภท เสื้อผ้าสตรี ชนิดกระโปรง	105
4.38 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภท เสื้อผ้าสตรี ชนิดกางเกง	106
4.39 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภท เสื้อผ้าสตรีทั้ง 3 ชนิด	107

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 กระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป	9
2.2 รูปแบบเสื้อผ้าสตรี	11
2.3 รูปแบบกระโปรงทรงพื้นฐาน	12
2.4 ความยาวมาตรฐานของกระโปรง	13
2.5 ความยาวมาตรฐานของกางเกง	14
2.6 ความสมดุล	21
2.7 การซ้ำ	21
2.8 การเน้น	22
2.9 การเคลื่อนไหว	23
2.10 เอกภาพ	23
2.11 วงจรสี	24
2.12 การตัดให้สั้น	26
2.13 การต่อให้ยาว	27
2.14 การเปลี่ยนสัดส่วน	27
2.15 การแก้ไขบางส่วน	28
2.16 การตกแต่งเพิ่มเติม	28
2.17 การเปลี่ยนประโยชน์ใช้สอย	29
2.18 การตัด หรือเพิ่มส่วนของปก	30
2.19 การตัด หรือเพิ่มส่วนของแขน	30
2.20 การตัด หรือเพิ่มส่วนของกระโปรง	31
2.21 การตัด หรือเพิ่มส่วนของกางเกง	31
2.22 การตัด หรือเพิ่มส่วนของเสื้อ	31
2.23 ชนิดของจีบระบาย	35
2.24 การเย็บรูดแบบเย็บจักรห่าแล้วรูดด้วยมือ และการใช้จักรเย็บรูดด้วยตีนผีเย็บรูดโดยเฉพาะ	36
2.25 การเย็บแบบจีบพับ	36
2.26 จีบตกแต่งแบบติดลูกไม้ด้านล่าง	37

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
2.27 จีบระบาย 2 ชั้น	37
2.28 การตกแต่งเสื้อและกระโปรงด้วยจีบระบาย	38
2.29 การตกแต่งด้วยการแทรกผ้า	39
2.30 หลักการพิมพ์รูปลอก (Transfer Printing)	40
2.31 เครื่องพิมพ์รูปลอกแบบถ่ายโอนความร้อน (Heat Transfer)	41
2.32 รูปแบบการจัดวางลาย	42
2.33 ตำแหน่งและทิศทางขององค์ประกอบการจัดวางลาย	43
2.34 ลักษณะการซ้ำลาย	44
3.1 เสื้อเซ็ทก่อนพัฒนารูปแบบ	55
3.2 กระโปรงก่อนพัฒนารูปแบบ	57
3.3 กางเกงก่อนพัฒนารูปแบบ	60
3.4 สีสันทำบำบัด (Color Therapy)	62
3.5 สภาพเปียกน้ำ (The Wet Look)	63
3.6 อาณาจักรสัตว์โลก (Animal Planet)	63
3.7 สีแดงแรงฤทธิ์ (Red Alert)	64

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่มนุษย์ทุกคนต้องการแสวงหาเพื่อนำมาห่อหุ้มร่างกาย ในขณะที่เดียวกัน ก็ต้องการให้ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพและความสวยงามแก่ผู้สวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจึงมีบทบาทมากในชีวิตประจำวัน ซึ่งปัจจุบันผู้บริโภคนิยมหันมาใช้เสื้อผ้าสำเร็จรูปมากกว่าเสื้อผ้าสั่งตัด เพราะสะดวก รวดเร็ว รูปแบบมีให้เลือกหลากหลาย และระดับราคามีความเหมาะสมตามความพึงพอใจของผู้บริโภค

ธุรกิจเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นธุรกิจที่เดินเคียงคู่ไปกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต และวิวัฒนาการตามกาลเวลาอยู่เสมอ นั่นคือ แฟชั่นหรือรูปแบบของการแต่งกายในแต่ละยุคสมัยที่ได้รับการยอมรับ ณ ห้วงเวลานั้น ๆ และสามารถปรับเปลี่ยนได้ตลอดเวลา (ณัฐชลิ, 2552) ธุรกิจเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของประเทศไทย มีการเจริญเติบโตเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และมีการแข่งขันกันสูงตั้งแต่ตลาดเสื้อผ้าระดับบนไปจนถึงระดับล่าง โดยเร่งผลิตสินค้าเพื่อให้ทันต่อความต้องการของตลาดหรือกลุ่มผู้บริโภค อีกทั้งมุ่งเน้นพัฒนาในรูปแบบหรือรูปลักษณะของตัวสินค้าให้มีความหลากหลายและเพิ่มจำนวนการผลิตให้มากขึ้นเพื่อรองรับการขยายตัวของธุรกิจประเภทนี้

บริษัท บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทที่ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแห่งแรกของประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2513 โดยนางศิรินา โชควัฒนา ปวโรฬารวิทยา ผู้เริ่มต้นพัฒนาธุรกิจเสื้อผ้าสตรีสำเร็จรูปและสนับสนุนฝีมือนักออกแบบไทยจำนวนมาก ปัจจุบันบริษัททำงานโดยนักออกแบบไทยมากกว่า 20 คน ออกแบบเสื้อผ้าสตรีแฟชั่นเป็นคอลเล็กชั่น (Collection) ปีละ 2 ครั้ง ได้แก่ สปริง/ซัมเมอร์ (Spring/Summer) และออทัม/วินเทอร์ (Autumn/Winter) ส่วนการผลิตแบบอุตสาหกรรมมีการพัฒนาปรับปรุงด้านวิธีการ รูปแบบ และนำเอาวิทยาการเทคโนโลยีของเครื่องจักรต่าง ๆ มาใช้เพื่อช่วยในการผลิตให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งในปัจจุบันยังคงผลิตและจำหน่ายสินค้าเสื้อผ้าสตรีทั้งในและต่างประเทศหลากหลายยี่ห้อ และได้รับความนิยมาจากรุ่นผู้บริโภคแต่ละช่วงวัยมาโดยตลอด

แม้ว่าสินค้าแต่ละฤดูกาลที่บริษัท บุญคินนิวซิติ จำกัด (มหาชน) ผลิตรายออกมาจะมีให้เลือกซื้อหลากหลายรูปแบบแล้วก็ตาม เพราะคาดว่าจะตรงกับความต้องการของผู้บริโภคอย่างกว้างขวาง แต่สินค้าเสื้อผ้าสตรีบางแบบกลับไม่ประสบความสำเร็จด้านยอดขายตามที่คาดไว้ อาจเป็นเพราะรูปแบบหรือรูปลักษณะไม่ตรงกับความต้องการ จึงไม่เป็นที่นิยมจากกลุ่มผู้บริโภค เช่น แบบเสื้อเรียบและเนื้อผ้าบางเกินไป กระโปรงสีสดขาดเกินไป หรือกางเกงสั้นเกินไป อาจทำให้เกิดความไม่มั่นใจแก่ผู้สวมใส่ เป็นต้น ถึงแม้ว่าจะดำเนินการแก้ไขปัญหานี้ด้วยการจัดรายการลดราคา แลกเปลี่ยนกับสินค้าอื่น ๆ หรือแจกของแถม เพื่อช่วยกระตุ้นยอดขายหลายครั้งหลายคราแล้วก็ตาม แต่ยังคงปรากฏสินค้าเหลือเก็บเป็นสต็อกสินค้าจำนวนมาก เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายบางแบบ อาจถูกเก็บไว้เป็นเวลานาน นอกจากจะไม่ก่อให้เกิดมูลค่าแล้ว ยังทำให้สิ้นเปลืองพื้นที่การเก็บรักษาอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่วนใหญ่มักตัดเย็บด้วยผ้าใยสังเคราะห์ เนื่องจากมีคุณสมบัติของเส้นใยที่ดีพอ ๆ กับเส้นใยธรรมชาติ ซึ่งอภิชาติ (2545) กล่าวว่า เส้นใยสังเคราะห์ส่วนมากที่นิยมใช้ คือ เส้นใยโพลีเอสเตอร์หรือผ้าใยผสมโพลีเอสเตอร์ ซึ่งมีคุณสมบัติทนทานต่อแสงแดดได้ดี แผลง มอด ปลวก มด ไม่สามารถทำอันตรายเส้นใยได้ ทนทานต่อการขูดถู สวมใส่สบาย และการซักที่ง่ายแห้งเร็ว ประกอบกับ นวลแข (2542) กล่าวว่า มีปริมาณการนำเส้นใยโพลีเอสเตอร์ไปใช้มากเป็นอันดับสองรองจากฝ้าย เพราะมีคุณสมบัติดีมากหลายประการ เช่น ทนยับ คีนตัว คงรูปได้ดีมาก และดูแลรักษาง่าย ซักแล้วสวมใส่ได้เลยโดยไม่ต้องรีด หรือรีดเพียงเล็กน้อย ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าสินค้าเสื้อผ้าสตรีที่ถูกเก็บเป็นสต็อกสินค้านั้นมีอายุการเก็บรักษาได้นาน เส้นใยมีความทนทานไม่เสื่อมสภาพไปได้ง่าย ๆ

ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการจัดการกับสินค้าเสื้อผ้าสตรีกลุ่มนี้ และศึกษาหาความเป็นไปได้ในการใช้วิธีแก้ไขปัญหามาเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและระบายสินค้าออกจากสต็อกสินค้า นอกเหนือจากการจัดกิจกรรมกลยุทธ์ทางการตลาด จึงมีแนวความคิดในการปรับเปลี่ยนรูปแบบสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีที่ค้างสต็อกมาเป็นเวลาเกินกว่า 3 ปีขึ้นไป เพื่อให้เกิดความแปลกใหม่น่าสนใจ เหมาะสำหรับเป็นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายสตรีวัยทำงาน อันจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยลดกระบวนการผลิตสินค้าเสื้อผ้าสตรี และเพื่อพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรีที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้บริโภคเป้าหมาย ด้วยวิธีการตัดเย็บปรับเปลี่ยน เพิ่มเติม ลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้า ผนวกเข้ากับเทคนิคการพิมพ์รูปลอก (Transfer Printing) เพื่อให้เกิดลวดลายที่สวยงาม เนื่องจากวิธีนี้เป็นเทคนิคการพิมพ์ผ้าที่กำลังได้รับความนิยม เพราะมีขั้นตอนง่าย ไม่ต้องทำบล็อก ไม่จำกัดลาย ไม่จำกัดสี สะดวก รวดเร็ว ประหยัด และคงทนโดยใช้ต้นทุนการผลิตที่น้อยที่สุด สามารถผลิตลวดลายได้เป็นจำนวนมาก

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่
- 1.2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี ของสตรีอายุระหว่าง 25 - 35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร

1.3 ขอบเขตของงาน

1.3.1 สินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีที่ใช้ศึกษาเป็นเสื้อผ้าสตรียี่ห้อหนึ่งของบริษัท บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน) มีระยะเวลาการเก็บในสต็อกสินค้า 3 ปีขึ้นไป ตัดเย็บด้วยผ้าเส้นใย โพลีเอสเตอร์ มีชื่อเรียกทางการค้าว่า ผ้าชีฟอง (Chiffon) และมีจำนวนตัวเหลืองค้ำมากที่สุดในแต่ละชนิด คิดเป็นร้อยละ 50 ขึ้นไปของจำนวนตัวที่ผลิตออกมาจำหน่าย

1.3.2 รูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีที่ใช้ศึกษา เป็นแบบเสื้อเรียบ ๆ ไม่มี ลวดลายหรือการตกแต่งใด ๆ ขนาดของเสื้อที่นำมาศึกษา คือ ไซส์ 38 (size 38) ซึ่งเป็นขนาดมาตรฐานของบริษัท บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน)

1.3.3 เทคนิควิธีการที่ใช้พัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี คือ วิธีการตัดเย็บเพิ่มเติมหรือลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้า โดยใช้เทคนิคระบายหรือแทรกผ้า ผนวกกับเทคนิคการพิมพ์รูปลอกด้วยเครื่องพิมพ์แบบ Heat Transfer เพื่อให้เกิดลวดลายที่น่าสนใจ

1.3.4 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ได้จากการรวบรวมผลการพิจารณาและประเมินความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญด้านเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายทั้งหมด 5 ท่าน ที่มีต่อภาพร่างการปรับเปลี่ยนรูปแบบเสื้อผ้าสตรีทั้ง 3 ชนิดคือ เสื้อเซ็ท กระโปรง และกางเกง โดยให้พิจารณาและเลือกแบบเสื้อผ้าสตรีเพียงชนิดละ 5 แบบ รวมทั้งหมด 15 แบบ และเลือกลวดลายเพียง 1 ลาย 1 กลุ่มสีเท่านั้น

1.3.5 การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบและตำแหน่งลวดลายบนผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่ได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีแล้วทั้ง 3 ชนิดคือ เสื้อเซ็ท กระโปรง และกางเกง แต่ละชนิดตกแต่งด้วยวิธีการพิมพ์รูปลอกลายเดียวกัน แต่ตำแหน่งลายบนเสื้อผ้าแตกต่างกัน จำนวน 5 แบบ รวมผลิตภัณฑ์ต้นแบบทั้งหมด 15 แบบ

1.3.6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ สตรีวัยทำงาน อายุระหว่าง 25 - 35 ปีในเขต กรุงเทพมหานคร และเป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน) จำนวน 302 คน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 เป็นแนวทางการระบายสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีที่มีจำนวนมากและถูกเก็บเป็นเวลานาน

1.4.2 เป็นแนวทางการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้บริโภค

1.5 นิยามศัพท์

การพัฒนารูปแบบเสื้อผ้า หมายถึง การปรับเปลี่ยนแบบเสื้อผ้าพื้นฐานให้มีลักษณะแตกต่างไปจากเดิม ด้วยการเพิ่มเติมหรือลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้าสตรี โดยใช้เทคนิคผ้าระบาย การแทรกผ้า และการพิมพ์รูปลอก (Transfer Printing)

สินค้าค้างสต็อก หมายถึง สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุติคนิวซิตี จำกัด (มหาชน) ที่นำออกจำหน่ายแล้วแต่ไม่สามารถทำยอดจำหน่ายได้หมด จึงเหลือค้างเป็นจำนวนมากและเก็บเป็นสต็อกสินค้าเพื่อรอจำหน่ายในครั้งต่อไป

สตรีวัยทำงาน หมายถึง ผู้หญิงอายุระหว่าง 25 – 35 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุติคนิวซิตี จำกัด (มหาชน)

1.6 กรอบแนวคิด

การกำหนดกรอบการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ผู้วิจัยระดับปริญญาตรีศึกษา ดังนี้

1.6.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบและตำแหน่งลายบนสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี

1.6.2 ตัวแปรตาม คือ ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรี ของสตรีวัยทำงานอายุระหว่าง 25 - 35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุติคนิวซิตี จำกัด (มหาชน)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำจุนสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

2.1 ข้อมูลสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

ข้อมูลสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีโดยทั่วไป แต่ละบริษัทมีขั้นตอนการผลิตที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งพอประมวลได้ดังนี้

2.1.1 กระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป สำหรับกระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป จำแนกออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ การออกแบบ และการตัดเย็บ โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงานแต่ละแผนก ดังนี้

2.1.1.1 แผนกออกแบบ เริ่มต้นที่การออกแบบผลิตภัณฑ์ก่อนถึงฤดูกาลการวางจำหน่ายสินค้าอย่างน้อย 6 เดือน โดยการออกแบบเสื้อผ้า หมายถึง การถ่ายทอดรูปแบบความคิดของนักออกแบบให้ออกมาเป็นผลงาน ที่ผู้อื่นสามารถมองเห็น รับรู้ หรือสัมผัสได้ และเกิดความเข้าใจในผลงานร่วมกัน ดังนั้น การออกแบบเสื้อผ้าเปรียบเสมือนการวางแผนการทำงาน เพราะช่วยให้การทำงานเป็นไปตามขั้นตอน ที่เหมาะสมและประหยัดเวลา ศรีกาญจนา (2540) อ้างจาก อารี และคณะ (2537) กล่าวว่า การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ดี จะต้องตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นขั้นตอนการดำเนินงานในการออกแบบสินค้าให้ตรงกับกลุ่มผู้บริโภคดังนี้

1) วิเคราะห์โอกาสการสวมใส่ (Occasional Dressing) เสื้อผ้าที่ออกแบบนั้นใช้กับงานอะไร ต้องการความสบาย ลำลอง หรือใช้ในงานพิธี

2) ข้อมูลทางการตลาด (Market Research Report) ผู้จัดการสินค้าหรือเมอชานไดเซอร์ (Merchandiser) จะรวบรวมข้อมูลทางการตลาดในด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับเสื้อผ้า ได้แก่

แนวโน้มของวัตถุดิบ สี รสนิยมของผู้บริโภค รายละเอียดของสินค้า รวมทั้งราคาสินค้าให้นัก ออกแบบนำมาเป็นข้อมูลพิจารณา

3) แนวความคิดในการทำสินค้า (Brand Concept) เมื่อวิเคราะห์ข้อมูล การสวมใส่และการรวบรวมข้อมูลทางการตลาดแล้ว นักออกแบบจะต้องนำข้อมูลมาหาแนวคิด (Theme) ซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์โอกาสในการสวมใส่ กลุ่มอายุของผู้สวมใส่ รสนิยมของผู้ สวมใส่ เป็นต้น

4) การเสนอผลงาน (Presentation) นักออกแบบจะเสนอผลงานในรูปแบบ ของแผนภูมิ (Master Map) ซึ่งมีรายละเอียดของรูปแบบ แนวโน้มของสี เนื้อผ้า รวมทั้งเครื่อง ประกอบการแต่งกาย (Accessory)

แนวทางการแสดงภาพรวมของสินค้า ต้องทันต่อความเปลี่ยนแปลงของแฟชั่นและตลาด เพื่อผลิตสินค้าให้ตรงกับฤดูกาล นอกจากนี้ นักออกแบบควรมีความรู้ความเข้าใจในการใช้สีเป็น องค์ประกอบ และมีความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างของจีบ รูด กระเป่า ปก กระดุม รวมถึงวัสดุ ประกอบเสื้อผ้าอื่น ๆ ด้วย ซึ่งหากนักออกแบบสามารถเข้าใจถึงความต้องการของผู้บริโภคได้อย่าง ละเอียด จะทำให้การออกแบบผลิตภัณฑ์ได้ดีตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ใช้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ คุณสมบัติของผู้ออกแบบในเชิงอุตสาหกรรม ต้องมีความคิดสร้างสรรค์และรู้จักดัดแปลง มีความ เข้าใจในระบบการผลิตอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของบริษัท ความได้เปรียบเสียเปรียบใน กระบวนการผลิต มีความเข้าใจในตลาดของเสื้อผ้าที่ตนออกแบบ รวมถึงจุดเด่นและสาระสำคัญของ แบบที่ทำอีกด้วย

2.1.1.2 แผนกเสื้อผ้าตัวอย่าง หลังจากนักออกแบบถ่ายทอดความคิดการออกแบบ ออกมาเป็นผลงานภาพวาด ที่คณะผู้ร่วมทำงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตมีความเข้าใจ ระหว่างกันแล้ว ผลงานภาพวาดนั้นจะถูกส่งไปยังแผนกการทำแบบตัด (Pattern Marking) การทำ แบบตัดเสื้อผ้าทำได้ 2 วิธี คือ การทำแบบตัดจากหุ่น และการทำแบบตัดจากกระดาษ ซึ่งการผลิต เสื้อผ้าสำเร็จรูปนิยมทำแบบตัดจากกระดาษ เพราะสะดวกรวดเร็วกว่า แต่ก็ใช้การทำแบบตัดจาก หุ่นเป็นส่วนประกอบเช่นกันในชิ้นงานที่ต้องการความละเอียดมากขึ้น เช่น ชุดราตรีที่มีการจับจีบ ผ้า (Draping) เพื่อดูความสวยงาม ความพอดีของสัดส่วน ความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ บนเสื้อผ้า ป้องกันความผิดพลาดในการผลิตจำนวนมาก แบบตัดที่สร้างขึ้นนั้น จะใช้สัดส่วน มาตรฐานของกลุ่มผู้บริโภคที่ผลิตขนาดตัวที่สร้างเริ่มแรก คือ ขนาดกลาง (Medium Size) หรือ ไซส์ 38 การดัดแปลงแบบตัดทำได้ด้วยการนำแบบตัดกระดาษแข็งมาวางลงบนกระดาษสร้างแบบ และดัดแปลงให้เป็นไปตามที่ออกแบบไว้ แต่ปัจจุบันสามารถดัดแปลงแบบตัดได้โดยใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการสร้างแบบตัด

แบบตัดที่ได้รับการดัดแปลงแบบจนเป็นแบบตัดที่สมบูรณ์แล้ว จะถูกส่งต่อไปยังแผนกเย็บเสื้อตัวอย่าง นำไปตัดเย็บเป็นเสื้อตัวอย่างขึ้นมา 1 ตัว สำหรับให้นางแบบลองสวมใส่ ซึ่งผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับตลาด (Merchandiser) และนักออกแบบ (Designer) จะร่วมกันตรวจสอบสัดส่วนของขนาดแบบตัด และจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไข เช่น เรื่องของสัดส่วน วัสดุตกแต่ง เทคนิคการตัดเย็บ รวมถึงอาจมีการเปลี่ยนแปลงวัสดุต่าง ๆ เช่น ผ้า วัสดุรองใน ร่องทรง ผ้าซับใน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อนำไปแก้ไขจนเป็นที่พึงพอใจของทุกฝ่าย จึงจะนำแบบตัดต้นแบบ (Master Pattern) ส่งไปยังแผนกขยายและลดขนาด (Grading) ต่อไป

2.1.1.3 แผนกขยายและลดขนาดแบบตัด เพื่อกำหนดขนาดแบบเสื้อ เนื่องจากกลุ่มผู้สวมใส่เสื้อผ้าย่อมมีขนาดตัวที่แตกต่างกัน อาจจำแนกออกเป็น 4 ขนาด คือ ขนาดเล็ก (Small หรือ S) ขนาดกลาง (Medium หรือ M) ขนาดใหญ่ (Large หรือ L) และขนาดใหญ่พิเศษ (Extra Large หรือ XL) โดยทำเครื่องหมายต่าง ๆ แสดงบนแบบตัดและเขียนรายละเอียดต่าง ๆ ให้ชัดเจน

การกำหนดขนาดแบบเสื้อ นอกจากใช้อักษร S, M, L, XL เป็นเครื่องหมายบอกขนาดแล้ว ยังมีการใช้เบอร์บอกขนาดผู้สวมใส่อีกด้วย เช่น เสื้อผ้าสำหรับเด็กมีขนาดเบอร์ให้เลือกตั้งแต่ 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20 และ 22 สำหรับผู้ใหญ่จะกำหนดขนาดตั้งแต่เบอร์ 30, 32, 34, 36, 38, 40, 42 และ 44 เป็นต้น (กมล, 2534)

2.1.1.4 แผนกวางแบบตัด เมื่อถึงขั้นตอนการวางแบบตัด ต้องใช้ความชำนาญและระมัดระวังพอสมควร โดยตรวจสอบความกว้างของหน้าผ้าทุกม้วน พร้อมกับพิจารณาปัญหาในเรื่องความต่างของสีแต่ละม้วนผ้าด้วย ตรวจสอบชิ้นส่วนของแบบตัดให้ครบถ้วน ต้องนำแบบตัดทุกชิ้นส่วนไปวางบนกระดาษจนครบ เพื่อคุณภาพรวมของการวางแบบตัดก่อนลงมือตัดผ้าจริง ป้องกันการตัดชิ้นส่วนไม่ครบ ลักษณะของผ้าเป็นปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงในการวางแผนการวางแบบตัด การวางแบบตัดที่ดีและประหยัดต้องมีช่องว่างน้อยที่สุด

2.1.1.5 แผนกตัดผ้า ถือเป็นหัวใจสำคัญในการทำงานด้านการผลิตเช่นกัน เพราะโรงงานอุตสาหกรรมเสื้อสำเร็จรูปจะได้กำไรหรือขาดทุนขึ้นอยู่กับความรอบคอบของแผนกตัดโอกาสสูญเสียผลกำไรจะตกอยู่ที่วัสดุเหลือใช้ เศษผ้าที่เหลือจากการตัดและขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนั้น การตัดผ้าต้องมีการวางแผนงานที่ดี ทำงานประสานกับแผนกทำแบบตัดและการวางแบบตัด (Marker) แผนกปูผ้า (Spreading) รวมไปถึงแผนกเย็บด้วย ซึ่งต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์วางแผนคิดคำนวณเพื่อให้เกิดการสูญเสียที่น้อยที่สุด

ขั้นตอนสุดท้ายก่อนนำส่งไปแผนกเย็บ คือ การมัดแยกชิ้นส่วน (Bundle) การแยกชิ้นส่วนของเสื้อผ้ายัดเป็นหมวดหมู่ในแต่ละส่วนจะมีคูปอง (Ticket) มัดติดไปตลอดขั้นตอนการเย็บ

ชิ้นส่วน ในรายละเอียดของคู่มือจะประกอบด้วยชื่อแบบ (Style) สี ขนาด (Size) โຕ้ะ (Lay) มัดที่ เบอร์สินค้า จำนวนตัว และชื่อชิ้นงาน (แผ่นหน้า - หลัง) คู่มือจะมัดติดกับชิ้นงาน แยกใส่ถุงบรรจุ ปิดผนึก ในการแยกงานแต่ละชิ้นส่วน ผู้ปฏิบัติงานต้องจดบันทึกรายละเอียดดังกล่าวข้างต้นใน ใบกำกับมัดงาน เพื่อจัดส่งไปให้แผนกเย็บต่อไป

2.1.1.6 แผนกเย็บ ก่อนเริ่มขั้นตอนการเย็บในแต่ละแบบจะต้องมีการวางแผนการทำงานเช่นเดียวกัน ข้อมูลบางอย่างอาจได้รับจากแผนกเย็บเสื้อตัวอย่างมาแล้วบางส่วน เช่น เทคนิคการเย็บในส่วนต่าง ๆ ของตัวเสื้อ ซึ่งในการวางแผนกระบวนการเย็บเป็นหน้าที่ของฝ่าย วิศวกรอุตสาหกรรม หรือผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการวางแผนการผลิต หรืออาจเป็นผู้จัดการ โรงงานเข้ามาวางแผนในส่วนนี้ จะต้องมีการศึกษาหาเทคนิควิธีการเย็บ และหาเวลามาตรฐานในการเย็บชิ้นงานแต่ละส่วน (Motion and Time Study) หรืออาจไม่ได้ศึกษาเวลาในการเย็บแต่ละ ขั้นตอน หากมีการวางแผนขั้นตอนการเย็บที่ดี ย่อมทำให้ผลงานออกมาได้เร็วตามเป้าหมายเช่นกัน ช่วยให้หัวหน้าแผนกเย็บ (Foreman) สามารถจัดสายงานการทำงานเป็นกลุ่ม ต่อเนื่องตั้งแต่ เริ่มแรกจนจบขั้นสุดท้าย ซึ่งในการวางแผนการเย็บนี้ มีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

1) สำรวจเครื่องจักรที่มีอยู่ทั้งหมด จำนวนจักรเข็มเดี่ยวและจักรพิเศษ เพื่อกำหนดพนักงานเย็บให้พอดีจำนวน

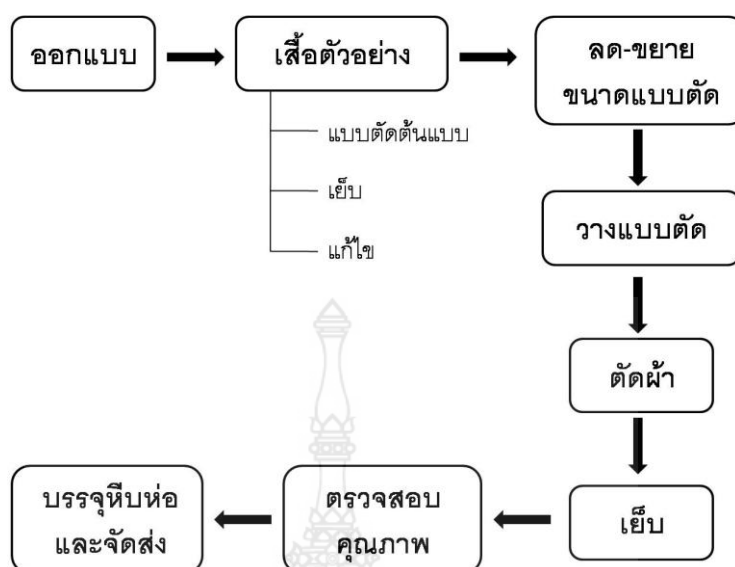
2) รู้ความสามารถและจำนวนของพนักงานเย็บ

3) มีรายละเอียดของ PO (Purchase Order)

4) มีรายละเอียดของใบสั่งตัด (Cutting List)

5) ศึกษาขั้นตอนการทำงานวิเคราะห์ กำหนดเวลามาตรฐาน

2.1.1.7 แผนกตรวจสอบคุณภาพ สำหรับขั้นตอนสุดท้ายก่อนขนส่งเพื่อนำออก จำหน่ายถึงกลุ่มผู้บริโภค คือ การตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งในการตรวจสอบคุณภาพของงานตัดเย็บที่ สวยงาม ไม่ผิดพลาด ต้องตรวจสอบในขั้นตอนก่อนเย็บ ระหว่างเย็บ และหลังเย็บ เพื่อควบคุม คุณภาพของสินค้าทุกชิ้นให้ได้มาตรฐาน หากตรวจพบจุดบกพร่องในขั้นตอนใด จะได้แก้ไข จุดบกพร่องนั้นได้ทันที ไม่ปล่อยให้ผ่านเลยไปยังขั้นตอนต่อ ๆ ไป เพราะจะทำให้การแก้ไข ลำบากขึ้นและสูญเสียทรัพยากร เวลา แรงงานมากขึ้น ภาพรวมของกระบวนการผลิตเสื้อผ้า สำเร็จรูปของบริษัท บุติคินิวซี้ตี้ จำกัด (มหาชน) ดังแสดงเป็นแผนผังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 กระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป

2.1.2 การจำแนกชนิดของเสื้อผ้าสำเร็จรูป ตลาดเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศไทยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง เป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่มีราคาแพง ตัดเย็บประณีตมาก และตัดคราวละ 1 - 3 ตัวเท่านั้น เปิดเป็นห้องเสื้อมีชื่อร้านเฉพาะ ระดับกลางเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผู้บริโภคมียาขายได้ปานกลางหาซื้อมาสวมใส่ ตัดเย็บฝีมือดีพอควร วางจำหน่ายตามห้างสรรพสินค้าทั่วไป ระดับต่ำเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับผู้มีรายได้น้อย ฝีมือการตัดเย็บพอใช้ ใช้เนื้อผ้าเหมาะสมกับราคาวางขายตามแผงลอย ตลาดนัด เป็นต้น ศรีกาญจนา (2540) อ้างจาก Diamond Jay and Ellen (1994) ว่า เสื้อผ้าสำเร็จรูปแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1.2.1 Women's wear คือ เสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับสุภาพสตรีที่ผลิตจำหน่าย ได้แก่ ชุดลำลอง เสื้อกีฬา ชุดออกกำลังกาย สูทและโค้ต เสื้อผ้าชนิด ชุดว่ายน้ำ เสื้อกันฝน กางเกงกระโปรง เสื้อตัวหลวม ชุดชั้นใน ชุดคลุมท้อง ยีน และผ้าคลุมศีรษะ เป็นต้น

2.1.2.2 Men's wear คือ เสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับสุภาพบุรุษที่ผลิตจำหน่าย ได้แก่ เสื้อสูท เสื้อแจ็กเก็ต เสื้อกีฬา ชุดออกกำลังกาย เสื้อคลุม เสื้อกันฝน เชิ้ต และไท เป็นต้น

2.1.2.3 Children's wear คือ เสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับเด็กที่ผลิตจำหน่าย ได้แก่ ชุดยีน เสื้อคลุม ชุดว่ายน้ำ ชุดนอน ชุดชั้นใน เสื้อกันหนาว เชิ้ต เสื้อตัวหลวม และชุดลำลอง เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับหรือ Accessories ถือเป็นส่วนประกอบของการแต่งกาย ที่จะทำให้การแต่งกายสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น รองเท้า กระเป๋าถือ เข็มขัด อัญมณี นาฬิกา สร้อยคอ ต่างหู ถุงมือ ผ้าคลุมศีรษะ เป็นต้น

2.1.3 รูปแบบเสื้อผ้าสตรี หมายถึง รูปของเสื้อผ้าสตรีที่มีการกำหนดขึ้นเป็นหลักการหรือเป็นแนวทาง และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มสตรีทั่วไป สาคร (2553) กล่าวว่า รูปแบบเสื้อผ้าสตรีสามารถแบ่งออกเป็น 9 ชนิด ดังนี้

2.1.3.1 ชุดติดกัน (Dress) มีลักษณะของเสื้อผ้าที่มีการเชื่อมต่อของตัวเสื้อและตัวกระโปรง มีทั้งรูปแบบที่มีความยาวและสั้น

2.1.3.2 เสื้อแจ็คเก็ต (Jacket) เสื้อแจ็คเก็ตของสตรีส่วนใหญ่จะทำหน้าที่เป็นเสื้อคลุมตัวนอก เป็นเสื้อตัวเดียวผ่าหน้า สามารถสวมทับเสื้อตัวในได้สะดวก มีทั้งโครงสร้างพอดีตัวและโครงสร้างหลวม

2.1.3.3 เสื้อโค้ต (Coats) เป็นเสื้อผ้าที่มีโครงสร้างหลวม ทำหน้าที่เป็นเสื้อคลุมตัวนอก ซึ่งมีเสื้อตัวใน 2-3 ตัว ขึ้นอยู่กับความหนาและชนิดของผ้าที่ต้องการเพิ่มความอบอุ่นระหว่างการสวมใส่

2.1.3.4 เสื้อสูท (Suits) เป็นเสื้อผ้าที่มีลักษณะโครงสร้างหลวม มีปก ทำหน้าที่เป็นเสื้อตัวเดียว ที่เข้าชุดกับกระโปรงหรือกางเกงก็ได้

2.1.3.5 เสื้อกันหนาว (Sweater) ส่วนใหญ่มีลักษณะของรูปแบบเสื้อที่ทำจากผ้าถัก (knit) ยืดหยุ่นได้ดี ทำหน้าที่เป็นเสื้อตัวเดียวหรือสวมทับเสื้อตัวในก็ได้

2.1.3.6 เสื้อเชิ้ต (Shirt) เป็นลักษณะเสื้อที่มีปกเชิ้ต ประกอบด้วยปกบนและปกล่าง สวมใส่แล้วช่วยให้เกิดความสง่างาม ส่วนใหญ่มีโครงสร้างเสื้อผ้าเข้ารูปและพอดีตัว

2.1.3.7 เสื้อคลุม (Pyjamas) มีลักษณะเป็นเสื้อโครงสร้างหลวม ทำหน้าที่เป็นเสื้อคลุมตัวนอก มีทั้งตัวสั้นและตัวยาว ให้ความรู้สึกเป็นเสื้อลำลองมากกว่าเสื้อพิธีการ

2.1.3.8 ชุดว่ายน้ำ (Swimwear) เป็นเสื้อผ้าที่มีโอกาสการสวมใส่ชัดเจนมาก คือ สวมใส่เพื่อว่ายน้ำ มีทั้งแบบชิ้นเดียว (one piece) และแบบ 2 ชิ้น (two pieces)

2.1.3.9 ชุดชั้นใน (Underwear) เป็นเสื้อผ้าที่มีโอกาสการสวมใส่ชัดเจนเช่นกัน เป็นเสื้อผ้าที่มีโครงสร้างรัดรูป ช่วยเสริมรูปทรงของรูปร่างมนุษย์ มีทั้งเป็นเสื้อชุดเดียว กางเกงชั้นใน และอื่น ๆ

ภาพที่ 2.2 รูปแบบเสื้อสตรี

ที่มา: สาคร (2553)

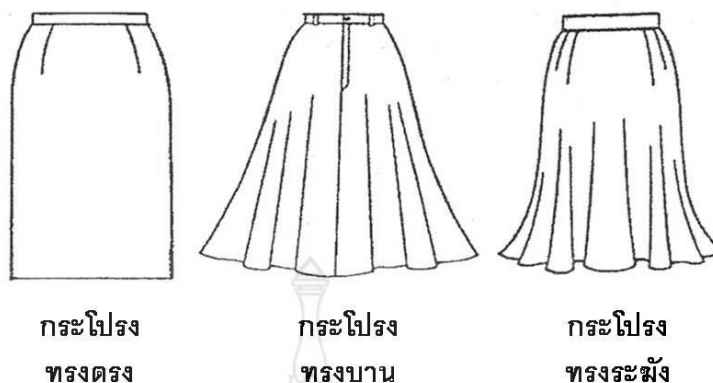
2.1.4 รูปแบบกระโปรงทรงพื้นฐาน หมายถึง รูปของกระโปรงพื้นฐาน ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 แบบ (จารุพรรณ, 2543) คือ

2.1.4.1 กระโปรงทรงตรง (Straight Skirt) เป็นกระโปรงที่มีลักษณะทรงตรง ๆ

2.1.4.2 กระโปรงทรงบาน (Flare Skirt) เป็นกระโปรงที่มีลักษณะทรงตัวเอ ช่วงปลายบานออก

2.1.4.3 กระโปรงทรงระฆัง (Bell – shaped Skirt) เป็นกระโปรงที่มีลักษณะโค้งมน ออกจรดปลายกระโปรง

กระโปรง
ทรงตรง

กระโปรง
ทรงบาน

กระโปรง
ทรงระฆัง

ภาพที่ 2.3 รูปแบบกระโปรงทรงพื้นฐาน

ที่มา: จารุพรรณ (2543)

2.1.5 ความยาวมาตรฐานของกระโปรง หมายถึง ความยาวที่เป็นมาตรฐานของกระโปรง โดยใช้ระดับความยาวกลางเข่า (Mid knee) หรือเรียกว่า ความยาวมาตรฐานถึงเข่า (knee-length) เป็นระดับสั้นยาวของกระโปรง (พรรณงาม, 2542) ดังนี้

2.1.5.1 กระโปรงสั้นตรงกับแนวโคนต้นขา (Micro-Mini Skirt)

2.1.5.2 กระโปรงมีความยาวระหว่างครึ่งของโคนต้นขาถึงเข่า (Mini Skirt)

2.1.5.3 กระโปรงมีความยาวเท่ากับระดับกึ่งกลางระหว่างมินิกับเข่า (Short Skirt)

2.1.5.4 กระโปรงมีความยาวมาตรฐานที่กึ่งกลางเข่าพอดี (Knee length)

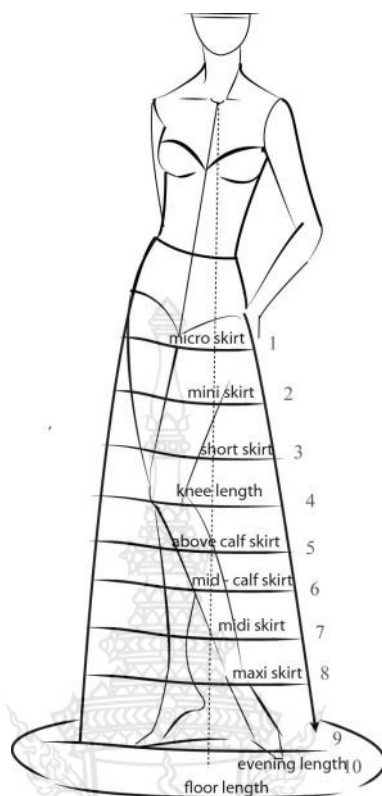
2.1.5.5 กระโปรงมีความยาวคลุมเข่า จากเข่าลงประมาณ 10 ซม. (Above-calf Skirt)

2.1.5.6 กระโปรงมีความยาวระดับกึ่งกลาง ระหว่างเข่ากับตาตุ่มข้อเท้า (Mid-calf Skirt) หรือเรียกว่า มิดี้ (Midi)

2.1.5.7 กระโปรงมีความยาวระดับตาตุ่มข้อเท้าพอดี (Maxi Skirt)

2.1.5.8 กระโปรงยาวที่สูงจากพื้นประมาณ 3-5 ซม. (Evening length)

2.1.5.9 กระโปรงยาวสัมผัสพื้น (Floor length)

ภาพที่ 2.4 ความยาวมาตรฐานของกระโปรง

ที่มา: www.saisemaster.wordpress.com (2554)

2.1.6 ความยาวมาตรฐานของกางเกง หมายถึง ความยาวที่เป็นมาตรฐานของกางเกง มี 5 ระดับ (พรรณงาม, 2542) ดังนี้

2.1.6.1 กางเกงขาสั้น (Short pants) เป็นกางเกงขาสั้นมาก เช่น กางเกงกีฬา กางเกงเดินเล่น ชายหาด กางเกงขาสั้นนี้ยังแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- 1) short pants กางเกงกีฬา
- 2) boy shorts กางเกงเด็ก
- 3) jamica shorts กางเกงสั้นระหว่างโคนขาและเข่า

2.1.6.2 กางเกงที่มีความยาวเหนือเข่า (Bermuda shorts) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

- 1) bermuda shorts กางเกงเหนือเข่าประมาณ 10 ซม.
- 2) knee กางเกงพอดีเข่า

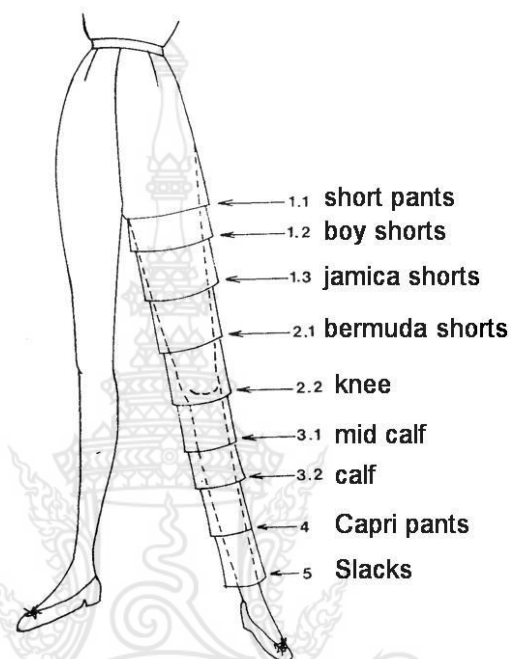
2.1.6.3 กางเกงขายาวคลุมเข่า แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

- 1) Mid calf กางเกงคลุมเข่าประมาณ 10 ซม.

2) calf กางเกงคลุมเข้าประมาณ 20 ซม.

2.1.6.4 กางเกงขายาวสามส่วน (Capri pants) เป็นกางเกงขายาวครึ่งน่อง

2.1.6.5 กางเกงขายาวถึงข้อเท้า (Slacks)

ภาพที่ 2.5 ความยาวมาตรฐานของกางเกง
ที่มา: พรรณงาม (2542)

สำหรับสินค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปของบริษัท นูติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน) ที่ผลิตและจำหน่าย เป็นเสื้อผ้าประเภทเครื่องแต่งกายสตรี ซึ่งจำแนกออกเป็น 11 ชนิด ได้แก่

1. เสื้อโค้ต (Coats)
2. เสื้อแจ็กเก็ต (Jacket)
3. เสื้อแจ็กเก็ต เบด้าส์ (Jacket Blouse)
4. ชุดติดกัน (Dress)
5. กระโปรง (Skirt)
6. กางเกง (Pants)
7. เสื้อตัวหลวม (Blouse)
8. เสื้อเชิ้ต (Shirt)

9. เสื้อกั๊ก (Tank Top)

10. กางเกงกระโปรง (Skirt Pants)

11. เครื่องประดับ (Accessories) เช่น กระเป๋าถือ ผ้าพันคอ สร้อยคอ กำไลข้อมือ เข็มกลัด และเข็มขัด เป็นต้น

จากการสำรวจ สินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรียี่ห้อหนึ่ง ในกลุ่มที่มีอายุการเก็บ 3 ปีขึ้นไป กลุ่มสินค้าเหล่านี้สามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเสื้อผ้าชุดทำงาน เนื้อผ้าที่ใช้มีลักษณะอยู่ทรง ยับยาก ระบายอากาศได้ดี เช่น ผ้าโพลีเอสเตอร์ (Polyester) และกลุ่มเสื้อผ้าชุดไปงานกลางคืนหรือชุดราตรี เนื้อผ้าที่ใช้มีน้ำหนักเบา บาง พลิ้วไหว เช่น ผ้าชีฟอง (Chiffon) หรืออาจเป็นลักษณะผืนผ้ามันวาว หรือตกแต่งสำเร็จด้วยเลื่อม เช่น ผ้าซาติน (Satin) ผ้าอแกนซ่า (Organza) แบบเสื้อเป็นแบบเรียบ ๆ สวมใส่สบาย ทรงหลวม ๆ ไม่เน้นรูปร่าง แต่เพิ่มความน่าสนใจโดยใช้เทคนิคการพิมพ์ลายผ้า และเทคนิคอื่น ๆ อันเกิดจากการตกแต่งเข้าไปในตัวเสื้อภายหลัง เช่น การปัก การติดลูกไม้ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสินค้าอีกกลุ่มหนึ่งที่เป็นแบบเรียบ ๆ ไม่มีลวดลายหรือการตกแต่งใด ๆ ทั้งสิ้น

ผลการวิเคราะห์ สินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีในกลุ่มอายุการเก็บ 3 ปีขึ้นไป ที่ใช้ศึกษาวิจัยเป็นกลุ่มผ้าสีพื้น เนื้อผ้าชีฟองและผ้าชีฟองซับในด้วยผ้าซาติน ซึ่งเป็นแบบเรียบ ๆ พบว่า กลุ่มสินค้าแต่ละชนิดที่เหลือเป็นจำนวนมากที่สุด คือ เสื้อเชิ้ต (Shirt) สีเหลืองอ่อน กางเกงกระโปรง (Skirt Pants) สีแดง และกระโปรง (Skirt) สีเหลือง ซึ่งเหตุผลที่สินค้าเหล่านี้ยังคงเหลือเป็นจำนวนมาก อาจเนื่องจากรูปแบบของกระโปรงและกางเกงกระโปรงมีความยาวบานถึงข้อเท้า รูปแบบทันสมัยไม่เป็นที่นิยม และสีล้นหลุดขาดเกินไป ทำให้กลุ่มผู้บริโภคเป้าหมายไม่กล้าสวมใส่ หากโอกาสในการสวมใส่ยาก ส่วนเสื้อเชิ้ตนั้นมีเนื้อผ้าบางเกินไปประกอบกับไม่มีการตกแต่งอะไรบนตัวเสื้อ ไม่เหมาะสมกับราคา จึงทำให้ขาดความดึงดูดใจในการตัดสินใจซื้อ

2.2 ความรู้เรื่องผ้า

ผ้าที่ใช้ในธุรกิจเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมีมากมายหลายชนิด ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมแก่การใช้งานของผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย เช่น กลุ่มสตรีช่วงวัยทำงานมักต้องการเสื้อผ้าที่สวมใส่สบาย และอยู่ทรง ยับยาก เพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพให้ดูภูมิฐาน น่าเชื่อถือในหน้าที่การงาน นอกจากนี้ยังต้องการเสื้อผ้าที่สวมใส่แล้วทำให้ตนเองดูโดดเด่น น่าจับตามอง ในโอกาสพิเศษหรือออกงาน สังคม เป็นต้น

2.2.1 ชนิดของเส้นใย การผลิตผ้าออกมาเป็นผืน เริ่มต้นที่การผลิตเส้นใย ซึ่งสากล (2545) กล่าวว่า เส้นใยที่นำมาผลิตเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปนั้น จำแนกที่มาของเส้นใยได้ 2 แหล่ง คือ

2.2.1.1 ใยจากธรรมชาติ (Natural fibers) ประกอบด้วย

1) ใยเซลลูโลส เป็นเส้นใยที่ได้จากพืช ใยที่ได้จากเมล็ด ได้แก่ ฝ้าย และ นุ่น ใยจากเปลือก ได้แก่ ลินิน رامي ป่าน ปอ ใยจากใบ ได้แก่ อะบาคา (abaca) สับปะรด และป่าน ศรนารายณ์

2) ใยโปรตีน เป็นเส้นใยที่ได้จากสัตว์ ได้แก่ ไหม ใยจากขน ได้แก่ ขนสัตว์ (แกะ) อัลปากา (alpaca) อูฐ แคชเมียร์ (cashmere) กัวนาโค (guanaco) ลามา (llama) โมแฮร์ (angora goat) ไวคูนา (vicuna) ใยขน ได้แก่ ขนมิงค์ กระต่าย

3) ใยแร่ ได้จากหินตามธรรมชาติ ใยจากธรรมชาติ

2.2.1.2 ใยจากการประดิษฐ์ (Manmade fibers) หรือเส้นใยที่ได้จากการสังเคราะห์จากสารเคมี ประกอบด้วย

1) ใยสังเคราะห์ เป็นเส้นใยสังเคราะห์จากสารเคมี ได้แก่ ไนลอน โพลีเอสเตอร์ โอลีเฟน อะคริลิก โมดอะคริลิก ซาแรน วินยอน สเปนเด็กซ์ อติเด็กซ์ อาระมิด ใยยาว ใยแฉะ ใยแก้ว ใยโลหะ

2) ใยกึ่งสังเคราะห์ เป็นใยที่มีส่วนผสมของใยจากธรรมชาติผสมกับสารสังเคราะห์ เช่น ใยกึ่งสังเคราะห์จากเซลลูโลส ได้แก่ เรยอน อาซิเตท และใยกึ่งสังเคราะห์จากโปรตีน ได้แก่ แอสลอน

นอกจากนี้ ศรีกาญจนา (2540) กล่าวว่า ยังมีชื่อผ้าซึ่งใช้เป็นชื่อทางการค้า (Brand Name) โดยเฉพาะตลาดผ้าผืนจะใช้ชื่อทางการค้าของผ้าแทนชื่อเส้นใย เช่น ผ้าซีฟอง ดังนั้น โรงงานผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปจึงควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเส้นใย โครงสร้างการทอของผ้า การย้อมสี และการตกแต่งผืนผ้า เพื่อการเลือกใช้ผ้าสำหรับผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปได้ตรงตามวัตถุประสงค์โดยเฉพาะคุณสมบัติของเส้นใย ผ้าที่ผลิตจากใยธรรมชาติจะทำให้สวมใส่เย็นสบาย ถ่ายเทอากาศได้ดี แต่ยับง่าย ในขณะที่ใยสังเคราะห์มีให้เลือกหลายชนิด การดูแลรักษาง่าย แต่สวมใส่แล้วร้อน จึงได้มีการพัฒนาเส้นใยสังเคราะห์ให้มีน้ำหนักเบา ใส่แล้วเย็นสบาย เช่น ใยไมโคร (Micro fiber)

2.2.2 คุณสมบัติของผ้า ผ้าที่ใช้ตัดเย็บในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป จากข้อมูลของ http://prawinrat.com/textiledesign/classification_of_fiber.htm (2554) ระบุว่า เสื้อผ้าสำเร็จรูปมักใช้ผ้าที่มาจากเส้นใยผสม เนื่องจากมีคุณสมบัติที่ดีแตกต่างกัน คุณสมบัติของผ้าจึงขึ้นอยู่กับเส้นด้ายที่ใช้ผลิต ซึ่งมีอยู่ 3 ประเภท คือ เส้นด้ายธรรมชาติ (ฝ้าย หรือ Cotton) เส้นใยสังเคราะห์

(ทำมาจากเม็ดพลาสติก Polyester หรือเรียก สปัน Spun) และเส้นด้ายผสม (ฝ้าย + โยสังเคราะห์) อันเป็นที่มาของเนื้อผ้าที่นิยมใช้กันทั้งหมด 3 ชนิดดังนี้

2.2.2.1 ฝ้าย (Cotton 100%) นิยมใช้ทำเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายได้ทุกชนิด มีราคาค่อนข้างสูง นอกจากนี้ยังเป็นผ้าที่ใช้ในบ้าน ผ้ามัดย้อมบ้านและใช้ในงานอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี คุณสมบัติทั่วไปของฝ้าย คือ มีความยืดหยุ่นสูง สวมใส่สบาย ระบายอากาศได้ดี ซับเหงื่อได้ดีเยี่ยม เนื้อผ้านุ่มและมีลักษณะด้าน แต่ยับง่าย และหดตัวเมื่อผ่านการซักครั้งแรก รวมทั้งเมื่อซักบ่อย ๆ จะย้วย

2.2.2.2 ฝ้ายสังเคราะห์ (Polyester 100%) หรือที่เรียกทั่วไปว่า ผ้า T/K หรือ TK เป็นผ้าที่มีส่วนผสมหลักเป็นโพลีเอสเตอร์ เนื้อผ้ามีลักษณะมัน คุณสมบัติทั่วไป คือ ไม่ค่อยยับ อยู่ทรง ไม่ย้วย สีไม่ตก แต่เนื้อผ้ากระด้าง ไม่ดูดซับน้ำ เมื่อใส่แล้วจะร้อน เนื่องจากระบายอากาศไม่ดี ผ้า TK จึงนิยมทอให้มีลักษณะเป็นริ้ว และราคาถูกกว่าเนื้อผ้าชนิดอื่น

2.2.2.3 ฝ้ายผสมฝ้ายสังเคราะห์ (Cotton ผสม Polyester) หรือที่เรียกทั่วไปว่า ผ้า T/C หรือ TC เป็นผ้าที่มีส่วนผสมของเนื้อฝ้าย 30% และโพลีเอสเตอร์ 70% คุณสมบัติจะอยู่กึ่งกลางระหว่างผ้า Cotton และผ้า TK เนื่องจากผ้าประเภท TK และ TC มีสมบัติในการระบายอากาศที่ไม่ค่อยดีนัก การทอผ้าจึงนิยมทอให้มีริ้วเล็กๆ เพื่อช่วยระบายอากาศ และเพื่อความสบายในการสวมใส่ เนื้อผ้าจะมีลักษณะมัน (แต่น้อยกว่า TK) ผ้า TC จะมีข้อดีที่โดดเด่นกว่า Cotton 100% คือ อยู่ทรง ไม่หดไม่ย้วย

จากการศึกษาความรู้เรื่องผ้า พบว่า สินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรียี่ห้อหนึ่งที่เลือกศึกษา มีเอกลักษณ์ในการเลือกใช้เนื้อผ้าหลักอยู่ 2 ชนิด คือ ผ้าชีฟอง (Chiffon) ซึ่งเป็นผ้าทอแบบขัด (Plain weave) เนื้อผ้าเบาและบาง นิยมทอจาก Polyester, Viscose หรือ Nylon เหมาะกับการใช้ทำเสื้อเชิ้ต และชุดของสตรี และอีกชนิดหนึ่ง คือ ผ้าซาติน (Satin) หรือผ้าต่วน ซึ่งทอแบบ Satin weave จาก Silk หรือ Polyester มีแยกไปเป็นหลายสิบชนิด แต่ทุกชนิดจะมีผิวหน้าของผ้าเป็นมันเรียบ มีความทิ้งตัว ค่อนข้างทนทาน ชนิดที่มีคุณภาพดี เนื้อละเอียดมักใช้ทำเป็นชุดราตรี เสื้อตัวหลวม (Blouse) ชุดติดกัน (Dress) ส่วนชนิดที่มีคุณภาพปานกลางใช้เป็นผ้าซับใน ซึ่งเนื้อผ้าหลักที่ใช้ศึกษามีรายละเอียด (“ความรู้เรื่องผ้าทอ 1”, ม.ป.ป.) ดังนี้

2.2.3 ผ้าโพลีเอสเตอร์ (Polyester fabrics) เป็นผ้าผลิตจากเส้นใยประดิษฐ์ชนิดพอลิเมอร์ ชื่อโพลีเอสเตอร์ เรียกตามชื่อทางการค้าของ E.I. du Pont de Nemour & Company, Inc. ประเทศสหรัฐอเมริกา สารเริ่มต้นที่นำมาใช้ผลิตเส้นใยชนิดนี้คือ Ethylene Glycol (EG) และ Pure Terephthalic Acid (PTA) ที่ได้จาก petroleum เป็นผ้าทอที่ใช้กันมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ

ผ้าสังเคราะห์ประเภทอื่น ๆ มีหลายคุณภาพ และยังมีนำมาเส้นใยโพลีเอสเตอร์ไปผสมกับเส้นใยธรรมชาติอื่น ๆ ได้อีกหลายชนิด

สมบัติของผ้าโพลีเอสเตอร์ (ที่ยังไม่ผ่านการตกแต่งสำเร็จ) เช่น เนื้อผ้ากระด้าง ผิวผ้าเป็นเงามากหรือน้อย (กำหนดได้ตามต้องการ) ผ้ามีความแข็งแรง ทนทานต่อการยืดและการขูดถู มีความคืนตัว (resiliency) ที่ดี ทำให้ยับยาก มีความคงรูปดี ภายหลังซักไม่หดมาก ดูดซับความชื้นไม่ดี (0.4%) เมื่อใช้ความร้อนอัดจีบ จะได้อรอยจีบถาวร ทนต่อรอยยับ และรอยขูดถูได้ดี ทนต่อสารเคมีแห้งเร็ว เป็นตัวนำไฟฟ้าและความร้อนได้ไม่ดี ดูแลรักษาง่าย ทั้งซักน้ำและซักแห้ง

ผ้าโพลีเอสเตอร์ในท้องตลาดส่วนใหญ่ จะผ่านกระบวนการตกแต่งสำเร็จเรียบร้อยแล้ว เช่น การทำให้ผ้ามีการลดน้ำหนัก (weight reduction) เนื้อผ้าจึงนุ่ม และเข้ารูปทรงดี ตลอดจนการตกแต่งสำเร็จด้วยกรรมวิธีอื่น ๆ อีกมากมาย เพื่อให้ผ้าโพลีเอสเตอร์มีสมบัติที่ดีคล้ายเส้นใยธรรมชาติมากที่สุด ใช้สำหรับตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าได้หลากหลาย จนถึงผ้าที่ใช้เป็นเคหะสิ่งทอ และผ้าที่ใช้ในอุตสาหกรรม เป็นต้น

2.2.4 ผ้าชีฟอง (Chiffon fabric) คำว่า Chiffon มาจากคำในภาษาฝรั่งเศสว่า chiffe แปลว่า ผ้าขี้ริ้ว หรือผ้าปัดฝุ่น (French for rag) เพราะแต่เดิมใช้ผ้าประเภทนี้สำหรับปัดเช็ดตู้สิ่งของภายในบ้าน ต่อมากลายเป็นผ้าประดับกระจุกกระจิกสำหรับสตรีใช้เพื่อแต่งกายและประดับบ้าน เดิมผ้าชีฟองเป็นผ้าลายขัดผลิตจากเส้นไหม ปัจจุบันใช้เส้นด้ายใยสังเคราะห์ จำนวนเส้นด้ายยืนและด้ายพุ่งต่อนิ้วเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน การทอใช้เส้นด้ายเกลียว S และเกลียว Z สลับกันอย่างละ 2 เส้น ทั้งเส้นพุ่งและเส้นยืน เมื่อทอเป็นผ้าแล้ว เส้นด้ายจะคลายตัวตรงกันข้าม ทำให้ผิวของผ้ามีลักษณะย่น ตกแต่งสำเร็จให้ผิวด้าน (dull) หรือหยาบ (stiff) เล็กน้อยแต่นุ่ม เนื้อผ้ามีความละเอียดแต่แข็งแรง คล้ายผ้าจอร์เจีย แต่มีความนุ่มกว่า

ปัจจุบันผ้าชีฟองทอด้วยเส้นด้ายใยสังเคราะห์ทั้งสิ้นเพราะมีความทนทาน น้ำหนักเบามาก และราคาไม่แพง ทอลายขัด เนื้อบาง เบา เส้นด้ายเข้าเกลียวแน่น ตัดเย็บยากแต่จับจีบได้สวย ในกลุ่มผ้าเนื้อบางเท่ากันจัดเป็นผ้าที่มีความทนทานมากกว่า พิมพ์ดอกสวยงาม สีสด เป็นผ้าประเภทศิลป์ มักใช้สำหรับเป็นชุดสุภาพสตรี เสื้อสตรี เสื้อชั้นใน ผ้าพันคอ ผ้าคลุมหน้า (veils) และใช้เพื่อการตกแต่ง เป็นต้น

2.3 การออกแบบเสื้อผ้า

การออกแบบเสื้อผ้า เป็นการถ่ายทอดรูปแบบจากความคิดออกมาเป็นผลงาน ที่ผู้อื่นสามารถมองเห็น รับรู้ หรือสัมผัสได้ เพื่อให้มีความเข้าใจในผลงานร่วมกัน ซึ่งความสำคัญของการออกแบบเสื้อผ้านั้นมีอยู่หลายประการ กล่าวคือ

ในแง่ของการวางแผนการทำงาน การออกแบบเสื้อผ้าจะช่วยให้การทำงานเป็นไปตามขั้นตอนอย่างเหมาะสมและประหยัดเวลา ดังนั้น อาจถือว่าการออกแบบเสื้อผ้าคือการวางแผนการทำงานก็ได้

ในแง่ของการนำเสนอผลงาน การออกแบบเสื้อผ้าจะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องมีความเข้าใจตรงกัน อย่างชัดเจน ดังนั้น ความสำคัญในด้านนี้คือ เป็นการสื่อความหมายเพื่อความเข้าใจระหว่างกัน เป็นสิ่งที่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับงาน งานบางประเภทอาจมีรายละเอียดมากมาย ซับซ้อน ผลงานออกแบบเสื้อผ้าจะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องและผู้พบเห็นมีความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลงานออกแบบเสื้อผ้าคือตัวแทนความคิดของผู้ออกแบบเสื้อผ้าได้ทั้งหมด (ณัฐชลิ, 2552)

2.3.1 แนวคิดการออกแบบ ลักษณะแนวคิดการออกแบบเสื้อผ้า ณัฐชลิ (2552) กล่าวว่า จำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.3.1.1 ประเภทที่เน้นแนวความคิดสร้างสรรค์เป็นหลัก (Fashion Design) เป็นการออกแบบที่ส่วนใหญ่ทำขึ้นเพื่อแสดงแนวคิด มีความเป็นเอกลักษณ์สูง แต่อาจไม่เหมาะสมกับการใช้สวมใส่ในชีวิตประจำวัน และมักพบว่าเป็นไปได้ยากในแง่ของการจัดทำเพื่อจำหน่าย การออกแบบประเภทนี้จะเห็นได้จากการแสดงผลงานออกแบบของนักเรียนนักศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ และตามงานประกวดการออกแบบ เป็นต้น

2.3.1.2 ประเภทที่เน้นแนวคิดการวิเคราะห์เพื่อการค้า (Ready Made Clothing Design) เป็นหลักการออกแบบเสื้อผ้าเพื่อจำหน่าย ที่มีกระบวนการคิดตามหลักการจัดทำสินค้า โดยจำแนกประเด็นเป็น 3 หมวดใหญ่ ๆ คือ

1) ความเป็นไปได้ด้านการขาย ผู้ออกแบบควรคำนึงถึงแนวโน้มของกระแสแฟชั่น (Fashion Trend) และพิจารณารูปแบบเสื้อผ้าให้มากขึ้นว่า จะขายได้หรือไม่ และใครจะซื้อ เป็นสิ่งสำคัญที่สุด

2) ความเป็นไปได้ด้านการตัดเย็บและการผลิต ผู้ออกแบบต้องเรียนรู้เป็นพื้นฐานก่อนเสมอ ว่าการออกแบบเสื้อผ้าของตนเองจะใช้วัตถุดิบอะไรบ้าง และมีเครื่องจักรที่จะรองรับหรือไม่ รวมทั้งเรื่องของช่างที่มีฝีมือทักษะเพียงพอที่จะตัดเย็บหรือไม่ ใช้เวลาในการผลิตมากน้อยแค่ไหน เหล่านี้ถ้าออกแบบมาแล้วผลิตหรือจัดทำไม่ได้ การออกแบบก็เปล่าประโยชน์

3) ความเป็นไปได้ด้านต้นทุน ต้นทุนหลักของเสื้อผ้าคือ วัตถุดิบหรือผ้า ด้ายที่ใช้ในการเย็บ รวมไปถึงค่าแรงในการตัดเย็บ เป็นสิ่งที่ผู้ออกแบบควรคำนวนให้ถี่ถ้วนเกี่ยวกับเรื่องต้นทุนในการผลิตเสื้อผ้าแต่ละตัว เพราะถ้ามีต้นทุนสูงเกินไป การค้าขายอาจไม่ได้กำไร

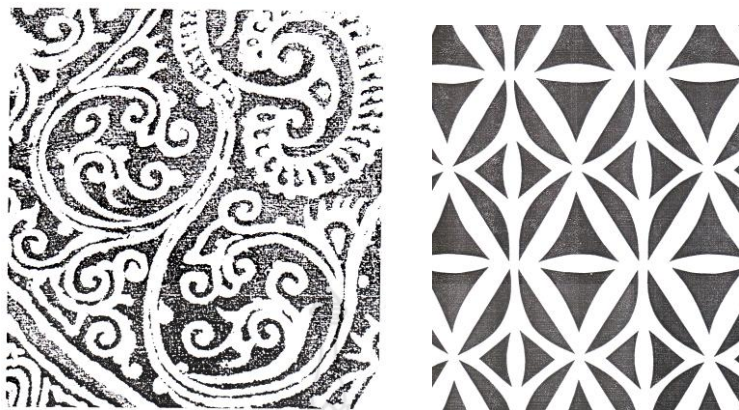
2.3.2 ลักษณะของการออกแบบเสื้อผ้า เสื้อผ้าเป็นการสร้างอารมณ์ความรู้สึก ความสวยงาม ความพึงพอใจให้ประทับใจให้กับเสื้อผ้า ซึ่งการออกแบบเสื้อผ้า เสวตลักษณะ (2549) กล่าวว่า สามารถจำแนกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.3.2.1 การออกแบบภายในโครงสร้างของเสื้อผ้า (Structure Design) หมายถึง การกำหนดโครงสร้าง รูปทรง และเส้นกรอบนอก (Silhouettes) ของเสื้อผ้า รวมถึงชนิดของตะเข็บ เสื้อ ชนิดของปกเสื้อ ชนิดของแขนเสื้อ ชนิดของกระเป๋าสี เนื้อผ้าที่นำมาตัดเย็บและส่วนปลีกย่อยอื่นๆ ซึ่งถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวเสื้อ ถ้าขาดส่วนนี้ไปจะทำให้เสื้อผ้าไม่สมบูรณ์

2.3.2.2 การออกแบบตกแต่งเพิ่มเติมภายนอกโครงสร้าง (Decorative Design) หมายถึง การนำวัสดุอื่นมาใส่เพิ่มเติมบนตัวเสื้อ เพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับเสื้อตัวนั้น จะไม่มีส่วนนี้ก็ได้ ไม่มีผลทำให้เสื้อผ้าขาดความสมบูรณ์ แต่อาจขาดความดึงดูดน่าสนใจ การตกแต่งเพิ่มเติมควรอยู่ในบริเวณจำกัด จะช่วยให้ดูโดดเด่นกว่าการใช้บริเวณมากหรือหลาย ๆ ตำแหน่ง สีที่ใช้อาจเป็นสีเดียวกับผ้าหรือสีตัดกันก็ได้ แต่จะต้องดูไม่ขัดสลายตา

2.3.3 องค์ประกอบพื้นฐานในงานออกแบบ (Design Principles) หมายถึง กลยุทธ์ของนักออกแบบที่จะนำมาสร้างสรรค์ให้เกิดผลงานที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ดิสเนีย์ (2552) กล่าวว่า โดยมีเรื่องราวที่จะต้องคำนึงถึง ดังนี้

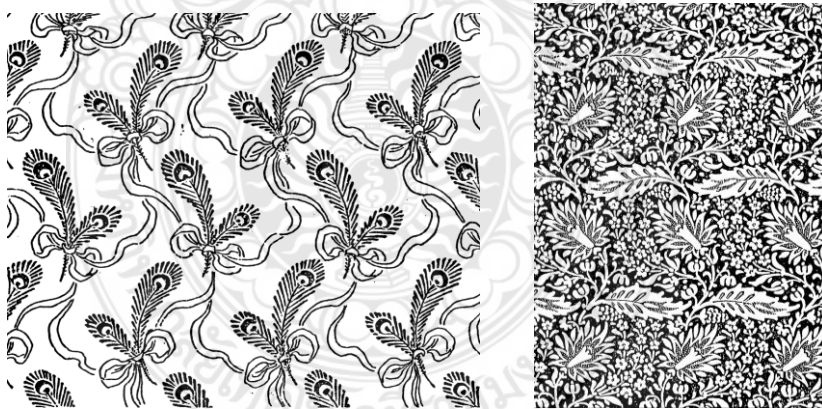
2.3.3.1 ความสมดุล (Balancing) คือ การออกแบบซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกสามารถทรงตัวอยู่ได้อย่างมั่นคง เช่น การจัดวางรูปทรงให้อยู่ในลักษณะสมดุล หรือกระจายลายลงบนผืนผ้าอย่างสมดุล เป็นต้น ภาพที่ 2.6 ด้านซ้ายมือ แสดงศิลปะการออกแบบลายตกแต่งผ้าของอินเดีย อายุราวศตวรรษที่ 14-15 พบที่ Fostat ประเทศอียิปต์ เป็นตัวอย่างความสมดุลแบบสองข้างไม่เท่ากัน และ ภาพที่ 2.6 ด้านขวามือ ชื่อภาพ Facets ผลงานของ Jason Harvey ออกแบบโดยใช้หลักของความสมดุลแบบทั้งสองข้างเท่ากัน

ภาพที่ 2.6 ความสมดุล

ที่มา: ดุษฎี (2531)

2.3.3.2 การซ้ำ (Repeating) ถือเป็นแกนสำคัญในเรื่องของการออกแบบลายผ้า เนื่องจากลวดลายที่ซ้ำกันจะทำให้เกิดความเคลื่อนไหวไปบนพื้นผ้า อาจจะเป็นด้วยการวางแบบซ้ำ ๆ กัน ในช่วงจังหวะเดิม (Repetition Rhythm) หรือการใช้จังหวะที่ก้าวหน้าเพิ่มขยายไปเรื่อย ๆ (Progressing Rhythm) หรือการจัดช่วงจังหวะอย่างต่อเนื่อง (Continuous Rhythm)

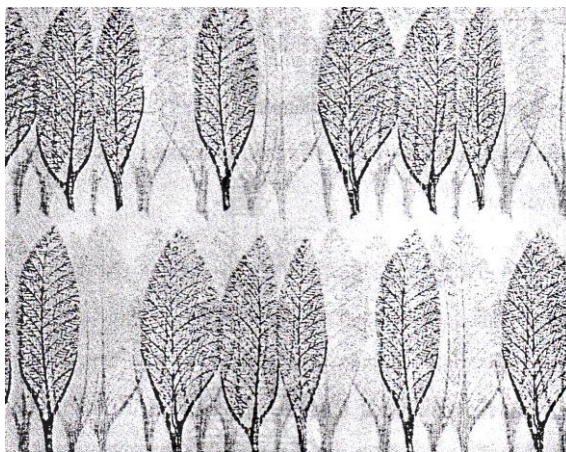

ภาพที่ 2.7 การซ้ำ

ที่มา: ดุษฎี (2531)

2.3.3.3 การเน้น (Emphasizing) คือ รูปลักษณะของการออกแบบ การกระทำให้เด่นเป็นพิเศษกว่าธรรมดา ในงานศิลปะจะต้องมีส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือจุดใดจุดหนึ่งที่มีความสำคัญกว่าส่วนอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้ผลงานมีความงาม สมบูรณ์ ลงตัวและน่าสนใจมากขึ้น แต่ถ้าหากส่วน

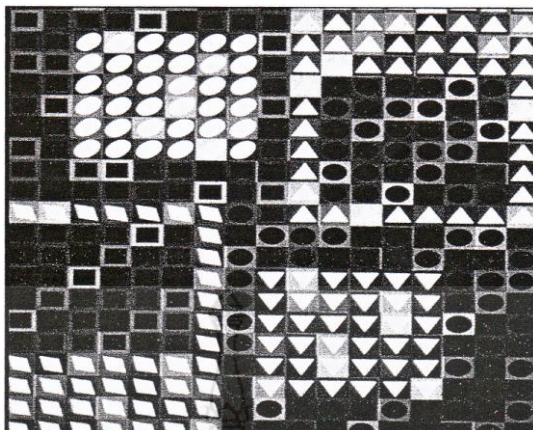
นั้น ๆ อยู่ปะปนกับส่วนอื่น ๆ และมีลักษณะเหมือน ๆ กัน จะทำให้มีความสำคัญถูกบดบัง ผลงานไม่มีจุดสนใจ ปราศจากความหมาย ทำให้ดูน่าเบื่อ ดังตัวอย่างภาพที่ 2.8 ชื่อผลงาน Windbreak ของ Elenhank แสดงถึงการเน้นที่เป็นผลจากการใช้คุณค่าหรือความจัดของสีที่ตรงข้ามกัน

ภาพที่ 2.8 การเน้น

ที่มา: ดุษฎี (2531)

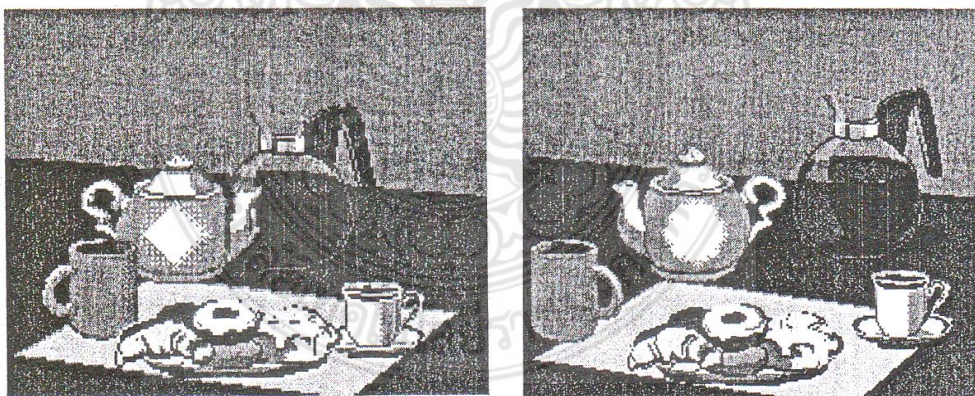
2.3.3.4 การเคลื่อนไหว (Moving) เป็นลักษณะของการสร้างตัวชี้นำ สื่อโยงแสดงให้เห็นว่า ในลักษณะการออกแบบนั้น ชักจูงให้ตามไปในทิศทางใด หรือบางครั้งทำให้มีความรู้สึกที่จะนำผู้พบเห็นให้สนใจส่วนสำคัญในงานนั้น ๆ โดยอาจจะเน้นด้วย รูปร่าง รูปทรง สี หรือเส้นเพื่อนำไปถึงจุดเด่นในผลงาน ตัวอย่างภาพที่ 2.9 แสดงการเคลื่อนไหว โดยเป็นการเคลื่อนไหวของดวงตาของผู้ดูภาพซึ่งกระโดดไปมาระหว่างส่วนประกอบต่าง ๆ ของภาพ เพราะถูกดึงดูดด้วยความคล้ายคลึงกันและการเปลี่ยนแปลงรูปร่างอย่างง่าย ๆ ด้วยสีหรือรูปร่างที่เกี่ยวข้อง

ภาพที่ 2.9 การเคลื่อนไหว

ที่มา: จารุพรรณ (2548)

2.3.3.5 เอกภาพ (Unity) คือ การสร้างสรรค์งานให้เกิดการอยู่ร่วมกันได้ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในงานชิ้นหนึ่ง ๆ โดยมีจุดประสงค์ให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกของการเป็นเรื่องราวเดียวกัน การเข้ากันได้ดี เกิดความเหมาะสม ไม่ขัดแย้งกัน (ดิสนีย์, 2552) ดังตัวอย่างภาพที่ 2.10 เป็นการเปรียบเทียบระหว่างการจัดวางองค์ประกอบภาพให้เกิดความเชื่อมโยงและเป็นกลุ่มเรื่องราวเดียวกัน และการจัดวางกระจายไม่เกิดเอกภาพ

ภาพที่ 2.10 เอกภาพ

ที่มา: ศักดิ์ชัย (2553)

2.3.4 หลักการใช้สีในการออกแบบเสื้อผ้า เสาวลักษณ์ (2549) กล่าวว่า การเลือกใช้สีกับเสื้อผ้าเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่สำคัญ เพราะสีเป็นสิ่งแรกที่ทำให้เกิดการมองเห็น ความน่าสนใจ

สะอาดตา และเป็นที่ยอมรับได้ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการนำสีมาใช้ในเสื้อผ้า สามารถใช้วงจรัส ดังแสดงในภาพที่ 2.11 ช่วยในการตัดสินใจเลือกใช้สีในการออกแบบ ดังนี้

2.3.4.1 การใช้สีคู่ประกอบ หรือสีตรงข้ามกันในวงจรัส เช่น สีเขียวกับสีแดง สีน้ำเงินกับสีส้ม และสีม่วงกับสีเหลือง เป็นต้น การใช้คู่สีในลักษณะนี้ มีการตัดกันอย่างรุนแรงสามารถทำให้ประสาทสัมผัสเกิดการตื่นตัวอย่างฉับพลัน แต่ดูมีชีวิตชีวาในขณะเดียวกัน

2.3.4.2 การใช้สีข้างเคียง หรือสีที่อยู่ใกล้กันในวงจรัส เช่น สีเขียว สีเขียวน้ำเงิน และสีน้ำเงิน หรือสีแดง สีม่วงแดง และสีม่วง เป็นต้น การใช้สีในลักษณะนี้จะให้ความรู้สึกกลมกลืนและนุ่มนวล

2.3.4.3 การใช้สี 3 สี หมายถึง การเลือกใช้สีที่อยู่ในกรอบสามเหลี่ยมของวงจรัส เช่น สีม่วง สีส้ม และสีเขียว มาใช้ร่วมกัน ซึ่งการมองดูครั้งแรกอาจให้ความรู้สึกไม่เข้ากัน แต่ที่จริงแล้วสีทั้งสามสามารถเข้ากันได้ดี หากเลือกใช้ในสัดส่วนที่เหมาะสม

2.3.4.4 การใช้สีเอกรงค์ (Monochrome Color) เป็นการใช้สีแท้เพียงสีเดียวในการออกแบบเสื้อผ้า ซึ่งวิธีนี้สามารถทำให้ออกมาดูน่าสนใจขึ้นได้ โดยการทำให้สีแท่นั้นมีความเข้มของสีที่หลากหลายออกไป เช่น สีน้ำเงินเข้มไล่สีไปหาน้ำเงินอ่อน เป็นต้น

ภาพที่ 2.11 วงจรัส

ที่มา: <http://art35kururat.blogspot.com> (2556)

2.3.5 เทคนิคการออกแบบเสื้อผ้า งานออกแบบเสื้อผ้า เป็นการใช้ความคิดสร้างสรรค์อย่างอิสระ หากยึดติดกับกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่มีมาแต่ดั้งเดิม เสื้อผ้าต่าง ๆ อาจไม่เกิดความแปลกใหม่ คงมีแต่แบบเสื้อซ้ำซาก อัจฉรา (2542) กล่าวว่า เสื้อผ้าเพื่อการแสดงที่กำหนดยุคสมัย จำเป็นต้องยึดถือความเหมือนเดิมในแบบให้มากที่สุด เพื่อความสมจริงสมจัง แต่เสื้อผ้าในชีวิตประจำวันไม่นิยมเช่นนั้นเพราะขาดชีวิตชีวา และดูเหมือนกันไปหมด ดังนั้น นักออกแบบเสื้อผ้า จึงไม่ควรยึดหลักเกณฑ์อย่างเคร่งครัดเกินไป ลองพยายามเปลี่ยนแปลงวิธีการออกแบบบ้าง อาจได้ผลงานแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่สวยงามได้ ด้วยวิธีการดังนี้

2.3.5.1 เรียกความสนใจโดยใช้วิธีการตัดกัน (Contrast)

1) ใช้ผ้าลายต่างกันมาออกแบบให้อยู่รวมกัน เช่น ใช้ผ้าตาเล็ก ๆ รวมกับผ้าดอก หรืออาจใช้ผ้าลายเหมือนกัน แต่ขนาดของลายต่างกัน หรือสีพื้นและสีของลายสลับกัน หรือความถี่ห่างของลายต่างกัน ให้มาอยู่รวมกัน เช่น เสื้อตัวในเป็นผ้าลายดอกละเอียดถี่ ๆ กับ เสื้อตัวนอกเป็นผ้าลายดอกเดียวกัน แต่อยู่กระจายห่าง ๆ กัน

2) ใช้ผ้าที่มีผิวสัมผัสต่าง ๆ เช่น ผ้ามำมะหยี่กับผ้าซาติน

3) ใช้ผ้าที่มีสีต่างน้ำหนักกัน เช่น สีอ่อนกับสีเข้ม

4) ใช้วัสดุตกแต่งที่มีผิวสัมผัสต่างกับผิวสัมผัสของผ้าตัดเสื้อ เช่น ผ้ายัดเสื้อสีกรมท่าเข้มเรียบด้านกับกระดุมโลหะมันวาวสีเงิน

5) ใช้เกรนผ้า (Grain) ต่างกัน เช่น ผ้าเกรนตรงกับผ้าเฉลียง เรียกความสนใจโดยใช้ผ้าที่คิดไม่ถึง เช่น ผ้ายัดเสื้อเชิ้ตของผู้ชายโดยทั่วไป คือ ผ้ายาย ลองใช้ผ้าซาตินหรือผ้าลูกไม้แทนจะทำให้ดูแปลกตาขึ้น

2.3.5.2 เรียกความสนใจโดยการใช้สีแปลก ๆ การใช้สีเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการออกแบบ เพราะแบบเสื้อเดียวกัน แต่ต่างสีกัน จะให้ความรู้สึกต่างกัน

2.3.5.3 เรียกความสนใจด้วยการใช้วัสดุตกแต่งแปลก ๆ สิ่งที่ทำให้การออกแบบเกิดเอกลักษณ์เฉพาะตัว คือ จุดเด่นของเสื้อชุดนั้น เช่น ใช้ซิป (Zipper) อันใหญ่ผิดปกติ กระดุมรูปร่างผิดปกติ และเข็มขัดเส้นใหญ่ เป็นต้น

2.3.5.4 เรียกความสนใจโดยสลับที่สลับทาง การสลับที่สลับทางในแบบ หมายถึง การสับเปลี่ยนเวียนวนในแบบนั้น ๆ เช่น ลองสวมตีสอบเอวเป็นรอบคอ ลองนำปกเสื้อมาใส่ที่รอบเอว เป็นต้น

การออกแบบเสื้อผ้าแฟชั่น หรือเสื้อผ้าที่สวมใส่กันทั่วไป อาจเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า เสื้อผ้าแนวสตรีทแฟชั่น (Street Fashion) สามารถออกแบบได้อย่างอิสระเสรี โดยไม่ต้องยึดกฎเกณฑ์ข้อบังคับ

ทางทฤษฎีอย่างตายตัว แต่ต้องระวังในเรื่องไปขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและจริยธรรมของแต่ละสังคมหรือไม่

2.4 การดัดแปลงเสื้อผ้า

การดัดแปลงเสื้อผ้า เป็นการนำเสื้อผ้าที่มีอยู่มาแก้ไขให้ได้รูปแบบใหม่ โดยเปลี่ยนแปลงต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยาย ของโครงสร้างให้ผิดไปจากเดิม เพื่อให้เสื้อผ้านั้นดูแปลกใหม่ สวยงามขึ้น และสามารถสวมใส่ได้

2.4.1 ประเภทการดัดแปลงเสื้อผ้า เสื้อผ้าที่ต้องการดัดแปลง จำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.4.1.1 เสื้อผ้าที่ยังมีสภาพดี ต้องการดัดแปลงเพื่อหลีกเลี่ยงความจำเจหรือเพื่อให้แลดูทันสมัยขึ้น

2.4.1.2 เสื้อผ้าที่มีรอยชำรุด จำเป็นต้องนำมาดัดแปลงเพื่อแก้ไข หรือหลีกเลี่ยงสภาพที่ชำรุดนั้น

2.4.2 วิธีการดัดแปลงเสื้อผ้า สำหรับแนวทางในการดัดแปลงเสื้อผ้า จากข้อมูลของ http://www.str.ac.th/service106/ElearnM4/NG41101/p_5.htm (ม.ป.ป.) ระบุว่า แนวทางปฏิบัติจำแนกวิธีได้ ดังนี้

2.4.2.1 การตัดให้สั้น เช่น เสื้อแขนยาวทำเป็นเสื้อแขนสั้น กระโปรงตัวยาวตัดชายให้สั้น และกางเกงขายาวตัดเป็นขาให้สั้นขึ้น เป็นต้น

ภาพที่ 2.12 การตัดให้สั้น

ที่มา: <http://mustardandsage.wordpress.com> (2009)

2.4.2.2 การต่อให้ยาว มักใช้กับการดัดแปลงกระโปรง เพราะทำได้ง่ายและดูดีขึ้น

ภาพที่ 2.13 การต่อให้ยาว

ที่มา: <http://popgloss.com> (n.d.)

2.4.2.3 การเปลี่ยนสัดส่วน เช่น เสื้อของผู้ใหญ่นำมาเปลี่ยนสัดส่วนเป็นเสื้อเด็ก โดยออกแบบตัดเย็บหลบเหลี่ยมรอยต่อตะเข็บของเสื้อตัวเดิม

ภาพที่ 2.14 การเปลี่ยนสัดส่วน

ที่มา: <http://whipup.net> (2009)

2.4.2.4 การแก้ไขบางส่วน เช่น แบบเสื้อมีปกแก้ไขเป็นคอกลม เสื้อมีแขนแก้ไขเป็นเสื้อไม่มีแขนหรือแขนกุด

ภาพที่ 2.15 การแก้ไขบางส่วน

ที่มา: <http://indulgy.com> (n.d.)

2.4.2.5 การตกแต่งเพิ่มเติม เช่น เสื้อผ้าสีพื้น แบบเรียบ อาจนำโบว์มาติดบนตัวเสื้อ ติดลูกไม้ ปักลวดลายต่าง ๆ เพื่อให้เสื้อดูใหม่ มีสีสันและน่าใช้ขึ้น

ภาพที่ 2.16 การตกแต่งเพิ่มเติม

ที่มา: <http://homemade.tipjunkie.com> (n.d.)

2.4.2.6 การเปลี่ยนประโยชน์ใช้สอย เพื่อใช้สอยประโยชน์อย่างอื่นต่อไปอีก เช่น เสื้อผ้าเก่า หากไม่ต้องการนำมาสวมใส่อีก สามารถนำมาเปลี่ยนเป็นผ้ากันเปื้อน ผ้าเช็ดตัวเก่า เปลี่ยนเป็นผ้าจับหูกระทะ

ภาพที่ 2.17 การเปลี่ยนประโยชน์ใช้สอย

ที่มา: www.google.com (n.d.)

2.4.5 ขั้นตอนการตัดแปลงเสื้อผ้า จากข้อมูลทางเว็บไซต์ <http://www.sweetgirl.bigshopping.com> (2554) ระบุว่า การตัดแปลงเสื้อผ้าสามารถทำได้หลายวิธี แต่ควรดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.4.5.1 ออกแบบเสื้อ กางเกง หรือกระโปรงตัวใหม่ก่อน โดยยึดหลักความคงทน และประโยชน์ใช้สอยเป็นสำคัญ

2.4.5.2 เลือกวิธีการตัดแปลงแก้ไขบางส่วนที่เหมาะสมกับเสื้อผ้า

2.4.5.3 เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตัดแปลงให้พร้อม

2.4.5.4 ลงมือตัดแปลงตามแบบ

2.4.5.5 ตกแต่งเสื้อผ้าที่ตัดแปลงให้เรียบร้อย สวยงาม

2.4.5.6 นำเสื้อผ้าที่ตัดแปลงแล้วไปใช้ให้คุ้มค่าเวลา ทุน และแรงงานที่เสียไปกับการตัดแปลง

การออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ต้องการตัดแปลง เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซาก จำเจ หรือ เพื่อให้เข้ากับสมัยนิยม ด้วยการตกแต่ง เพิ่มเติมหรือ ตัดทอนรายละเอียดต่าง ๆ ของแบบเสื้อออก จิตรพี (2551) กล่าวว่า การตัดแปลงชุด โดยการออกแบบเสื้อผ้ามา 1 ชุด สามารถตัดแปลงด้วย

การเพิ่มเติมหรือตัดออก บริเวณแขนเสื้อ ปกเสื้อ คอเสื้อ ตัวเสื้อ กระโปรง กางเกง ให้ออกมาเป็น
เสื้อผ้าแบบใหม่ขึ้นมาและสามารถสวมใส่ได้จริง ลักษณะการตัดแปลงแบบเสื้อผ้า พอสรุปได้ดังนี้

- 1) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของปก
- 2) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของแขน
- 3) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของกระเป๋
- 4) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของกระดุม
- 5) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของเข็มขัด
- 6) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของโบว์
- 7) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของกระโปรง
- 8) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของกางเกง
- 9) ตัด หรือ เพิ่มส่วนของเสื้อ

ภาพที่ 2.18 การตัด หรือเพิ่มส่วนของปก

ที่มา: จิตรพี (2551)

ภาพที่ 2.19 การตัด หรือเพิ่มส่วนของแขน

ที่มา: จิตรพี (2551)

ภาพที่ 2.20 การตัด หรือเพิ่มส่วนของกระโปรง

ที่มา: จิตรพี (2551)

ภาพที่ 2.21 การตัด หรือเพิ่มส่วนของกางเกง

ที่มา: จิตรพี (2551)

ภาพที่ 2.22 การตัด หรือเพิ่มส่วนของเสื้อ

ที่มา: จิตรพี (2551)

2.5 การตกแต่งเสื้อผ้า

เสื้อผ้าที่ออกแบบและผลิตย่อมเกิดความล้าสมัยไปตามกาลเวลา ทำให้ต้องมีวิธีการตกแต่งแปลงเสื้อผ้า เพื่อให้เสื้อผ้าดูทันสมัย มีความน่าสนใจและสวยงามขึ้น ซึ่งมีวิธีที่แตกต่างกันไปตามความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคล โดยคำนึงถึงผู้ใช้ที่ยินดีสวมใส่หรือไม่ คำนึงถึงสภาพเสื้อผ้า วัสดุที่ต้องการนำมาตกแต่งเหมาะสมคุ้มค่ากับการตกแต่งหรือไม่

2.5.1 หลักการออกแบบตกแต่งเสื้อผ้า เสาวลักษณ์ (2549) กล่าวว่า ในการออกแบบตกแต่งเสื้อนั้นมีหลักในการเลือกชนิดและลักษณะของวัสดุตกแต่ง เพื่อให้เหมาะสมและสัมพันธ์กับโครงสร้างของตัวเสื้อ ดังนี้

2.5.1.1 ส่วนตกแต่งนั้น ๆ ต้องสามารถเสริมแบบเสื้อจากโครงสร้างเดิมให้เด่นขึ้น ซึ่งควรจะเลือกส่วนตกแต่งให้สัมพันธ์กับเส้นบนโครงสร้างของเสื้อ เพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกกรุงกรังเกินไป

2.5.1.2 ส่วนตกแต่งนั้น ๆ ต้องสัมพันธ์กับรายละเอียดปลีกย่อย (Scale) และผิวสัมผัสของผ้าของตัวเสื้อนั้นด้วย เช่น ถ้าตัวเสื้อเป็นผ้าใยสังเคราะห์ ส่วนตกแต่งก็ควรเป็นชนิดที่ทำจากเส้นใยสังเคราะห์ด้วยเช่นกัน เป็นต้น

2.5.1.3 ส่วนตกแต่งนั้น ๆ ถ้านำมาใช้ในบริเวณจำกัด มักจะทำให้ดูเด่นและมีเสน่ห์กว่าจะใช้บริเวณมาก หรือหลาย ๆ บริเวณ ดังนั้นการใช้ส่วนตกแต่งดังกล่าว ควรใช้ไม่เกิน 1 หรือ 2 แห่ง บนตัวเสื้อก็เพียงพอแล้ว

2.5.1.4 สีของวัสดุตกแต่ง อาจจะเป็นสีเดียวกันกับสีของผ้าตัวเสื้อหรือใช้สีตัดกันก็ตาม ควรจะดูไม่ขัดตา ถ้าผ้าตัวเสื้อเป็นลวดลายหลาย ๆ สี ควรเลือกสีที่เด่นที่สุดของลวดลายนั้นๆ มาเป็นสีของวัสดุที่จะใช้ตกแต่งเพิ่มเติม

2.5.1.5 ขนาดของวัสดุตกแต่ง ควรสัมพันธ์กับขนาดของบริเวณที่จะตกแต่ง เช่น บริเวณปก หรือขอบปลายแขนมักจะมีบริเวณที่เล็ก ต่างกับส่วนของกระโปรงหรือบริเวณลำตัวเสื้อทั้งหมด ขนาดของวัสดุที่ใช้ตกแต่งแต่ละบริเวณควรมีขนาดที่แตกต่างกัน

2.5.2 ลักษณะการตกแต่งเสื้อผ้าในส่วนต่าง ๆ ศรีนวล (2535) กล่าวว่า การเลือกใช้เทคนิควิธีเพื่อตกแต่งบนเสื้อผ้าสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

2.5.2.1 ส่วนตกแต่งบริเวณชายเสื้อ ชายกระโปรง แขน เอว รวมถึงการตกแต่งบนตัวเสื้อ เช่น ส่วนปก การติดกระเป๋่า โบว์ กระดุม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นเครื่องประดับให้เสื้อผ้า ดูดีขึ้น ถึงแม้จะไม่มีวัสดุอื่น ๆ มาตกแต่งเพิ่มเติมอีก แต่อย่างน้อยที่สุดเสื้อผ้าที่มีปก มีขอบ

แขนนั้น จะทำหน้าที่เน้นเส้นคอและปลายแขนเสื้อให้สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ส่วนตกแต่งบางอย่างทำหน้าที่เฉพาะตกแต่งเพียงอย่างเดียว เช่น การติดลูกไม้ ระบาย โบว์ ผ้าพันคอ เป็นต้น แต่ส่วนตกแต่งบางอย่างสามารถทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ คือเป็นทั้งส่วนประกอบของเสื้อและเป็นส่วนตกแต่งด้วย เช่น กระเป๋าคอจ๋า รังคุ่มกุ่ม กระดุม เป็นต้น

2.5.2.2 ส่วนตกแต่งที่เน้นความสามารถในการตัดเย็บ โดยใช้เทคนิคต่าง ๆ จากช่างเสื้อที่มีความชำนาญ ตลอดจนการเดินฝีเข็มแบบแปลก ๆ ด้วยจักรเย็บผ้ารุ่นใหม่

2.5.3 วิธีการตกแต่งเสื้อผ้า การออกแบบเสื้อผ้าและตัดเย็บจนเป็นตัวเสื้อแล้ว หากเป็นแบบเสื้อเรียบ ๆ อาจขาดความดึงดูดน่าสนใจ การตกแต่งเสื้อผ้าจึงเป็นส่วนเติมเต็มความสมบูรณ์ในตัวเสื้อได้มาก ซึ่งการเลือกใช้ส่วนตกแต่งเหล่านี้ ต้องให้มีความสัมพันธ์และเหมาะสมกับแบบเสื้อผ้าที่ออกแบบด้วย เสาวลักษณ์ (2549) กล่าวว่า วิธีตกแต่งเสื้อ มี 3 วิธี คือ

2.5.3.1 ใช้เครื่องประดับเพิ่มต่างหากจากตัวเสื้อ เช่น เข็มกลัด และเครื่องประกอบการแต่งกายที่ตกแต่งพร้อมไปกับตัวเสื้อนั้น หมายถึง ร่องทำ กระเป๋าคอ เครื่องอภรณ์ ผ้าพันคอ ผ้าเช็ดหน้า ดอกไม้ รวมทั้งถุงมือ ถุงเท้า และหมวกที่ชาวตะวันตกนิยมใช้ด้วย ที่กล่าวมาทั้งหมดต้องเป็นเครื่องตกแต่งและทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งกับตัวเสื้อด้วยจึงจะนับว่าดี

2.5.3.2 ทำส่วนหนึ่งส่วนใดที่เป็นโครงสร้างของเสื้อให้ดูน่าสนใจ เช่น กระเป๋าคอ เดินตะเข็บเป็นรูปต่าง ๆ หรือตีเกล็ด ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของแบบเสื้อที่ตัดออกไม่ได้ และต้องมีหน้าที่ หรือให้ดูเสมือนหนึ่งว่ามีหน้าที่ เช่น กระดุมต้องกลัดได้ กระเป๋าต้องล้วงได้ (แม้ว่าจะไม่ได้ใช้ใส่ของ)

2.5.3.3 ใช้วัสดุอื่นเพิ่มเติมติดไปกับตัวเสื้อ คือ การนำเอาวัสดุอื่นเข้าไปทำให้เกิดลวดลายในตัวเสื้อ เช่น การปัก การติดลูกไม้ ติดกระดุม ติดโบว์ การเดินเส้น การตัดปะผ้าเป็นรูปต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งแม้ว่าวัสดุเหล่านี้จะทำให้เสื้อผ้าสวยงามมากขึ้นได้จริง แต่ถ้าไม่มีหรือขาดหายไปก็并不会ทำให้แบบเสื้อนั้นเสียรูปทรงไป

2.5.4 ประเภทการตกแต่งเสื้อผ้า การตกแต่งเสื้อผ้าเป็นการตกแต่งเพื่อให้เสื้อผ้านั้นดูสวยงาม น่าสวมใส่ และสามารถดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยมือ หรือด้วยเครื่องจักรล้วนแต่ทำให้เสื้อผ้าเกิดความสวยงามมากยิ่งขึ้น ช่วยเพิ่มราคาเสื้อผ้า และบ่งบอกถึงรสนิยมของผู้สวมใส่ บางครั้งช่วยแก้ปัญหาการตัดเย็บได้ เช่น จีบระบาย ช่วยแก้ปัญหาเรื่องความยาวเสื้อ กระโปรง หรือแก้ปัญหารูปแบบเสื้อที่แข็งกระด้าง ให้ดูอ่อนหวานขึ้น หรือการเดินเส้น

ตะเข็บ เติมนิ้ว ช่วยให้ตะเข็บเรียบ และเพิ่มจุดเด่นน่าสนใจยิ่งขึ้น เป็นต้น ซึ่งประเภทการตกแต่ง
 สาคกร (2545) กล่าวว่า สามารถแบ่งออกเป็น 12 ประเภท ดังนี้

- 1) การตกแต่งด้วยตะเข็บ (Stitched trims)
- 2) การตกแต่งด้วยสม็อค (Smock)
- 3) การตกแต่งริมหรือชายเสื่อผ้า (Shaped edged)
- 4) การตกแต่งด้วยจีบระบาย (Ruffles)
- 5) การตกแต่งด้วยจีบรูด (Fullness)
- 6) การตกแต่งด้วยการจับจีบ (Pleating)
- 7) การตกแต่งด้วยการตีเกล็ด (Tucking)
- 8) การตกแต่งด้วยการต่อผ้า (Patch work)
- 9) การตกแต่งด้วยไส้ไก่ (Roulean work)
- 10) การตกแต่งด้วยการแทรกผ้า (Godet)
- 11) การตกแต่งด้วยการเย็บปัก (Quilting)
- 12) การตกแต่งด้วยการระบายสี (Airbrush and hand painting)

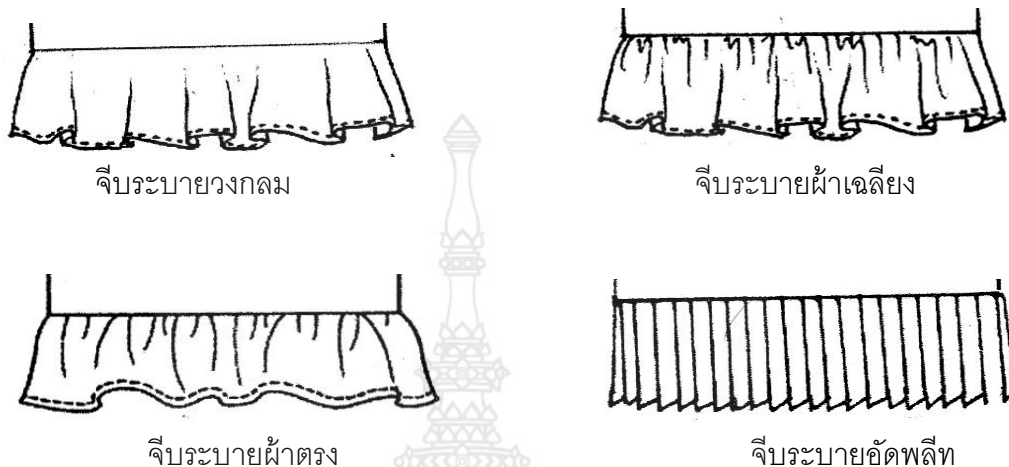
จากการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีวัย
 ทำงาน ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการตกแต่งเสื้อผ้าที่มีความเหมาะสมกับเนื้อผ้า รูปแบบวิธีการดัดแปลง
 เสื้อผ้า และการออกแบบลายตกแต่งบนเสื้อผ้า คือ การตกแต่งด้วยจีบระบาย (Ruffles) การตกแต่ง
 ด้วยการแทรกผ้า (Godet) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.5.4.1 การตกแต่งด้วยจีบระบาย (Ruffles) เสาวลักษณ์ (2549) กล่าวว่า เทคนิค
 วิธีการตกแต่งด้วยจีบระบาย จะมีลักษณะพลิ้วไหว นุ่มนวล และผ้าที่นิยมใช้ทำเป็นระบาย ควรมี
 ลักษณะที่อ่อนนุ่ม บางเบา เช่น ผ้าชีฟอง ผ้าจอร์เจีย เป็นต้น

จีบระบาย คือ ชิ้นส่วนของผ้าที่ถูกตัดออก ริมผ้าด้านหนึ่งเย็บให้สำเร็จและอีกด้านหนึ่งเย็บ
 จีบรูด ริมที่เย็บจีบรูดนี้เป็นด้านที่ใช้เย็บติดกับตำแหน่งที่ต้องการตกแต่งด้วยจีบระบาย ข้อสังเกตคือ
 เมื่อจับดึงออกให้เป็นเส้นตรง ผ้าด้านนอกจะยาวกว่าผ้าด้านใน แม้ว่าระบายนั้นจะมีจีบหรือไม้ก็
 ตาม

1) ชนิดของจีบระบาย จีบระบายมีทั้งแบบสำเร็จรูปที่ตัดเย็บไว้เสร็จเรียบ
 ร้อยแล้ว และจีบระบายที่ตัดเย็บขึ้นเอง ส่วนใหญ่นิยมตกแต่งตามส่วนของคอเสื้อ ขอบแขน บริเวณ
 เอว ชายเสื่อและชายกระโปรง เป็นต้น การวางแบบตัดผ้ามีทั้งการใช้เกรนผ้าเฉดียง การใช้ผ้า
 วงกลม และการใช้ผ้าตรง ซึ่งจะทำให้ระบายมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น การใช้เกรนผ้าเฉดียงทำ
 จีบระบายจะได้ระบายที่อ่อนนุ่มและสวยงามกว่าใช้เกรนผ้าตรง ชนิดของจีบระบายโดยทั่วไปแบ่ง

ออกเป็น 4 ชนิด ได้แก่ จีบระบายวงกลม จีบระบายผ้าเฉลียง จีบระบายผ้าตรง และจีบระบายอัดพลีท ดังแสดงตามภาพที่ 2.23

ภาพที่ 2.23 ชนิดของจีบระบาย

ที่มา: จุฑาทิพ (2554)

2) ริมระบาย ด้านริมระบายสามารถเย็บเก็บริมผ้าด้วยมือหรือจักร หรือใช้ลูกไม้ตกแต่ง โดยทั่วไปแบ่งเทคนิควิธีเก็บริมระบาย ดังนี้

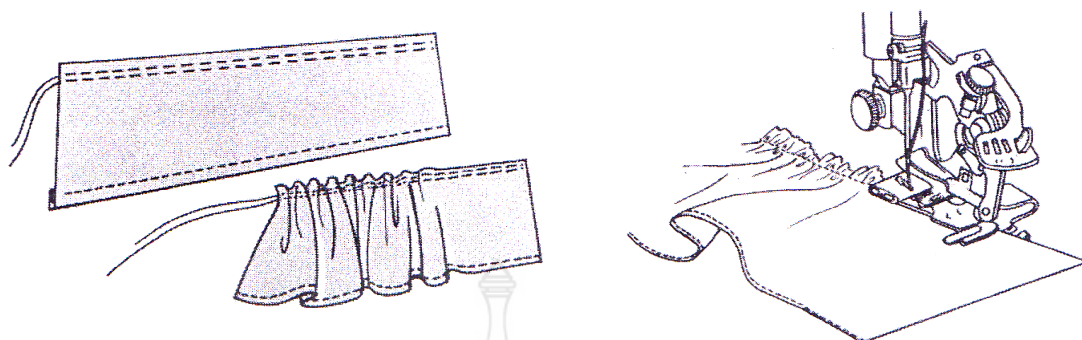
- 2.1) ริมระบายเดินด้วยจักรแบบตะเข็บธรรมดา
- 2.2) ริมระบายเดินด้วยจักรแบบตะเข็บซิกแซ็ก
- 2.3) ริมระบายที่ตกแต่งด้วยลูกไม้
- 2.4) ริมระบายพับสอยชายด้วยมือ
- 2.5) ริมระบายที่ใช้ริมผ้า

3) ลักษณะจีบระบาย (Ruffles) เทคนิควิธีการทำจีบระบายมีหลาย

ลักษณะ ดังนี้

3.1) จีบรูธรรมดา (Simple frill) ตัดผ้าสำหรับทำจีบระบาย เย็บริมระบายด้านหนึ่งให้เรียบร้อย ส่วนริมอีกด้านหนึ่งเย็บรูต โดยมีวิธีเย็บรูต 2 แบบ คือ เย็บจักรห่างแล้วรูตด้วยมือ หรือใช้จักรเย็บรูตด้วยตีนผีเย็บรูตโดยเฉพาะ ดังแสดงในภาพที่ 2.24

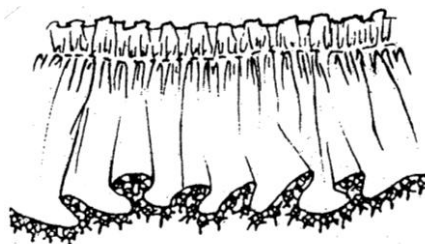
ภาพที่ 2.24 การเย็บรูดแบบเย็บจักรห่างแล้วรูดด้วยมือ
และการใช้จักรเย็บรูดด้วยตีนผีเย็บรูดโดยเฉพาะ
ที่มา: เสาวลักษณ์ (2549)

3.2) จีบพับ (Pleat frill) ตัดผ้ากว้างยาวตามต้องการ เย็บริมด้านหนึ่งให้เรียบร้อยก่อน แล้วจับจีบด้านตรงข้ามกัน ถ้าตัดด้วยผ้าเฉลียง ความยาวของผ้าควรกว้างเป็น 2 เท่าของจีบพับ พับผ้าเป็นสันทบแล้วจึงจับจีบ ให้มีขนาดจีบเล็กหรือใหญ่ตามความต้องการ ดังแสดงในภาพที่ 2.25

ภาพที่ 2.25 การเย็บแบบจีบพับ
ที่มา: เสาวลักษณ์ (2549)

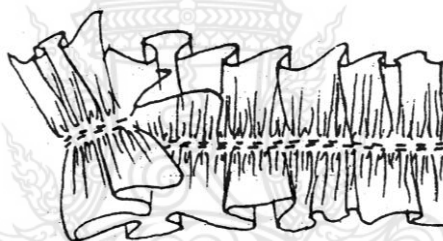
3.3) จีบตกแต่ง (Frill for decorative heading) เป็นจีบระบายสำหรับใช้ในการตกแต่ง โดยตัดผ้ากว้างตามต้องการ เย็บพับริมทั้ง 2 ข้างเหมือนกัน หรือใช้ลูกไม้เล็กๆ ติดตามริมด้านล่าง เย็บรูดห่างจากริมด้านบนประมาณ 2 - 3 เซนติเมตร หรือตามต้องการ ดังแสดงในภาพที่ 2.26

ภาพที่ 2.26 จีบตกแต่งแบบติดลูกไม้ด้านล่าง

ที่มา: เสาวลักษณ์ (2549)

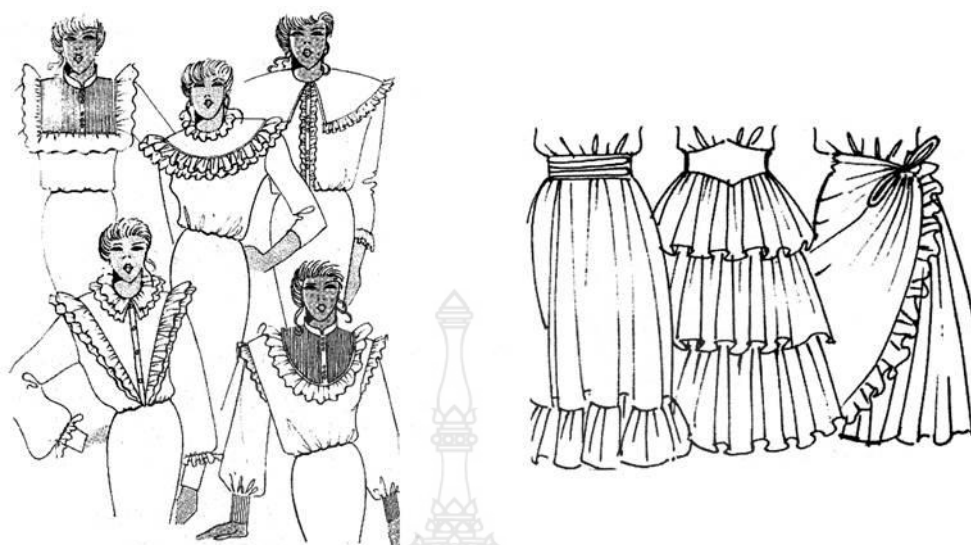
3.4) จีบระบาย 2 ชั้น (Double ruffles) เป็นระบายที่มีเนื้อที่ของ
 จีบระบาย 2 ด้านเท่ากัน ริมทั้ง 2 ด้านเย็บริมหรือตกแต่งตามความต้องการ เย็บรูดกึ่งกลางใช้
 ตกแต่งเสื้อผ้าได้หลายแบบ ดังแสดงในภาพที่ 2.27

ภาพที่ 2.27 จีบระบาย 2 ชั้น

ที่มา: เสาวลักษณ์ (2549)

การตกแต่งเสื้อผ้าด้วยจีบระบายจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแบบเสื้อและ
 ลักษณะผ้าที่ใช้ ซึ่งควรมีความทิ้งตัวดี เนื้อผ้าไม่แข็งกระด้าง เสื้อผ้าจึงดูอ่อนหวาน พลิ้วไหว จีบ
 ระบายนิยมตกแต่งคอเสื้อ ปกเสื้อ ชายเสื้อ ชายกระโปรง รอยต่อตะเข็บ เป็นต้น แบบเสื้อที่ตกแต่ง
 ด้วยจีบระบายจะทำให้ผู้สวมใส่ดูเป็นผู้หญิงที่อ่อนหวานขึ้นและช่วยอำพรางรูปร่างบางส่วนได้ จึงมี
 ความเหมาะสมกับการนำมาใช้ในงานวิจัยนี้

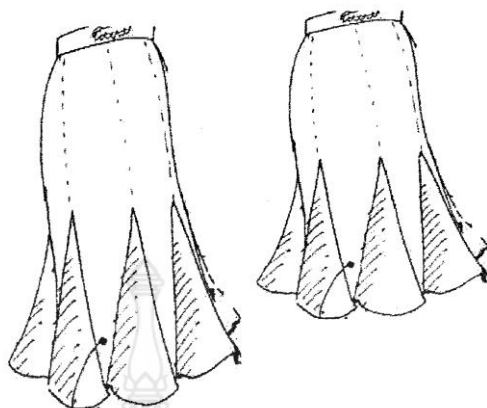
ภาพที่ 2.28 การตกแต่งเสื้อและกระโปรงด้วยจีบระบาย

ที่มา: เสาวลักษณ์ (2549)

2.5.4.2 การตกแต่งด้วยการแทรกผ้า (Godet) หมายถึง การนำผ้าต่างชิ้นต่างขนาดมาเพิ่มเข้าไปในเนื้อที่ผ้าเดิม เป็นการตกแต่งเพื่อให้เกิดความแตกต่างบนเสื้อผ้า ทำให้เนื้อที่ผ้าพองฟู มักใช้ตกแต่งกับกระโปรง แขนเสื้อ วิธีนี้เป็นที่นิยมมากในปี ค.ศ.1930 โดยการแทรกผ้าในกระโปรงยาว ช่วงชาย อาจแทรกด้วยผ้าเจดียง ผ้าสี ตามตะเข็บ เพื่อให้ปลายบาน หรือเรียกว่าทรงปลายบานแบบหางปลา สาคกร (2545) กล่าวว่า ลักษณะการแทรกผ้า สามารถจำแนกออกได้ 2 แบบ คือ

1) การแทรกผ้ารูปทรงต่าง ๆ (Shaped godet) เช่น รูปสามเหลี่ยมตรง รอยตะเข็บ หรือตำแหน่งที่ต้องการแทรกผ้า หรือแทรกผ้าแบบโค้ง โดยต้องตัดผ้าออกจากกระโปรงที่ต้องการต่อ เป็นรูปโค้ง

2) การแทรกผ้าเป็นหางปลา (Tail godet) การแทรกผ้าแบบนี้ ต้องจับผ้าให้ตั้งตรงตามแนวยาว แล้วตัดผ้าที่ต้องการนำมาแทรกเป็นรูปวงกลม อาจใช้ผ้าต่างสีกันก็ได้ แล้วนำมาเย็บติดกัน จะได้เสื้อผ้าที่ย้วยบานตามต้องการ

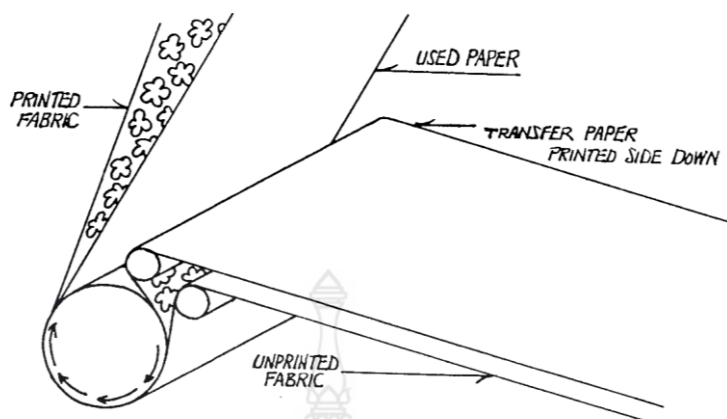

ภาพที่ 2.29 การตกแต่งด้วยการแทรกผ้า
ที่มา: สาคร (2545)

2.5.4.3 เทคนิคการพิมพ์รูลอก (Transfer printing) วิมลรัตน์ (2550) กล่าวว่า การพิมพ์วิธีนี้ใช้กับผ้าใยสังเคราะห์โดยเฉพาะผ้าโพลีเอสเตอร์ โดยสีดีสเพอร์สชนิดพิเศษจะถูกพิมพ์บนกระดาษ และนำไปประกบบนผ้าที่ต้องการพิมพ์ เมื่อผ่านผ้าและกระดาษที่มีลายพิมพ์ไปบน ลูกกลิ้งร้อน สีพิมพ์บนกระดาษจะไปติดอยู่บนผ้า

ลูกกลิ้งร้อนนี้จะให้ความร้อนสูงถึง 180 องศาเซลเซียส ภายใต้สภาวะนี้ประกอบกับการมีแรงกดเป็นระยะเวลาหนึ่ง สีจะเปลี่ยนสถานะจากของแข็งกลายเป็นไอ และระเหิดแพร่เข้าสู่เส้นใย หลังจากนั้น สีจะติดอยู่บนผ้าอย่างดีโดยไม่ต้องใช้วิธีการตรึงสี (fixation) ซ้ำอีก

ข้อจำกัดของการพิมพ์รูลอกคือ ใช้ได้กับผ้าใยสังเคราะห์เท่านั้น ไม่สามารถใช้กับเส้นใยธรรมชาติ จึงทำให้การใช้งานอยู่ในวงจำกัด แม้ว่าเทคนิคนี้สามารถทำได้ง่าย ไม่ซับซ้อน และให้ผลผลิตสูง

ภาพที่ 2.30 หลักการพิมพ์รูปลอก (Transfer printing)

ที่มา: Marypaul Yates (1995)

ด้วยเทคโนโลยีในปัจจุบัน ช่วยให้การพิมพ์ลายผ้าที่ละเอียดซับซ้อนเป็นไปได้ง่ายขึ้น เช่นเดียวกับการพิมพ์รูปลอกแบบถ่ายโอนความร้อน (Heat Transfer) เป็นเทคนิคการพิมพ์ลายลงบนกระดาษ แล้วนำไปผ่านกระบวนการกดหรือรีดด้วยความร้อน เทคนิคนี้ได้ถูกต่อยอดมาจากการสกรีนเสื้อเบอร์หมายเลขของนักกีฬา โดยการสกรีนลงบนกระดาษทรานสเฟอร์เตรียมไว้ก่อน เมื่อมีการสั่งทำลวดลายบนเสื้อ ก็สามารถจะนำเข้าสู่เครื่องรีดความร้อนกดทับสกรีนติดเสื้อได้ทันที จนเข้าสู่ยุคดิจิทัล เทคโนโลยีการพิมพ์ได้พัฒนาไปพร้อม ๆ กับการออกแบบกลไกหัวฉีดหมึกและคุณสมบัติของหมึกที่นำมาใช้พิมพ์ในงานอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ จึงได้เริ่มมีการประยุกต์เอาหลักการสกรีนเสื้อแบบทรานสเฟอร์ดั้งเดิมมาใช้ โดยการพิมพ์ลวดลายด้วยเครื่องปริ้นเตอร์แบบ Ink Jet หรือ Laser ลงบนกระดาษทรานสเฟอร์แล้วนำไปกดด้วยเครื่องรีดความร้อนเพื่อให้หมึกกระเด็นย้อมติดไปบนเสื้อโดยมีแผ่นฟิล์มบนกระดาษเป็นตัวเคลือบยึดเกาะลวดลายกับตัวเสื้ออีกชั้นหนึ่ง (แพนด้าสกรีน, นามแฝง, 2552)

ภาพที่ 2.31 เครื่องพิมพ์รูปลอกแบบถ่ายโอนความร้อน (Heat Transfer)

ที่มา: <http://lasercutstore.blogspot.com> (2012)

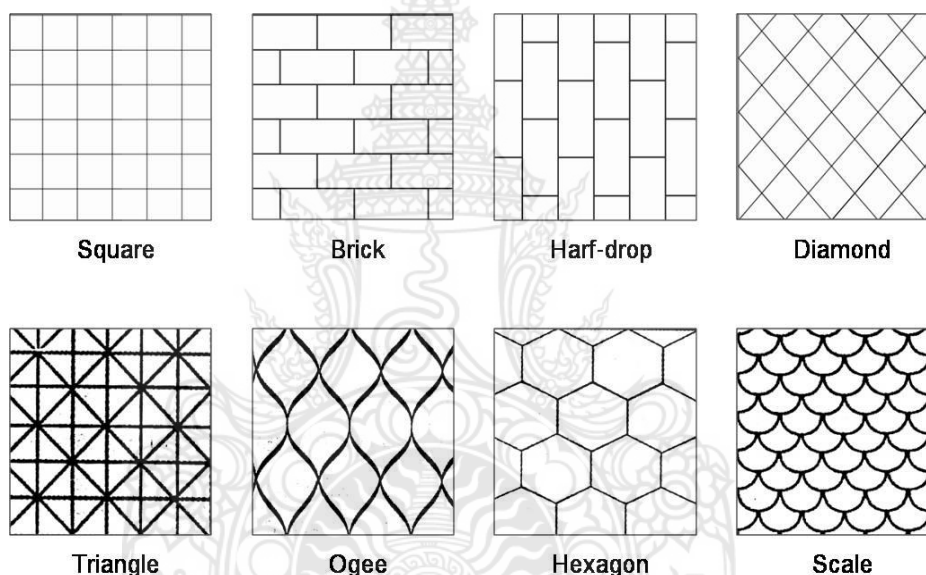
2.6.1 การออกแบบลายผ้า คำว่า ลวดลาย (Design) หมายถึง แบบอย่างที่ทำให้เกิดบนผ้า อาจเป็นเส้น รูปต่าง ๆ หรือทำให้เกิดผิวสัมผัสต่าง ๆ กัน ลวดลายของผ้าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สินค้าผ้าจำหน่ายได้ดีหรือไม่ การทำลวดลายให้เด่น มีสีสัน อาจทำได้ง่าย ๆ โดยพิมพ์ลวดลายสีต่าง ๆ ลงไป ส่วนการตกแต่งเนื้อผ้าให้เป็นลวดลายต้องใช้วิธีทอ ทำได้ยากกว่า แต่ติดทนทานอยู่กับเนื้อผ้าตลอดไป (อัจฉราพร, 2522)

แนวความคิดในการออกแบบลวดลายบนผืนผ้าหรือเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมีหลากหลายลักษณะ อาจแบ่งออกเป็น แรงบันดาลใจที่มาจากธรรมชาติ แรงบันดาลใจจากผลงานของนักออกแบบ ศิลปิน จิตรกรที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ แรงบันดาลใจจากสภาพความเป็นอยู่ แรงบันดาลใจจากสถานการณ์ที่ได้พบเห็น และแรงบันดาลใจจากความแตกต่างของวัฒนธรรม เป็นต้น ซึ่งไม่ว่าจะมีแรงบันดาลใจมาจากที่ใดก็ตาม ดิสนีย์ (2552) กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สุดคือ ความเข้าใจและความสามารถในการเลือกใช้สีและการจัดวางลาย

2.6.1.1 รูปแบบลวดลาย (Pattern) ลวดลายต่าง ๆ ที่ออกแบบลงบนผืนผ้าหรือเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ขึ้นอยู่กับการซ้ำขององค์ประกอบของลาย โดยทั่วไปแล้ว รูปแบบของลวดลายจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1) รูปแบบการจัดวางที่มีตำแหน่งที่แน่นอน เป็นรูปแบบการจัดวางกลุ่มใหญ่ที่สุด จะมีรูปลักษณะตามตารางการจัดวางที่แน่นอน ดังนี้

- 1.1) ตารางการจัดวางรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสเรียงต่อกัน (Square)
- 1.2) ตารางการจัดวางเรียงต่อกันแบบการก่ออิฐแนวนอน (Brick)
- 1.3) ตารางการจัดวางเรียงต่อกันแบบการก่ออิฐแนวตั้ง (Half-drop)
- 1.4) ตารางการจัดวางแบบสี่เหลี่ยมเพชร (Diamond)
- 1.5) ตารางการจัดวางแบบสามเหลี่ยม (Triangle)
- 1.6) ตารางการจัดวางแบบลวดลายตาข่าย (Ogee)
- 1.7) ตารางการจัดวางแบบรูปหกเหลี่ยม (Hexagon)
- 1.8) ตารางการจัดวางแบบเกล็ด (Scale)

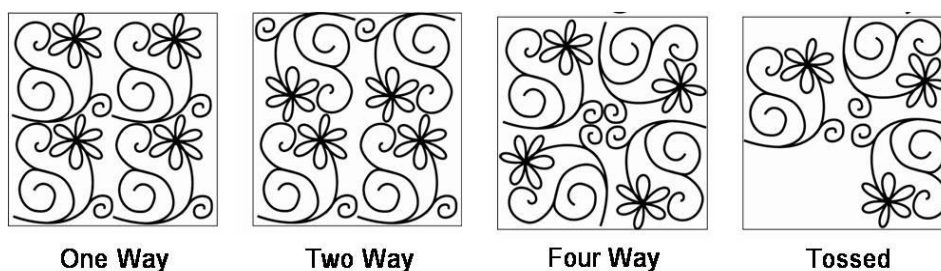

ภาพที่ 2.32 รูปแบบการจัดวางลาย

ที่มา: ดิสนีย์ (2552)

อย่างไรก็ตาม รูปแบบการจัดวางตามตารางเหล่านี้อาจปรากฏในผลงานหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับการออกแบบ ส่วนตำแหน่งและทิศทางขององค์ประกอบการจัดวางลาย จำแนกออกได้ดังนี้

1. One Way ลายจะตั้งขึ้นในทางเดียวกัน
2. Two Way ลายจะวางสลับหัวท้ายกัน
3. Four Way ลายจะสลับ บน-ล่าง ซ้าย-ขวา
4. Tossed or Multi-directional ลายจะถูกจัดวางในทุกทิศทาง

ภาพที่ 2.33 ตำแหน่งและทิศทางขององค์ประกอบการจัดวางลาย

ที่มา: ดิสนีย์ (2552)

2) รูปแบบการจัดวางที่เกิดจากการสุ่ม เป็นรูปแบบการจัดวางที่ไม่มีตำแหน่งของลายที่แน่นอน ไม่มีแบบแผนหรือทิศทางของการจัดวางลาย

2.6.2 ลักษณะการซ้ำลายแบบพื้นฐาน (Common Repeat Systems) การซ้ำกันขององค์ประกอบลาย ดิสนีย์ (2552) กล่าวว่า พื้นฐานการจัดวางองค์ประกอบให้เกิดการทับซ้อนกัน การต่อเนื่องกัน หรือการวางแยกจากกัน มีรายละเอียด ดังนี้

2.6.2.1 Random เป็นการซ้ำที่ไม่มีรูปแบบที่แน่นอน

2.6.2.2 Spaced องค์ประกอบแต่ละชิ้นจะวางอยู่ลอยๆ ล้อมรอบด้วย ส่วนของพื้นผ้าที่ไม่มีลวดลายใดๆ

2.6.2.3 Touching องค์ประกอบของลายจะมีส่วนที่ติดต่อกัน

2.6.2.4 Union เกิดจากการเชื่อมต่อขององค์ประกอบ 2 ชิ้น

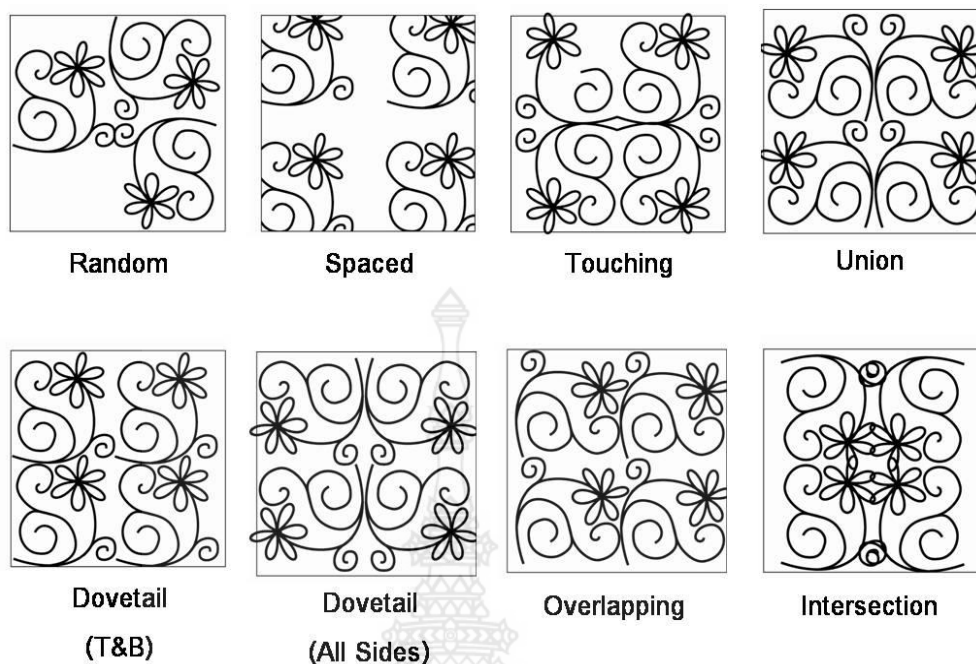
2.6.2.5 Dovetail (Top & Bottom) เกิดจากการซ้ำที่ส่วนบนและส่วนล่างขององค์ประกอบของลาย

2.6.2.6 Dovetail (All Sides) บางครั้งเรียกว่า การซ้ำแบบ Jigsaw Puzzle ที่ไม่สามารถหาองค์ประกอบแรกสุดหรือองค์ประกอบท้ายสุดได้

2.6.2.7 Overlapping มีการทับซ้อนขององค์ประกอบลาย เพื่อทำให้เกิดมิติในลาย หรือเกิดความเข้มของสีที่สูงขึ้น

2.6.2.8 Intersection องค์ประกอบจะถูกเชื่อมต่อกันหมด

ภาพที่ 2.34 ลักษณะการซ้ำลาย

ที่มา: ดิสนีย์ (2552)

2.6.3 เทคนิคการสร้างลวดลาย ดิสนีย์ (2552) กล่าวว่า สิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึง คือ แรงบันดาลใจ เพื่อให้เกิดความคิดในการสร้างลวดลายที่มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ มีแรงดึงดูดต่อผู้ที่พบเห็น โดยอาจใช้การออกแบบด้วยการวาดตามอารมณ์ความรู้สึกของตนเองที่มีต่อแรงบันดาลใจนั้น หรืออาจใช้เทคโนโลยีที่มีในปัจจุบัน เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการออกแบบ ซึ่งเมื่อออกแบบลายได้แล้ว สามารถนำลายนั้นไปใส่ลงในเสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายที่ออกแบบไว้เพื่อให้เห็นภาพตัวอย่างก่อนตัดสินใจผลิตจริง

แรงบันดาลใจหรือหัวข้อที่กำหนดในการสร้างลาย เป็นสิ่งที่กำหนดลักษณะรูปแบบของลวดลายที่ออกมา โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติ ดังนี้

2.6.3.1 ตั้งแนวความคิดหรือคอนเซ็ปต์ (Concept) และหาขอบเขตของลายที่ต้องการออกแบบ โดยการสร้างมู้ด บอร์ด (Mood Board) เพื่อสื่อให้ทราบ ว่า กำลังออกแบบเกี่ยวกับสิ่งใด ลวดลายควรออกมาในลักษณะใดได้บ้าง อารมณ์ของลายควรให้ความรู้สึกอย่างไร

2.6.3.2 หาข้อมูลเพื่อทำ Mood Board โดยเริ่มจากการหารูปภาพ หรือรูปถ่ายที่มีความเกี่ยวข้องกับ Concept ที่ตั้งไว้

2.6.3.3 นำจุดเด่นของภาพใน Mood Board มาสร้างไอเดีย (Idea) เช่น ลายเส้น
โครงร่าง สีเส้น เป็นต้น

2.6.3.4 เริ่มทำการสร้างลายซึ่งอาจทำได้ 2 วิธี คือ

- 1) การวาดด้วยตนเอง โดยใช้ดินสอร่างแล้วทำการลงสี
- 2) การสร้างลายด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ในการออกแบบที่นำมา
ประยุกต์ใช้ได้กับการออกแบบลาย เช่น โปรแกรม Photoshop, Illustrator เป็นต้น ซึ่งการสร้างโดย
วิธีนี้ทำให้สะดวกต่อการผลิตได้จริงในระบบอุตสาหกรรม

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงอีกประการหนึ่งเมื่อได้ลายที่ทำการออกแบบแล้ว คือ การซ้ำของลาย
(Repeat) เพราะเมื่อลายที่ออกแบบถูกนำไปใช้พิมพ์บนผืนผ้าจะต้องมีความต่อเนื่องของลาย
ยกเว้นถ้าหากเป็นลายสำหรับทำ repeat เดียว เช่น การพิมพ์เสื้อยืด เป็นต้น

2.7 พฤติกรรมการบริโภคของสตรีวัยทำงาน

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่าย
เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ นอกจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการออกแบบ
ตกแต่งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและลายผ้าแล้ว ยังจำเป็นต้องศึกษาและทราบถึงความต้องการของ
ผู้บริโภคซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายอีกด้วย จึงจะทำให้การออกแบบผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าประสบความสำเร็จ
โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลด้านจิตวิทยาพัฒนาการในช่วงวัยผู้ใหญ่ ดังนี้

นับตั้งแต่สิ้นสุดช่วงเวลาของวัยรุ่น (อายุประมาณ 20 - 25 ปี) ไปจนถึงวาระสุดท้ายของ
ชีวิต เรียกว่า ช่วงเวลาของวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นช่วงเวลายาว ศรีเรือน (2549) กล่าวว่า นักจิตวิทยา
พัฒนาการบางท่านจึงแบ่งช่วงวัยผู้ใหญ่ออกเป็น 3 ระยะ โดยมีลักษณะความเป็นไปของแต่ละช่วง
วัย คือ

วัยผู้ใหญ่ตอนต้น ได้แก่ บุคคลอายุราว 20 - 25 ปี ถึง 40 ปี พัฒนาการทางกายเจริญเต็มที่
เป็นระยะทดลองเพื่อหาแนวทางชีวิตที่ตนต้องการและพอใจสืบเนื่องมาจากวัยรุ่น เช่น อาชีพ เพื่อน
คู่ครองและอื่น ๆ จึงมักเรียกระยะวัยนี้ว่า ระยะสำรวจ (exploratory period)

วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง (วัยกลางคน) ได้แก่ บุคคลอายุ 40 - 65 ปี เมื่อเริ่มระยะวัยนี้แบบแผน
ชีวิตเข้ารูปหรือเกือบเข้ารูปเรียบร้อยแล้ว บุคคลผู้มีพัฒนาการสมวัยที่ผ่านมาจะประสบความสำเร็จ
ในชีวิตด้านอาชีพในระดับและแนวทางตามประสบการณ์ที่ตนได้สะสมตั้งแต่วัยทารกสืบมา จึงอาจ
เรียกระยะวัยนี้ว่า ยุคสุดยอดของชีวิต หรือยุคความสำเร็จสุดยอด

วัยสูงอายุ ได้แก่ บุคคลอายุประมาณ 60 - 65 ปีขึ้นไป วัยนี้ปรากฏความเสื่อมถอยทาง
ร่างกายและอาจมีความเสื่อมทางสังคม ทางอารมณ์และจิตใจร่วมด้วย การเตรียมตัวและการ

ปรับตัวเตรียมรับภาวะความเสื่อมถอยต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญเพื่อเป็นบุคคลที่ดำรงชีวิตวัยสูงอายุด้วยความผาสุก

จากข้อมูลการแบ่งช่วงวัยข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า สินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีที่นำมาปรับรูปแบบนั้นมีความเหมาะสมกับช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่สุด จึงดำเนินการศึกษาข้อมูลของผู้ใหญ่ช่วงวัยนี้เพิ่มเติม ดังนี้

2.7.1 ลักษณะโดยทั่วไปของวัยผู้ใหญ่ตอนต้น จรัล (2529) กล่าวว่า วัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

2.7.1.1 เป็นช่วงเวลาของการปรับตัวให้เข้ากับแบบแผนใหม่ ๆ ในชีวิตและความคาดหวังใหม่ ๆ ของสังคม เช่น ปรับตัวในฐานะสามีภรรยา ในฐานะบิดามารดา พัฒนาด้านทัศนคติต่าง ๆ มีความสนใจใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น มีค่านิยมใหม่ ๆ ให้เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ เป็นต้น

2.7.1.2 เป็นช่วงเวลาของการประกอบอาชีพ และสร้างหลักฐาน ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ มักช่วยให้ชีวิตครอบครัวมีความสุขและราบรื่น

2.7.1.3 เป็นช่วงเวลาของการแต่งงานและมีบุตร เพื่อสืบเชื้อสายวงศ์ตระกูล แต่มีผู้ใหญ่หลายคนยังคงสถานะโสดด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน

2.7.1.4 เป็นช่วงเวลาของการบรรลุวุฒิภาวะ หรือเจริญเติบโตเต็มที่แล้ว (Maturity) บุคคลเริ่มมีพฤติกรรมที่แน่นอนขึ้น ตั้งแต่อายุ 35 ปีขึ้นไป ความเปลี่ยนแปลงจะมีน้อยมาก

2.7.1.5 เป็นช่วงเวลาของการเผชิญกับปัญหา เช่น ปัญหาทางการเงิน การประกอบอาชีพ การปรับตัวในครอบครัว การเลือกคู่ครอง เป็นต้น

2.7.1.6 เป็นช่วงเวลาของการมีความกดดันทางอารมณ์ เพราะต้องประสบกับสิ่งต่าง ๆ เช่น ต้องตัดสินใจเลือกอาชีพ เลือกคู่ครอง เลือกที่อยู่ เลือกที่ทำงาน บางคนตั้งความหวังในเรื่องต่าง ๆ ไว้สูง แต่ทำไม่ได้ กังวลเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา ท่าทาง ศีลธรรมทางเพศ สุขภาพความสำเร็จในหน้าที่การงาน และการสร้างฐานะของครอบครัว เป็นต้น

2.7.2 พัฒนาการของวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พัฒนาการของช่วงวัยนี้ จรัล (2529) กล่าวว่า จำแนกออกเป็นด้านต่าง ๆ ได้แก่

2.7.2.1 พัฒนาการทางร่างกาย วัยผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นระยะที่ร่างกายเติบโตเต็มที่ อวัยวะและระบบการทำงานต่าง ๆ ภายในร่างกาย แข็งแรง และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความกระฉับกระเฉงของร่างกายจะมีขีดสูงสุดเมื่ออายุประมาณ 20 - 35 ปี หลังจากนั้นจะค่อย ๆ

ลดลงทีละน้อย เมื่อถึงอายุ 40 - 50 ปี จะมีอัตราการลดลงเร็วขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่ทำงานหนัก ทรากตรำมากเกินไป โดยไม่คำนึงถึงสุขภาพของตนเอง ดังนั้น ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น บุคคลควร จะได้ใช้พลังงานความสามารถทำงานอย่างเต็มที่ และบำรุงรักษาร่างกายของตนให้ดี ออกกำลังกาย เป็นประจำ รับประทานอาหารเป็นเวลา พักผ่อนให้เพียงพอ จะช่วยให้ร่างกายมีสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์อยู่เสมอ และสามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ของตนได้ดียิ่งขึ้น

2.7.2.2 พัฒนาการทางสติปัญญา ประสิทธิภาพของสมองจะพัฒนาเต็มที่ในช่วง ระยะเวลาวัยผู้ใหญ่ตอนต้น และจะยังคงอยู่สูงส่งต่อไปจนถึงวัยกลางคน ถึงแม้จะใช้เวลาในการศึกษาอะไร บางอย่างนานกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การเรียนต่อตอนอายุน้อยกว่านี้ แต่คุณภาพของการเรียน การศึกษาดีกว่า ประสิทธิภาพของสมองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการที่จะเรียนรู้ และการปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งจะเจริญเต็มที่เมื่ออายุประมาณ 20 ปี ตัวอย่างประสิทธิภาพทางสมอง เช่น สามารถเปรียบเทียบได้ สามารถให้เหตุผลโดยใช้หลักความคล้ายคลึงได้ มีจินตนาการสร้างสรรค์ จำสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้วได้ เป็นต้น สรุปคือ ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พัฒนาการทางสติปัญญา ยังคง เป็นระยะที่มีความเจริญเติบโตทางสมอง แต่ลักษณะของความเจริญเติบโตจะเป็นไปอย่างช้า ๆ จนถึงวัยกลางคน

2.7.2.3 พัฒนาการทางอารมณ์ วัยผู้ใหญ่ตอนต้นเป็นระยะที่มีความมั่นคงทาง จิตใจ มีความคับข้องใจน้อย สามารถควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้นมาก ทั้งนี้เพราะผู้ใหญ่ได้รับ ประสบการณ์ในการปรับตัวและการควบคุมอารมณ์มาจากวัยก่อน ๆ สามารถควบคุมพฤติกรรม ขณะเกิดอารมณ์ได้ดีขึ้นมาก การที่ผู้ใหญ่จะมีลักษณะทางอารมณ์อย่างไรวิน ขึ้นอยู่กับการตั้ง ระดับความหวังทางด้านอาชีพและทางด้านสังคมของเขาด้วย ผู้ใหญ่บางคนตั้งความหวังไว้สูง เกินไป ทำให้เกิดปัญหายุ่งยากในการปรับตัว เช่น คนที่เคยเรียนเก่งในระยะวัยรุ่น หรือมี ความสามารถทางด้านกีฬาและสังคม อาจประมาณค่าความสามารถของตนเองไว้สูง คิดว่าเมื่อ เรียนสำเร็จแล้วย่อมทำให้ชีวิตในวัยผู้ใหญ่ดำเนินไปด้วยความราบรื่น แต่โดยความเป็นจริงแล้วอาจ ไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้ จึงทำให้เกิดความยุ่งยากใจขึ้น

2.7.2.4 พัฒนาการทางสังคม วัยผู้ใหญ่ตอนต้นเป็นระยะที่บุคคลเริ่มให้ความสำคัญ สำคัญกับกลุ่มลดน้อยลง แต่เปลี่ยนแปลงมาสู่สัมพันธ์ภาพและผูกพันกับเพื่อนต่างเพศ เพื่อหา คู่ชีวิตและสร้างครอบครัวมากขึ้น สำหรับผู้ใหญ่ที่ยังไม่มีคู่ครองและครอบครัว จะยังคงให้ความสำคัญ ต่อกลุ่มเพื่อนอยู่เช่นเดิม แต่ความเข้มของความสัมพันธ์และภักดีเริ่มลดลง จำนวนสมาชิกของ กลุ่มก็มักจะน้อยลงด้วย

2.7.3 ความสนใจของวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ลักษณะความสนใจของบุคคลในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เปรมจิต (2531) กล่าวว่า ประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ คือ

2.7.3.1 ความสนใจในลักษณะท่าทางที่ปรากฏ บุคคลในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะมีความสนใจเกี่ยวกับรูปร่าง น้ำหนัก ส่วนสูง ลักษณะของใบหน้า ตลอดจนการเรียวรู้ที่จะทำตนให้มีท่าทางหรือมีลักษณะที่น่าสนใจ ดังนั้น บุคคลในวัยนี้จึงมีการควบคุมการรับประทานอาหาร และพยายามออกกำลังกายเพื่อช่วยให้รูปร่างดีขึ้น โดยเพศหญิงจะให้ความสนใจในเรื่องน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเพศชาย

2.7.3.2 ความสนใจในการแต่งกาย เปรมจิต (2531) กล่าวว่า บุคคลในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะมีความสนใจในเรื่องเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย มากพอ ๆ กับระยะวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ยังไม่แต่งงาน หรือหญิงที่แต่งงานแล้ว และยังไม่ทำงานนอกบ้าน จะใช้จ่ายเงินซื้อเสื้อผ้ามาก เพราะเสื้อผ้าที่สวมใส่มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จในกิจกรรมหลายอย่าง ในหมู่ผู้ชาย เสื้อผ้าเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ เพราะการติดต่อกับสังคมธุรกิจ ตลอดจนชีวิตในสังคม มักตัดสินกันด้วยเสื้อผ้า

สำหรับผู้หญิง เสื้อผ้าไม่สำคัญเฉพาะการแสดงฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ แต่เพื่อต้องการเป็นที่ดึงดูดเพศตรงข้าม เพื่อเอาชนะเพศเดียวกัน และเพื่อฐานะทางธุรกิจหรือการงาน หากเป็นผู้หญิงทำงานนอกบ้าน เสื้อผ้ายิ่งต้องมีหลายแบบมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงจึงจำเป็นต้องแสดงบุคลิกตามแบบของเสื้อผ้าที่ตนสวมใส่ โดยคำนึงถึงลักษณะของสีล้นหรือรูปแบบที่สวยงามน่ามอง และมักจะคล้อยตามการยอมรับของสังคมเป็นส่วนใหญ่

บุคคลเลือกซื้อเสื้อผ้าตามความต้องการที่จำเป็น สุภัททา (2527) กล่าวว่า สำหรับวัยผู้ใหญ่ตอนต้นให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าโดยมีจุดประสงค์ ดังนี้

- 1) เพื่อการชดเชย (Compensation) หรือเพื่อปรับปรุงรูปร่างและใบหน้า ให้แลดูสวยงาม โดยพยายามเลือกหาเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับตน
- 2) เพื่อการลอกเลียนแบบ (Identification) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลอกเลียนแบบชนชั้นในสังคม ซึ่งจะทำให้บุคคลมีชีวิตอยู่ในสังคม และธุรกิจการงานที่มีชื่อเสียง
- 3) เพื่อการกระทำตนแบบย้อนหลัง (Regression) คือ การทำให้ตนเองแลดูสาวกว่าอายุจริง โดยใช้เสื้อผ้าและแบบของการตัดเย็บเป็นเครื่องช่วย

2.7.3.3 ความสนใจในทรัพย์สินสมบัติ เปรมจิต (2531) กล่าวว่า ความสนใจในเรื่องทรัพย์สินสมบัติจะมีมากที่สุดเมื่อก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่แต่งงานแล้ว คู่แต่งงานจะพยายามทำงานเพื่อให้ได้เงินมาสร้างครอบครัว และพยายามแสวงหาในสิ่งที่ตนปรารถนาเท่าที่จะทำได้ เช่น ที่อยู่อาศัย รถยนต์หรือเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพราะสิ่ง

เหล่านี้ จะแสดงถึงความสำเร็จในงานอาชีพ ในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนความมีชื่อเสียงของบุคคล

2.7.3.4 ความสนใจในเรื่องเงิน บุคคลในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะมีความสนใจในเรื่องเงิน เพราะเป็นช่วงที่บุคคลสามารถจะทำงานอาชีพได้เป็นอย่างดี ประกอบกับมีความคิดว่า บุคคลที่มีเงินจะได้รับการยอมรับและประสบความสำเร็จในการเข้าสังคมมากกว่าบุคคลที่ไม่มีเงิน

2.7.3.5 ความสนใจในศาสนา ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปจะมีความสนใจในศาสนา น้อยมาก แต่เมื่อมีครอบครัวแล้ว จะหันกลับมาให้ความสนใจในศาสนามากขึ้น ทั้งนี้เพราะมีความรู้สึกว้าเหว่และความรับผิดชอบในฐานะที่เป็นบิดามารดา นั้น ต้องสอนบุตรให้เป็นคนดีในแนวทางของศาสนา และยังต้องทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตรด้วย

โดยสรุป วัยผู้ใหญ่ตอนต้นเป็นระยะที่บุคคลพัฒนาทางร่างกายสมบูรณ์เต็มที่ เริ่มใช้ชีวิตแบบผู้ใหญ่ แต่แบบของชีวิตยังไม่เข้ารูปเข้ารอยที่แท้จริง จึงยังคงเป็นระยะสำรวจ หรือระยะแห่งการค้นหาแนวทางในการดำรงชีวิตที่ตนต้องการ พัฒนาการที่เด่นของวัยนี้คือ การประกอบอาชีพ การเลือกคู่ครอง การสร้างหลักฐานและครอบครัว การปรับตัวเป็นสามีภรรยาและบิดามารดา การปรับตัวกับชีวิตโสด พัฒนาการทางกายไม่มีจุดเด่น แต่มีสมรรถภาพทางกายสูงสุด พัฒนาการทางสติปัญญาขึ้นสูงสุดในแง่สามารถศึกษาเล่าเรียนในวิทยาการต่าง ๆ ได้ทุกสาขา ตามความถนัด เฉพาะทางของตน ระยะวัยนี้บุคคลเริ่มรู้จักตนเองดีขึ้น ให้ความสนใจในวัตถุสิ่งของภายนอกหรือรูปลักษณะที่ปรากฏต่อสังคม เพื่อเป็นเครื่องแสดงการประกอบอาชีพ ในฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม วัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีครอบครัวแล้วเท่านั้น ที่จะให้ความสนใจในศาสนาเพิ่มขึ้น เพื่อต้องการเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตร

2.8 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นอกเหนือจากข้อมูลเพื่อนำมาประกอบการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำจุนสต็อกในงานวิจัยครั้งนี้ ยังมีงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้นในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าประเภทต่าง ๆ ที่น่าสนใจและช่วยให้ทราบถึงความต้องการของสตรีในวัยนี้มากขึ้น ตัวอย่างงานวิจัยเช่น

ศรียาญจนา (2540) อ้างจาก กมลวรรณ (2535) กล่าวว่า ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป และซื้อบริการเสื้อผ้าสั่งตัดของข้าราชการสตรีในเขตจังหวัดสงขลา พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกันระหว่างแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป และเสื้อผ้าสั่งตัดกับระดับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าของข้าราชการสตรี จำแนกตามรายได้ พิจารณาความเหมาะสมกับรูปร่างและบุคลิก ความเรียบใช้งานได้หลายโอกาส มีลักษณะแปลกใหม่ไม่ซ้ำใคร ทั้ง 3 รายการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศรียาญจนา (2540) อ้างจาก มั่นทนนา (2538) กล่าวว่า ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของข้าราชการ ในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า

การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปของข้าราชการสตรี ตามลักษณะผลิตภัณฑ์ ด้านแบบเสื้อผ้าราชการส่วนใหญ่พิจารณาที่ ความเหมาะสมกับรูปร่างและบุคลิก ความเรียบร้อย ใช้งานได้หลายโอกาส นอกจากนี้ยังพิจารณา กรอบนอกของเสื้อผ้า ความเป็นอยู่ในสมัยนิยม ความเหมาะสมกับเสื้อผ้าที่มีอยู่แล้ว

ผลจากการหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลพื้นฐานของข้าราชการสตรี กับการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป ปรากฏว่า แบบเสื้อผ้ามีความสัมพันธ์กับรายได้ของข้าราชการสตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ ข้าราชการสตรีรายได้ 6,001-10,000 บาท และมากกว่า 15,000 บาท พิจารณากรอบนอกของเสื้อผ้า ในสัดส่วนที่มากกว่ากลุ่มข้าราชการสตรีที่มีรายได้น้อยกว่า 6,000 บาท และ 10,001-15,000 บาท ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนที่มีรายได้ปานกลางกับคนที่มีรายได้สูงกว่า 15,000 บาท เห็นความสำคัญของกรอบนอกของเสื้อผ้า จึงนำปัจจัยดังกล่าวมาพิจารณาในการตัดสินใจซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูป แต่แบบเสื้อผ้าจะไม่มีความสัมพันธ์กับสายงานระดับการศึกษา และอายุของข้าราชการสตรี

อุไรวรรณ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจที่มีต่อเสื้อนอกตกแต่งด้วยผ้าชนิด บ้านคำพระ จังหวัดอำนาจเจริญ” พบว่า ผู้ประเมินส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 31 - 40 ปี มีอาชีพรับราชการ นิยมซื้อผ้าชนิด ประเภทผ้าตัดเสื้อ โดยพิจารณาเรื่องลวดลายก่อนซื้อ และการสวมใส่ได้หลายโอกาส ปริมาณการซื้อต่อปี คือ 1 - 3 ครั้ง รูปแบบการตกแต่งและลวดลายผ้าชนิดที่ใช้ในการวิจัยมีผลต่อความพึงพอใจด้านภาพรวม ด้านตำแหน่งการจัดวางลวดลาย ด้านขนาด และความสมดุลของลวดลายบนตัวเสื้อนอก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิไลพร (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดของผู้จำหน่ายสินค้าศูนย์การค้าเซ็นเตอร์พอยต์ 2003 จังหวัดอุดรธานี” พบว่า ผู้บริโภคต้องการความสะดวกสบายในการเลือกซื้อสินค้า และไม่ต้องการเสียเวลาสำหรับการเดินทางไปซื้อสินค้าจากหลาย ๆ แห่ง ศูนย์การค้าจึงได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้เกิดการแข่งขัน ด้านปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเลือกซื้อสินค้า ผู้บริโภคเห็นว่าปัจจัยโดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้านมีความสำคัญต่อการเลือกซื้อสินค้าอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยใน 3 อันดับแรก คือด้านผลิตภัณฑ์ ด้านการรับรู้และความเชื่อ ด้านช่องทางจำหน่าย และด้านการส่งเสริมทางการตลาด มีความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง

กานต์ธิดา (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “รูปแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากผ้าม่อฮ่อม” พบว่า ผลการวิจัยพฤติกรรมกรรมการเลือกซื้อของผู้บริโภค ซึ่งเป็นผู้ที่ซื้อสินค้าในร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์

หัตถกรรมจากผ้าในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ประเมินส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 21 - 40 ปี โดยคิดว่า ปัจจัยแรกที่พิจารณาในการเลือกซื้อ คือ ด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ความต้องการชนิดของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมที่จะนำไปผลิตโดยใช้ผ้าหม้อฮ่อม 3 อันดับแรก คือ กระเป๋าสตรี หมอนอิง และที่รองจานกับแก้วน้ำ

ศูนย์ข้อมูลสิ่งทอ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ ได้รายงานผลการสำรวจการบริโภคเครื่องนุ่งห่มในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ประจำปี 2552 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในอายุช่วง 31 - 35 ปี ให้ความสำคัญในส่วนของคุณภาพของเนื้อผ้า ความหลากหลาย และรูปแบบที่ทันสมัย โดยปัจจัยเรื่องราคา มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ปัจจัยเรื่องสถานที่ให้ความสำคัญกับการเข้าถึงแหล่งจำหน่ายได้สะดวก และในส่วนของการส่งเสริมการตลาดส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในเรื่องอัตราค้ายของผู้ขายเป็นสำคัญ

กิตติศักดิ์ และคณะ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาผ้าทอพื้นเมืองด้วยเทคนิคการพิมพ์เส้นด้ายยีนแบบ Silk Screen เพื่อพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอสูวิสาหกิจชุมชน (OTOP)” พบว่า ด้านการออกแบบลวดลายพิมพ์ เทคนิคการพิมพ์สีเดียวเหมาะสมกับวิสาหกิจชุมชนสามารถทำได้ง่ายและรวดเร็ว รวมทั้งขนาดของลวดลาย ควรออกแบบให้สัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์นั้นๆ ข้อสรุปผลที่ได้จากการทดลองและทดสอบการพิมพ์เส้นด้ายยีนแบบ Silk Screen ของกลุ่มผู้ทออยู่ในเกณฑ์ที่ดี เนื่องจากผู้ทดสอบแต่ละคนมีพื้นฐานและความรู้ความชำนาญดั้งเดิมอยู่แล้ว ในขณะที่กระบวนการพิมพ์เส้นด้ายยีนเป็นการเพิ่มเทคนิคการพิมพ์ก่อนที่จะนำไปทอ กลุ่มผู้ทอยังไม่คุ้นเคยกับขั้นตอน ซึ่งยังต้องปรับปรุงและอาศัยความชำนาญและระยะเวลา เพื่อให้ผ้าทอพื้นเมืองมีรูปลักษณะที่โดดเด่นและมีคุณภาพ ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน มผช. และเป็นที่ต้องการของตลาด รวมทั้งยังมีอำนาจการต่อรองราคาอีกด้วย เนื่องจากเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีความแปลกใหม่ ยังไม่มีจำหน่ายในท้องตลาด

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้น เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลที่ควรนำมาพิจารณาประกอบการวางแผน การออกแบบ เพื่อการสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

3.1 เครื่องมือที่ใช้

การวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยขั้นตอนการศึกษารวบรวมข้อมูล เพื่อนำมาออกแบบการปรับรูปแบบเสื้อผ้าและลวดลายตกแต่งบนเสื้อผ้า จากนั้นดำเนินการปรับรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกจริงตามภาพร่างที่ได้รับเลือกจากผู้เชี่ยวชาญ และสำรวจความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่จากสตรีกลุ่มตัวอย่าง โดยเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่

3.1.1 แบบสอบถาม

3.1.1.1 แบบสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเสื้อผ้าที่มีต่อภาพร่างการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ซึ่งให้พิจารณาในด้านการปรับรูปแบบเสื้อผ้าทั้ง 3 ชนิดๆ ละ 10 แบบ เพื่อคัดเลือกให้เหลือ ชนิดละ 5 แบบ และพิจารณาในด้านการออกแบบลวดลายสำหรับเทคนิคการพิมพ์รูปลอก (Transfer Printing) จำนวน 3 ลายๆ ละ 4 กลุ่มสี เพื่อคัดเลือกให้เหลือ 1 ลาย 1 กลุ่มสีสำหรับนำไปดำเนินการปรับรูปแบบเสื้อผ้าต้นแบบ

3.1.1.2 แบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรี โดยแบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจที่มีต่อการปรับรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

3.1.2 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ได้จากการรวบรวมผลการพิจารณาและประเมินความพึงพอใจต่อภาพร่างการปรับรูปแบบเสื้อผ้าทั้ง 3 ชนิด ของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบเสื้อผ้าทั้งหมด 5 ท่าน โดยให้พิจารณาและเลือกแบบเสื้อผ้า ลวดลาย และกลุ่มสี ที่เหมาะสมที่สุด เพื่อนำไปดำเนินการปรับรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ก่อนนำไปเป็น

ตัวอย่างประกอบการตอบแบบสอบถามและประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ผลิตภัณฑ์
ต้นแบบของเสื้อผ้าสตรีที่ทดลองผลิตในครั้งนี้ จำนวนทั้งหมด 15 แบบ ประกอบด้วย

ผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทเสื้อ	5	แบบ
ผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทกระโปรง	5	แบบ
ผลิตภัณฑ์ต้นแบบประเภทกางเกง	5	แบบ

3.2 วิธีการ

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ สตรีวัยทำงาน อายุระหว่าง 25-35 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท นูติคินิวซิติ้ จำกัด (มหาชน) จำนวน 1,237 คน (ข้อมูล ณ ปีพ.ศ. 2554)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ สตรีวัยทำงาน อายุระหว่าง 25-35 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท นูติคินิวซิติ้ จำกัด (มหาชน) จำนวน 302 คน

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ดังนี้ (พิชิต, 2549)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ
e	แทน	ระดับของความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ ในที่นี้กำหนดความคลาดเคลื่อนที่ระดับ .05
N	แทน	ขนาดประชากร

สำรวจความคิดเห็นด้วยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ต้องแสดงบัตรสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท นูติคินิวซิติ้ จำกัด (มหาชน) ณ จุดจำหน่ายสินค้าของบริษัทในเขตกรุงเทพมหานคร

3.2.2 วิธีการสร้างแบบสอบถาม

3.2.2.1 สร้างแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

3.2.2.2 นำเสนอแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วต่อผู้เชี่ยวชาญด้านแบบสอบถาม จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบ

3.2.2.3 แก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญด้านแบบสอบถามทั้ง 3 ท่าน

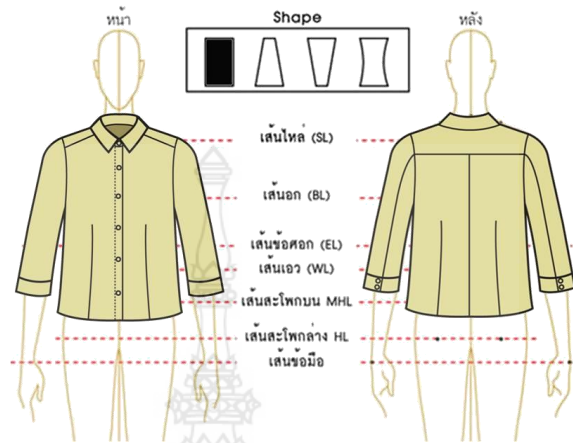
3.2.2.4 ทดสอบเครื่องมือ โดยใช้ทดสอบกับกลุ่มสตรีที่กำลังประกอบอาชีพ อายุระหว่าง 25-35 ปี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบหาข้อบกพร่อง และนำมาแก้ไขปรับปรุงจนได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.95 ก่อนนำไปใช้สอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจริง

3.2.3 วิธีการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

3.2.3.1 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนเอกสารในบทที่ 2

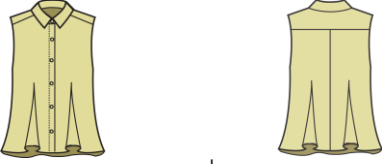

3.2.3.2 ออกแบบภาพร่างการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี ทั้ง 3 ชนิด ได้แก่ เสื้อเชิ้ต กระโปรง และกางเกง ชนิดละ 10 แบบ รวมทั้งหมด 30 แบบ เทคนิควิธีการที่ใช้ คือ วิธีการตัดเย็บเพิ่มเติมหรือลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้า และการตกแต่งด้วยระบายหรือแทรกผ้า

1) เสื้อเชิ้ต

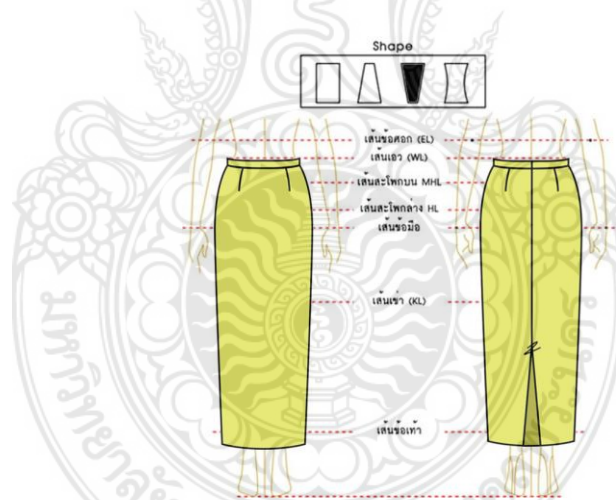
ภาพที่ 3.1 เสื้อเชิ้ตก่อนพัฒนารูปแบบ

หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p>แบบที่ 1</p>	<p>ตัดแขนเสื้อออกและ ต่อระบายเย็บรูดที่วงแขน</p>
 <p>แบบที่ 2</p>	<p>ตัดแขนเสื้อบริเวณไหล่ลักษณะเว้าลง และ เย็บเก็บริมผ้า</p>
 <p>แบบที่ 3</p>	<p>ตัดแขนเสื้อออกและ ต่อระบายย้วยบริเวณต้นแขน</p>

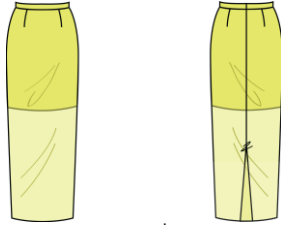
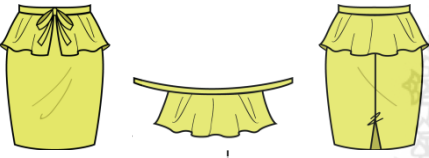
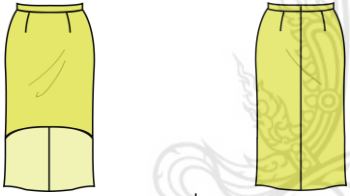

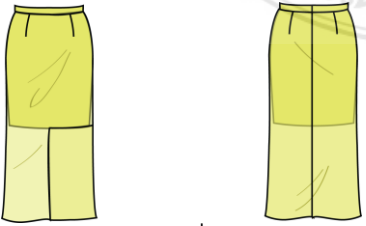
หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p data-bbox="507 562 603 600">แบบที่ 4</p>	<p data-bbox="965 398 1295 560">ตัดขอบแขนเสื้อออก เลาะตะเข็บแขนเสื้อด้านหลัง และเย็บเก็บริมผ้า</p>
 <p data-bbox="507 842 603 880">แบบที่ 5</p>	<p data-bbox="986 678 1273 840">ตัดแขนเสื้อออกและ ตัดต่อผ้าแทรกที่เกล็ดเสื้อ ด้านหน้าและหลัง</p>
 <p data-bbox="507 1140 603 1178">แบบที่ 6</p>	<p data-bbox="991 976 1268 1081">ตัดแขนเสื้อให้สั้นขึ้นและ เย็บติดอินทนูที่แขน</p>
 <p data-bbox="507 1417 603 1456">แบบที่ 7</p>	<p data-bbox="1002 1254 1257 1415">ตัดแขนเสื้อออกและ เย็บติดระบายแบบรูด ลักษณะคล้ายแขนเสื้อ</p>
 <p data-bbox="507 1695 603 1733">แบบที่ 8</p>	<p data-bbox="970 1532 1289 1693">ตัดปกเสื้อและแขนเสื้อออก ตัดต่อระบายแบบผ้าวงกลม ที่วงแขน</p>

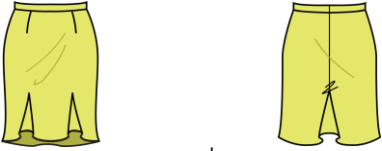

หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p data-bbox="507 562 603 600">แบบที่ 9</p>	<p data-bbox="975 398 1286 562">ตัดปกเสื้อและแขนเสื้อออก ตีระบายแบบรูด ที่ปากทั้ง 2 ข้าง</p>
 <p data-bbox="496 860 608 898">แบบที่ 10</p>	<p data-bbox="948 696 1318 860">ตัดขอบแขนเสื้อออก และตัดต่อระบายแบบผ้าวงกลม ที่ปลายแขนเสื้อ</p>

2) กระโปรง

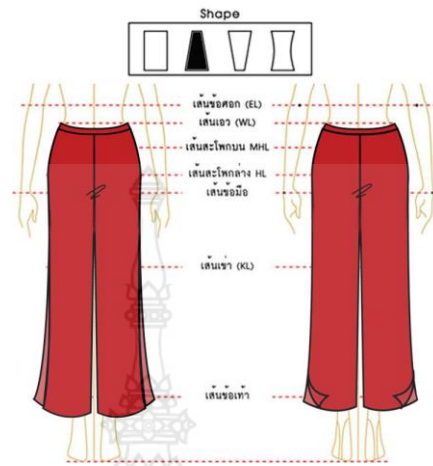
ภาพที่ 3.2 กระโปรงก่อนพัฒนารูปแบบ

หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p data-bbox="507 622 603 667">แบบที่ 1</p>	<p data-bbox="1011 398 1251 443">ตัดผ้าซับนให้สั้นขึ้น</p>
 <p data-bbox="507 891 603 936">แบบที่ 2</p>	<p data-bbox="922 745 1347 902">ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้นและ นำส่วนที่ตัดออกไปเย็บเป็น ระบายแบบรูดสำหรับผูกคลุมสะโพก</p>
 <p data-bbox="507 1227 603 1272">แบบที่ 3</p>	<p data-bbox="932 1032 1337 1189">ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น ชายกระโปรงด้านหน้ามีส่วนโค้งเว้า สั้นกว่าด้านหลัง</p>
 <p data-bbox="507 1496 603 1541">แบบที่ 4</p>	<p data-bbox="932 1346 1331 1451">ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น และตัดต่อผ้าแทรกตรงส่วนผ้าหลัง</p>
 <p data-bbox="507 1861 603 1906">แบบที่ 5</p>	<p data-bbox="868 1637 1401 1794">ตัดผ้าซับนให้สั้นขึ้น กระโปรงด้านหน้าตัดออกเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ให้สั้นข้างเดียว</p>

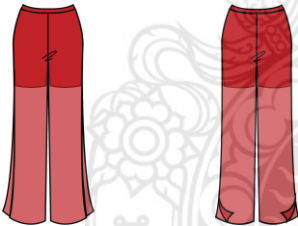

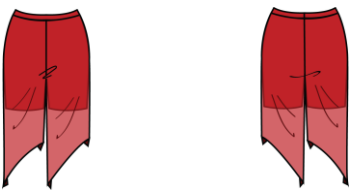
หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p>แบบที่ 6</p>	<p>ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น และตัดต่อผ้าแทรกด้านหน้าและผ้าหลัง</p>
 <p>แบบที่ 7</p>	<p>ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น และตัดต่อระบายด้านข้าง</p>
 <p>แบบที่ 8</p>	<p>ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น และติดระบายตรงเกล็ดกระโปรง ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง</p>
 <p>แบบที่ 9</p>	<p>ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น และติดระบายที่ขอบเอวด้านข้าง ยาวคลุมสะโพก</p>
 <p>แบบที่ 10</p>	<p>ตัดกระโปรงให้สั้นขึ้น และตัดต่อระบายด้านหน้า</p>

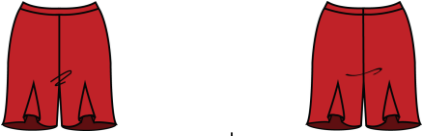
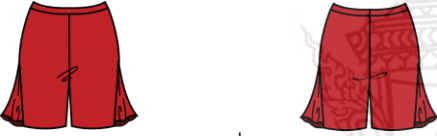

3) กางเกง

ภาพที่ 3.3 กางเกงก่อนพัฒนารูปแบบ

หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 1</p>	ตัดผ้าซับในให้สั้นขึ้น
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 2</p>	ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้นและนำส่วนที่ตัดออกไปเย็บเป็นระบายแบบรููดสำหรับผูกคลุมสะโพก
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 3</p>	ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น ในลักษณะเฉียงยาวคลุมเข่า และตัดผ้าซับในให้สั้นขึ้น

หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 4</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และตัดต่อผ้าแทรกด้านหน้าและด้านหลัง</p>
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 5</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และตัดต่อระบายด้านข้าง</p>
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 6</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และตัดต่อผ้าแทรกด้านข้าง</p>
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 7</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และติดระบายที่ขอบเอวด้านข้าง ยาวคลุมสะโพก</p>
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 8</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และติดระบายตรงชายกางเกงด้านข้าง</p>
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 9</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และติดระบายที่ขอบเอวด้านข้าง ยาวคลุมสะโพก</p>

หลังพัฒนารูปแบบ	วิธีการพัฒนารูปแบบ
 <p style="text-align: center;">แบบที่ 10</p>	<p style="text-align: center;">ตัดขากางเกงให้สั้นขึ้น และติดระบายที่ขอบเอวด้านหลัง</p>

3.2.3.3 ออกแบบลวดลายสำหรับตกแต่งบนเสื้อผ้าที่นำไปปรับรูปแบบ ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจากข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น Trend Forecast Summer Spring 2013 (Signs & Mark, 2012) ทั้งหมด 3 ลายโดยอาศัยหลักการใช้กลุ่มสีในวงจรสี ได้แก่ สีตรงข้าม สีข้างเคียง สี 3 สีที่อยู่ ในกรอบสามเหลี่ยมของวงจรสี และสีเอกรงค์ (ได้นำหนักเข้มไปอ่อน)

ผู้วิจัยเลือกใช้แนวโน้มแฟชั่นสำหรับฤดูกาล สปริง/ซัมเมอร์ 2013 (Trend forecast Spring/Summer 2013) ของ Signs & Marks กล่าวว่า คำจำกัดความสำหรับแนวโน้มแฟชั่น ฤดูกาล สปริง/ซัมเมอร์ 2013 คือ “ด้านบวก” “ความเป็นธรรมชาติ” “สีส้ม” และ “ความสว่าง” นอกจากนี้ยังจำแนกประเด็นสำคัญเพื่อเป็นแนวทางการออกแบบเสื้อผ้าสตรี ออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1) สีส้มบำบัด (Color Therapy) เป็นการนำสีส้มสะท้อนแสง ได้แก่ สี นีออน (Neon colors) เข้ามาใช้เป็นจุดดึงดูดสายตาบนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ซึ่งเคยเป็นที่นิยมใน ยุค 80's ดังแสดงในภาพที่ 3.4

ภาพที่ 3.4 สีส้มบำบัด (Color Therapy)

ที่มา: Trend forecast Spring/Summer 2013 by Signs & Marks

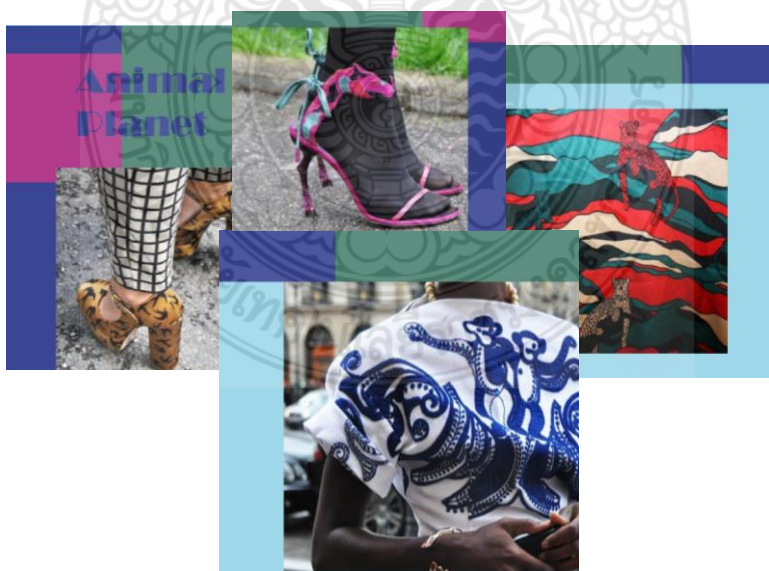
2) สภาพเปียกน้ำ (The Wet Look) รูปแบบเสื้อผ้าแนบเนื้อเสมือนเป็นผิวหนังชั้นที่ 2 หรือผ้าบางใส ดังแสดงในภาพที่ 3.5

ภาพที่ 3.5 สภาพเปียกน้ำ (The Wet Look)

ที่มา: Trend forecast Spring/Summer 2013 by Signs & Marks

3) อาณาจักรสัตว์โลก (Animal Planet) การได้รับแรงบันดาลใจจากบรรดาสัตว์นานาชนิดที่แปลกและน่าสนใจ ดังแสดงในภาพที่ 3.6

ภาพที่ 3.6 อาณาจักรสัตว์โลก (Animal Planet)

ที่มา: Trend forecast Spring/Summer 2013 by Signs & Marks

4) สีแดงแรงฤทธิ์ (Red Alert) แรกกระตุ้นจากสีแดงทุกเฉดสี ล้วนทำให้เกิดพลังที่น่าทึ่งทั้งนั้น ดังแสดงในภาพที่ 3.7

ภาพที่ 3.7 สีแดงแรงฤทธิ์ (Red Alert)

ที่มา: Trend forecast Spring/Summer 2013 by Signs & Marks

จากข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยเลือกออกแบบลวดลาย ซึ่งได้แรงบันดาลใจจากหัวข้อเรื่องอาณาจักรสัตว์โลก (Animal Planet) นำมาออกแบบเป็นลวดลายสัตว์ร่วมกับลายเรขาคณิต โดยอาศัยหลักการใช้กลุ่มสีในวงจรัส ได้แก่ สีตรงข้าม สีข้างเคียง สี 3 สีที่อยู่ในกรอบสามเหลี่ยมของวงจรัส และสีเอกรงค์ (ไล่สีน้ำหนักเข้มไปอ่อน) ทั้งหมด 3 ลาย ๆ ละ 4 กลุ่มสี เพื่อพิจารณาและคัดเลือกให้เหลือเพียง 1 ลาย 1 กลุ่มสี ดังนี้

1) ลายที่ 1

	เลือดเข็ด	กระโปรง	กางเกง
1. สีคู่ประกอบ หรือสีตรงข้ามกันใน วงจรัส เช่น เขียวกับ แดง ม่วงกับเหลือง			
2. สีข้างเคียง หรือสีที่อยู่ใกล้กันใน วงจรัส เช่น เขียว เขียว น้ำเงิน และน้ำเงิน			
3. สี 3 สี หรือสีในกรอบสาม เหลี่ยมของวงจรัส เช่น เหลือง แดง น้ำเงิน			
4. สีเอกรงค์ หรือการใช้สีเดี่ยวได้ น้ำหนัก เช่น น้ำเงิน เข้มไปน้ำเงินอ่อน			

2) ลายที่ 2

	เลือดเข็ด	กระโปรง	กางเกง
1. สีคู่ประกอบ หรือสีตรงข้ามกันใน วงจรัส เช่น เขียวกับ แดง ม่วงกับเหลือง			
2. สีข้างเคียง หรือสีที่อยู่ใกล้กันใน วงจรัส เช่น เขียว เขียว น้ำเงิน และน้ำเงิน			
3. สี 3 สี หรือสีในกรอบสาม เหลี่ยมของวงจรัส เช่น เหลือง แดง น้ำเงิน			
4. สีเอกรงค์ หรือการใช้สีเดี่ยวได้ น้ำหนัก เช่น น้ำเงิน เข้มไปน้ำเงินอ่อน			

3) ลายที่ 3

	เสื้อเชิ้ต	กระโปรง	กางเกง
1. สีคู่ประกอบ หรือสีตรงข้ามกันใน วงจรัสี เช่น เขียวกับ แดง ม่วงกับเหลือง			
2. สีข้างเคียง หรือสีที่อยู่ใกล้กันใน วงจรัสี เช่น เขียว เขียว น้ำเงิน และน้ำเงิน			
3. สี 3 สี หรือสีในกรอบสาม เหลี่ยมของวงจรัสี เช่น เหลือง แดง น้ำเงิน			
4. สีเอกรงค์ หรือการใช้สีเดียวได้ น้ำหนัก เช่น น้ำเงิน เข้มไปน้ำเงินอ่อน			

3.2.3.4 ดำเนินการคัดเลือกแบบและลาย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายทั้งหมด 5 ท่าน พิจารณาภาพร่างการปรับรูปแบบเสื้อผ้าสตรีทั้ง 3 ชนิด ๆ ละ 10 แบบ โดยคัดเลือกเพียงชนิดละ 5 แบบ และภาพร่างลวดลายสำหรับตกแต่งบนเสื้อผ้า จำนวน 3 ลาย ๆ ละ 4

กลุ่มสี โดยคัดเลือกเพียง 1 ลาย 1 กลุ่มสี ซึ่งผลการคัดเลือกรูปแบบเสื้อผ้าและลายที่ได้รับการคัดเลือก 5 อันดับแรก ดังนี้

ตารางที่ 3.1 ผลการคัดเลือกแบบเสื้อเชิ้ต

การพัฒนา แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5	รวม
1		/	/		/	3
2		/	/			2
3	/	/	/			3
4				/	/	2
5	/	/	/	/		4
6		/		/	/	3
7				/		1
8	/			/		2
9	/				/	2
10	/		/		/	3
รวม	5	5	5	5	5	25

จากตารางที่ 3.1 พบว่า ผลคะแนนการคัดเลือกแบบเสื้อเชิ้ต 5 อันดับแรก ได้แก่ แบบที่ 1, 3, 5, 6 และ 10 โดยผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า แบบเสื้อเหล่านี้มีความเหมาะสมในการนำมาปรับรูปแบบได้ไม่ยาก ทำให้แบบเสื้อเรียบ ๆ ดูทันสมัย น่าสวมใส่สบายขึ้น ไม่อึดอัด เพิ่มความอ่อนหวานขึ้นด้วยระบายหรือผ้าแทรก และสามารถสวมใส่ได้หลายโอกาส

1) เสื้อเชิ้ตที่ได้รับการคัดเลือก 5 อันดับแรก

				
แบบที่ 1	แบบที่ 3	แบบที่ 5	แบบที่ 6	แบบที่ 10

ตารางที่ 3.2 ผลการคัดเลือกแบบกระโปรง

การพัฒนา แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5	รวม
1		/				1
2	/	/	/	/	/	5
3			/			1
4		/	/		/	3
5	/			/	/	3
6	/	/	/	/	/	5
7	/	/		/	/	4
8						-
9	/		/			2
10				/		1
รวม	5	5	5	5	5	25

จากตารางที่ 3.2 พบว่า ผลคะแนนการคัดเลือกแบบกระโปรง 5 อันดับแรก ได้แก่ แบบที่ 2, 4, 5, 6 และ 7 โดยผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า แบบกระโปรงเหล่านี้มีความเหมาะสมในการนำมาปรับรูปแบบได้ไม่ยาก รูปแบบสวมใส่ได้นานไม่ล้าสมัยและสามารถสวมใส่ได้หลายรูปแบบ

2) กระโปรงที่ได้รับการคัดเลือก 5 อันดับแรก

ตารางที่ 3.3 ผลการคัดเลือกแบบกางเกง

การพัฒนา แบบที่	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5	รวม
1	/	/	/	/		4
2	/	/		/	/	4
3			/		/	2
4	/		/	/		3
5					/	1
6	/	/	/	/	/	5
7	/	/				2
8						-
9						-
10		/	/	/	/	4
รวม	5	5	5	5	5	25

จากตารางที่ 3.3 พบว่า ผลคะแนนการคัดเลือกแบบกางเกง 5 อันดับแรก ได้แก่ แบบที่ 1, 2, 4, 6 และ 10 โดยผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า แบบกางเกงเหล่านี้มีความเหมาะสมในการนำมาปรับรูปแบบได้ไม่ยาก รูปแบบดูเก๋ไก๋ แปลกตา น่าสมัย ช่วยอำพรางส่วนสะโพกได้

3) กางเกงที่ได้รับการคัดเลือก 5 อันดับแรก

				
แบบที่ 1	แบบที่ 2	แบบที่ 4	แบบที่ 6	แบบที่ 10

ตารางที่ 3.4 ผลการคัดเลือกลาย

กลุ่มสี	ลายที่ 1	ลายที่ 2	ลายที่ 3	รวม
1.สีคู่ประกอบ			/	1
2.สีข้างเคียง		/	/	2
3.สี 3 สี	/	/		2
4.สีเอกรงค์	//			2
รวม	3	2	2	7

จากตารางที่ 3.4 พบว่า ผลคะแนนการคัดเลือกลายสูงสุด คือ ลายที่ 1 กลุ่มสีที่ 4 หรือ กลุ่มสีเอกรงค์หรือการใช้สีเดียวไล่น้ำหนัก โดยเบื้องต้นผู้เชี่ยวชาญให้เหตุผลแตกต่างกันออกไปว่า บางลายอาจเหมาะสมกับเสื้อผ้าชนิดหนึ่ง แต่อาจไม่เหมาะสมกับเสื้อผ้าอีกชนิดก็ได้ ผู้เชี่ยวชาญท่านหนึ่งจึงเลือกทั้ง 3 ลาย แล้วจำแนกแต่ละลายตามความเหมาะสมกับเสื้อผ้าชนิดต่าง ๆ ส่วนผู้เชี่ยวชาญอีก 4 ท่านให้ความคิดเห็นโดยรวมว่า ลายไม่เหมาะสมกับแบบเสื้อผ้า แต่กลุ่มสีเหมาะสมกับการนำไปใช้ในเสื้อผ้าที่ปรับรูปแบบ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในเรื่องของการแต่งกายผสมกับเสื้อผ้าชนิดอื่น ๆ ได้ไม่ยาก (mix & match)

4) ลวดลายที่ได้รับการคัดเลือกสูงสุด

ลายที่ 1	เสื้อเซิต	กระโปรง	กางเกง
4. สีเอกรงค์ หรือการใช้สีเดียวไล่น้ำหนัก เช่น น้ำเงินเข้มไปน้ำเงินอ่อน			

3.2.3.5 วางตำแหน่งลวดลายที่ได้รับการคัดเลือกสูงสุด บนเสื้อผ้าสตรีที่ได้รับการคัดเลือก 5 อันดับแรก แต่ละแบบ ๆ ละ 4 ตำแหน่ง ได้แก่ ส่วนบนบริเวณบ่าหน้า ส่วนปลายชายเสื้อ ผ้า ส่วนบนบริเวณบ่าหน้าและส่วนปลายชายเสื้อผ้าเยื้องกัน และส่วนหน้าเป็นแถบยาวด้านข้าง ก่อนดำเนินการให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายพิจารณาคัดเลือกการจัดวางตำแหน่งลายที่เหมาะสมกับรูปแบบเสื้อผ้าแต่ละแบบอีกครั้ง โดยคัดเลือกเพียงแบบละ 1 ตำแหน่ง ซึ่งผลการคัดเลือกตำแหน่งลายที่ได้รับการคัดเลือกสูงสุด ดังนี้

1) ตำแหน่งลายบนเสื้อเชิ้ตที่ได้รับการคัดเลือกสูงสุด

ตำแหน่งลาย	รูปแบบเสื้อเชิ้ต
1. ส่วนบนบริเวณบ่าหน้า	 แบบที่ 3
2. ส่วนปลายชายเสื้อ	 แบบที่ 2 แบบที่ 4
3. ส่วนบนบริเวณบ่าหน้า และส่วนปลายชายเสื้อเยื้องกัน	 แบบที่ 1
4. ส่วนหน้าเป็นแถบยาวด้านข้าง	 แบบที่ 5

2) ตำแหน่งลายบนกระโปรงที่ได้รับการคัดเลือกสูงสุด

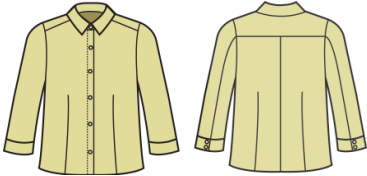

ตำแหน่งลาย	รูปแบบกระโปรง
1. ส่วนบนบริเวณสะโพก	 <p>แบบที่ 4</p>
2. ส่วนปลายชายกระโปรง	 <p>แบบที่ 1</p>
3. ส่วนบนบริเวณสะโพกและส่วนปลายชายกระโปรงเดียวกัน	 <p>แบบที่ 3</p>
4. ส่วนหน้าเป็นแถบยาวด้านข้าง	 <p>แบบที่ 2</p> <p>แบบที่ 5</p>

3) ตำแหน่งลายบนกางเกงที่ได้รับการคัดเลือกสูงสุด

ตำแหน่งลาย	รูปแบบกางเกง
1. ส่วนบนบริเวณสะโพก	 แบบที่ 3
2. ส่วนปลายขากางเกง	 แบบที่ 1
3. ส่วนบนบริเวณสะโพก และส่วนปลายขากางเกง เยื้องกัน	 แบบที่ 5
4. ส่วนหน้าเป็นแถบยาว ด้านข้าง	 แบบที่ 2 แบบที่ 4

3.2.3.6 ดำเนินการปรับรูปแบบสินค้าข้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีตามแบบร่างที่ได้รับคัดเลือกสูงสุดทั้ง 3 ชนิด ได้แก่ เสื้อเชิ้ต กระโปรง และกางเกง ชนิดละ 5 แบบ รวมทั้งหมด 15 แบบ เพื่อเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ก่อนนำไปใช้ประกอบการสำรวจความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง พร้อมกับแบบสอบถาม ดังนี้

1) เสื้อเชิ้ต หลังการพัฒนารูปแบบ

ก่อนพัฒนารูปแบบ	หลังพัฒนารูปแบบ	
	แบบที่ 1	แบบที่ 2
		
	แบบที่ 3	แบบที่ 4
		
	แบบที่ 5	
		

2) กระโปรง หลังการพัฒนารูปแบบ

ก่อนพัฒนารูปแบบ	หลังพัฒนารูปแบบ	
	<p style="text-align: center;">แบบที่ 1</p> 	<p style="text-align: center;">แบบที่ 2</p>
	<p style="text-align: center;">แบบที่ 3</p> 	<p style="text-align: center;">แบบที่ 4</p>
	<p style="text-align: center;">แบบที่ 5</p> 	

3) กางเกง หลังการพัฒนารูปแบบ

ก่อนพัฒนารูปแบบ	หลังพัฒนารูปแบบ	
	แบบที่ 1	แบบที่ 2
		
	แบบที่ 3	แบบที่ 4
		
	แบบที่ 5	
		
	แบบที่ 5	

3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.4.1 ทำหนังสือจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสำรวจข้อมูล โดยการให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม และการเก็บรวบรวมข้อมูลภายในองค์กรจากผู้บริหารของบริษัท บุติคินิวซีตี จำกัด (มหาชน)

3.2.4.2 ดำเนินการสำรวจข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยติดต่อแนะนำโครงการวิจัย และขอความร่วมมือจากพนักงานขายประจำร้านจำหน่ายสินค้าโดยตรงของบริษัท บุติคินิวซีตี จำกัด (มหาชน) ในการแจกแบบสอบถามและสอบถามข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 5 สาขา ได้แก่

- สาขาอัมรินทร์พลาซ่า ถนนเพลินจิต เขตปทุมวัน
- สาขาห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลพลาซ่า ถนนบางนา-ตราด เขตบางนา
- สาขาห้างสรรพสินค้าซีคอนสแควร์ ถนนศรีนครินทร์ เขตประเวศ
- สาขาห้างสรรพสินค้าแฟชั่นไอส์แลนด์ ถนนรามอินทรา เขตคันนายาว
- สาขาห้างสรรพสินค้าเดอะ มอลล์ รามคำแหง ถนนรามคำแหง เขตบางกะปิ

3.2.4.3 ระยะเวลาเก็บข้อมูล ระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2556 – เดือนมกราคม พ.ศ. 2557

3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.2.5.1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปและพฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ (mean) และหาค่าร้อยละ (percentage)

3.2.5.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีของสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ ยึดเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ ดังนี้ (สมชาย, 2554)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49	หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49	หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49	หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49	หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

3.2.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.2.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1) ค่าร้อยละ (percentage) โดยใช้สูตร (พิชิต, 2549)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ความถี่ที่ต้องการเปรียบเทียบ}}{\text{จำนวนทั้งหมด}} \times 100$$

2) ค่าเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตร (พิชิต, 2549)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} = \frac{\sum fX}{n}$$

$\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ = ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

$\sum fX$ = ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับข้อมูล

n = จำนวนข้อมูลหรือขนาดตัวอย่าง

3) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S/S.D.) โดยใช้สูตร (พิชิต, 2549)

$$S = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{n - 1}}$$

S = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

X = ข้อมูลหรือคะแนนแต่ละตัว

$\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

n = จำนวนข้อมูลหรือขนาดตัวอย่าง

3.2.6.2 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1) หาความตรงของเนื้อหาหรือข้อ (Item Content Validity) ด้วยดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา/จุดประสงค์ (item objective congruence: ioc) โดยใช้สูตร (วรวิณี, 2551)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา/จุดประสงค์

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนผลการตัดสินข้อคำถามของผู้ทรงคุณวุฒิ

N = จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

โดยใช้เกณฑ์การตัดสิน

IOC > 0.50 ถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้สอดคล้องกับเนื้อหา/จุดประสงค์

IOC ≤ 0.50 ถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา/จุดประสงค์

2) หาความเที่ยง (Reliability) ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient: α) โดยใช้สูตร (วรวิณี, 2551)

$$\alpha = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

α = สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

k = จำนวนข้อสอบ

S_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ

S_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนจากแบบทดสอบทั้งฉบับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการเลือกซื้อและใช้สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

ตอนที่ 3 ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

4.1.1 ผลการวิเคราะห์สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.1 – 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 สถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (n = 302)
โสด	186	61.59
สมรส	101	33.44
หย่า / หม้าย	15	4.97

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 61.59 รองลงมา มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 33.44 และสุดท้าย มีสถานภาพหย่า/หม้าย คิดเป็นร้อยละ 4.97

ตารางที่ 4.2 วุฒิการศึกษา

(n = 302)		
วุฒิการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรี	173	57.28
ปริญญาโท	93	30.79
ปริญญาเอก	9	2.98
อื่น ๆ (ม.3 ม.6 ปวช. ปวส.)	27	8.94

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 57.28 อันดับสอง มีวุฒิปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 30.79 อันดับสาม เป็นวุฒิการศึกษาอื่น ๆ เช่น ม.3 ม.6 ปวช. และปวส. คิดเป็นร้อยละ 8.94 และสุดท้าย มีวุฒิปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 2.98

ตารางที่ 4.3 อาชีพหลัก

(n = 302)		
อาชีพหลัก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	123	40.72
พนักงาน / ผู้บริหารในธุรกิจเอกชน	138	45.70
ประกอบอาชีพส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	35	11.59
อื่น ๆ (แม่บ้าน)	6	1.99

จากตารางที่ 4.3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีอาชีพหลักเป็นพนักงาน/ผู้บริหารในธุรกิจเอกชน คิดเป็นร้อยละ 45.70 อันดับสอง อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 40.72 อันดับสาม ประกอบอาชีพส่วนตัว/เจ้าของกิจการ คิดเป็นร้อยละ 11.59 และสุดท้าย อื่น ๆ เช่น แม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 1.99

ตารางที่ 4.4 รายได้ต่อเดือน

(n = 302)		
รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10,000 – 20,000 บาท	126	41.72
20,001 – 30,000 บาท	86	28.48
30,001 – 40,000 บาท	39	12.91
40,001 – 50,000 บาท	9	2.98
50,001 บาท ขึ้นไป	42	13.90

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,000 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.72 อันดับสอง มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 20,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.48 อันดับสาม มีรายได้ 50,001 บาท ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 13.90 และสุดท้าย มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 40,001 – 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.98

4.1.2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเลือกซื้อและใช้สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.5 – 4.15 ดังนี้

ตารางที่ 4.5 แหล่งจำหน่ายสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

(n = 302)		
แหล่งจำหน่ายสินค้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ห้างสรรพสินค้า	222	73.51
ร้านจำหน่ายสินค้านั้น ๆ โดยตรง	26	8.61
อินเทอร์เน็ต	3	0.99
อื่น ๆ (ตลาดนัดทั่วไป)	51	16.89

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่นิยมซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีจากห้างสรรพสินค้า คิดเป็นร้อยละ 73.51 อันดับสอง จากแหล่งอื่น ๆ เช่น ตลาดนัดทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 16.89 อันดับสาม จากร้านสินค้านั้น ๆ โดยตรง คิดเป็นร้อยละ 8.61 และสุดท้าย จากอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 0.99

ตารางที่ 4.6 ความถี่ในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

(n = 302)		
ความถี่ในการซื้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน	51	16.89
1 – 2 ครั้งต่อเดือน	149	49.34
3 – 4 ครั้งต่อเดือน	75	24.83
มากกว่า 4 ครั้งต่อเดือน	27	8.94

จากตารางที่ 4.6 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีความถี่ในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี อยู่ระหว่าง 1 – 2 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 49.34 อันดับสอง อยู่ระหว่าง 3 – 4 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 24.83 อันดับสาม น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 16.89 และสุดท้าย มากกว่า 4 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 8.94

ตารางที่ 4.7 ช่วงเวลาในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

(n = 302)		
ช่วงเวลาในการเลือกซื้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
วันจันทร์ – ศุกร์ หลังเลิกงาน	30	9.93
วันหยุดเสาร์ – อาทิตย์	107	35.43
วันหยุด / เทศกาล	30	9.93
ไม่แน่นอน	135	44.70

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีช่วงเวลาในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี มีเวลาไม่แน่นอน คิดเป็นร้อยละ 44.70 อันดับสอง เป็นช่วงวันหยุดเสาร์ – อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 35.43 อันดับสามและสี่ผลสำรวจเท่ากัน คือ ช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ หลังเลิกงาน และวันหยุด / เทศกาล คิดเป็นร้อยละ 9.93

ตารางที่ 4.8 ชนิดเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อบ่อยที่สุด

(n = 302)

ชนิดเสื้อผ้าสตรี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แจ็กเก็ต / เสื้อสูท	113	12.47
ชุดติดกัน	174	19.21
กระโปรง	135	14.90
กางเกง	189	20.86
เสื้อตัวหลวม	153	16.89
เสื้อเซิต	142	15.67

จากตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ชนิดเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ กางเกง คิดเป็นร้อยละ 20.86 รองลงมาคือ ชุดติดกัน คิดเป็นร้อยละ 19.21 และอันดับสาม เสื้อตัวหลวม คิดเป็นร้อยละ 16.89

นอกจากนี้ อันดับสี่รองลงมา คือ เสื้อเซิต คิดเป็นร้อยละ 15.67 รองลงมา กระโปรง คิดเป็นร้อยละ 14.90 และสุดท้าย แจ็กเก็ต / เสื้อสูท คิดเป็นร้อยละ 12.47

ตารางที่ 4.9 เหตุผลอันดับแรกในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

(n = 302)

เหตุผลในการเลือกซื้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รูปแบบของเสื้อฝ้าน่าสนใจ	144	47.68
สีสันทของเสื้อฝ้าสะดุดตา	45	14.90
ลวดลายสวยโดดเด่น	42	13.90
ตราสินค้ามีชื่อเสียง	8	2.65
ลดราคา	57	18.87
บริการของพนักงานขาย	3	0.99
อื่น ๆ (โอกาสการสวมใส่)	3	0.99

จากตารางที่ 4.9 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีเหตุผลอันดับแรกในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี คือ รูปแบบของเสื้อผ้าน่าสนใจ คิดเป็นร้อยละ 47.68 อันดับสอง การลดราคา คิดเป็นร้อยละ 18.87 อันดับสาม สีสีนของเสื้อผ้าสะดุดตา คิดเป็นร้อยละ 14.90

นอกจากนี้ อันดับสี่รองลงมา คือ ลวดลายสวยโดดเด่น คิดเป็นร้อยละ 13.90 รองลงมา ตราสินค้ามีชื่อเสียง คิดเป็นร้อยละ 2.65 และสุดท้ายผลสำรวจเท่ากัน ได้แก่ บริการของพนักงานขายและอื่น ๆ เช่น โอกาสในการสวมใส่ คิดเป็นร้อยละ 0.99

ตารางที่ 4.10 บุคคลที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

(n = 302)		
บุคคลช่วยตัดสินใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แฟน /สามี	69	22.85
เพื่อน	162	53.64
อื่นๆ (ตนเอง)	71	23.51

จากตารางที่ 4.10 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่บุคคลที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี คือ เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 53.64 รองลงมา อื่นๆ คือ ตนเอง คิดเป็นร้อยละ 23.51 และสุดท้าย แฟน / สามี คิดเป็นร้อยละ 22.85

ตารางที่ 4.11 งบประมาณโดยเฉลี่ยต่อเดือนในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

(n = 302)		
งบประมาณต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1,001 – 2,000 บาท	99	32.78
2,001 – 3,000 บาท	66	21.85
3,001 บาท ขึ้นไป	27	8.94
ไม่เคยตั้งงบประมาณ	110	36.42

จากตารางที่ 4.11 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ไม่เคยตั้งงบประมาณในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีในแต่ละเดือน คิดเป็นร้อยละ 36.42 รองลงมา งบประมาณต่อเดือน อยู่

ระหว่าง 1,001 – 2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 32.78 อันดับสาม อยู่ระหว่าง 2,001 – 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.85 และสุดท้าย 3,001 บาท ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 8.94

ตารางที่ 4.12 จำนวนครั้งในการสวมใส่จริง ของเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมาแล้ว

(n = 302)		
จำนวนครั้งในการสวมใส่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1 – 2 ครั้ง	51	16.89
3 – 4 ครั้ง	116	38.41
5 ครั้งขึ้นไป	90	29.80
บางตัวยังไม่เคยสวมใส่เลย	45	14.90

จากตารางที่ 4.12 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มักนำเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อแล้วมาสวมใส่จริง ประมาณ 3 – 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.41 อันดับสอง ประมาณ 5 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 29.80 อันดับสาม ประมาณ 1 – 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.89 และสุดท้าย บางตัวยังไม่เคยสวมใส่เลย คิดเป็นร้อยละ 14.90

ตารางที่ 4.13 เหตุผลที่ทำให้หยุดการสวมใส่เสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมาแล้ว

(n = 302)		
เหตุผลในการหยุดสวมใส่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สวมใส่จนดูเก่า / ชำรุด	74	22.02
สวมใส่จนรู้สึกเบื่อ จำเจแล้ว	78	23.21
ซื้อเสื้อผ้ามาใหม่	70	20.83
ล้าสมัย	44	13.10
สวมใส่แล้วรู้สึกไม่มั่นใจ	70	20.83

จากตารางที่ 4.13 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีเหตุผลที่จะหยุดสวมใส่เสื้อผ้าที่ซื้อมาแล้ว สวมใส่จนรู้สึกเบื่อหรือจำเจแล้ว คิดเป็นร้อยละ 23.21 อันดับสอง สวมใส่จนดูเก่าหรือชำรุดแล้ว คิดเป็นร้อยละ 22.02 อันดับสามและสี่ผลสำรวจเท่ากัน คือ เมื่อซื้อเสื้อผ้ามาใหม่ และ

สวมใส่แล้วรู้สึกไม่มั่นใจ คิดเป็นร้อยละ 14.90 และสุดท้าย จะหยุดสวมใส่เมื่อลำสมัย คิดเป็นร้อยละ 13.10

ตารางที่ 4.14 วิธีจัดการกับเสื้อผ้าสตรีที่ไม่นำมาสวมใส่แล้ว

(n = 302)		
วิธีจัดการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บริจาคการกุศล	33	10.93
ขายของมือสอง	21	6.95
ให้ญาติพี่น้อง	175	57.95
ซ่อมแซม ดัดแปลงเป็นรูปแบบใหม่	6	1.99
เก็บรวมกันไว้ในถุง	52	17.22
ไม่มีการจัดการใด ๆ	15	4.97

จากตารางที่ 4.14 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีวิธีจัดการกับเสื้อผ้าสตรีที่ไม่นำมาสวมใส่แล้ว โดยนำไปให้ญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 57.95 อันดับสอง เก็บรวมกันไว้ในถุง คิดเป็นร้อยละ 17.22 อันดับสาม บริจาคการกุศล คิดเป็นร้อยละ 10.93

นอกจากนี้วิธีการจัดการอันดับสี่ คือ ขายเป็นของมือสอง คิดเป็นร้อยละ 6.95 อันดับห้า ไม่มีการจัดการใด ๆ คิดเป็นร้อยละ 4.97 และสุดท้าย นำมาซ่อมแซมหรือดัดแปลงเป็นรูปแบบใหม่ คิดเป็นร้อยละ 1.99

4.1.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ชนิดเสื้อผ้า ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.15 – 4.21 ดังนี้

ตารางที่ 4.15 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้า หัวข้อเรื่อง แบบนำสวมใส่

(n = 302)

เสื้อผ้า	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
1. แบบนำสวมใส่			
แบบที่ 1	3.27	0.93	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.16	1.06	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.43	1.07	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.05	1.09	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.36	1.11	ปานกลาง
รวม	3.25	1.06	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้า พบว่า แบบนำสวมใส่ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 5 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.16 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (รวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)

(n = 302)

เสื้อเชิ้ต	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
2. แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (รวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)			
แบบที่ 1	3.14	0.91	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.12	0.89	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.25	0.97	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.98	0.90	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.26	0.96	ปานกลาง
รวม	3.15	0.93	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.16 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต พบว่า แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (รวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง) ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 5 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.17 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ

(n = 302)

เสื้อเชิ้ต	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
3. ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ			
แบบที่ 1	3.24	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.18	1.01	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.38	0.94	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.99	0.86	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.11	0.98	ปานกลาง
รวม	3.18	0.95	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.17 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต พบว่า ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.18 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง ความกลมกลืนระหว่างสีสันทึนของลวดลายกับผ้าพื้น

(n = 302)

เสื้อเชิ้ต	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
4. ความกลมกลืนระหว่างสีสันทึนของลวดลายกับผ้าพื้น			
แบบที่ 1	3.18	0.88	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.09	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.30	0.90	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.01	0.84	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.12	0.94	ปานกลาง
รวม	3.14	0.90	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.18 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต พบว่า ความกลมกลืนระหว่างสีสันทึนของลวดลายกับผ้าพื้น ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.19 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย

(n = 302)

เสื้อเชิ้ต	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
5. ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย			
แบบที่ 1	3.27	0.90	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.15	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.40	0.91	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.06	0.93	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.09	0.96	ปานกลาง
รวม	3.19	0.94	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.19 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต พบว่า ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.20 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ

(n = 302)

เสื้อเชิ้ต	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
6. การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ			
แบบที่ 1	3.02	0.89	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.02	0.85	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.21	0.89	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.78	0.87	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.89	0.88	ปานกลาง
รวม	2.98	0.89	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.20 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต พบว่า การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 1 และ 2 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.21 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต หัวข้อเรื่อง ราคาขาย/ตัว ระหว่าง 1,000 – 1,500 บาท

(n = 302)

เสื้อเชิ้ต	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 1,000 – 1,500 บาท			
แบบที่ 1	2.68	1.01	ปานกลาง
แบบที่ 2	2.77	1.10	ปานกลาง
แบบที่ 3	2.83	1.11	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.68	1.01	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.77	1.07	ปานกลาง
รวม	2.75	1.06	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.21 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อเชิ้ต พบว่า ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 1,000 – 1,500 บาท ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 2 และ 5 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ชนิดกระโปรง ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.22 – 4.28 ดังนี้

ตารางที่ 4.22 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง แบบนำสวมใส่

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
1. แบบนำสวมใส่			
แบบที่ 1	3.33	1.09	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.55	0.98	มาก
แบบที่ 3	3.45	1.11	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.26	0.98	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.11	1.18	ปานกลาง
รวม	3.34	1.08	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.22 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า แบบนำสวมใส่ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.23 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (รวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{x}$	S.D.	ความพึงพอใจ
2. แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (รวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)			
แบบที่ 1	3.24	1.00	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.52	0.92	มาก
แบบที่ 3	3.32	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.26	0.94	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.03	1.07	ปานกลาง
รวม	3.27	0.98	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.23 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (รวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง) ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.24 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{x}$	S.D.	ความพึงพอใจ
3. ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ			
แบบที่ 1	3.15	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.31	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.24	0.98	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.06	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.98	1.02	ปานกลาง
รวม	3.15	0.97	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.24 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.25 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ความกลมกลืนระหว่างสีสันของลวดลายกับผ้าพื้น

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
4. ความกลมกลืนระหว่างสีสันของลวดลายกับผ้าพื้น			
แบบที่ 1	3.15	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.25	0.95	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.19	0.94	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.07	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.05	1.00	ปานกลาง
รวม	3.14	0.96	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.25 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า ความกลมกลืนระหว่างสีสันของลวดลายกับผ้าพื้น ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.26 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
5. ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย			
แบบที่ 1	3.08	1.05	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.27	0.98	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.22	1.00	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.99	0.96	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.04	1.05	ปานกลาง
รวม	3.12	1.01	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.26 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.27 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
6. การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ			
แบบที่ 1	3.02	1.04	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.06	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.11	0.96	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.86	0.89	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.81	0.98	ปานกลาง
รวม	2.97	0.97	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.27 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.28 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง หัวข้อเรื่อง ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 900 – 1,400 บาท

(n = 302)

กระโปรง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 900 – 1,400 บาท			
แบบที่ 1	2.83	1.22	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.02	1.14	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.05	1.17	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.91	1.14	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.81	1.16	ปานกลาง
รวม	2.92	1.17	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.28 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกระโปรง พบว่า ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 900 – 1,400 บาท ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.5 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ชนิดกางเกง ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.29 – 4.35 ดังนี้

ตารางที่ 4.29 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง แบบนำสวมใส่

(n = 302)

กางเกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
1. แบบนำสวมใส่			
แบบที่ 1	3.49	1.01	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.30	1.17	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.49	1.05	ปานกลาง
แบบที่ 4	3.32	1.12	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.44	1.10	ปานกลาง
รวม	3.41	1.10	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.29 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง พบว่า แบบนำสวมใส่ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 และ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 5 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.30 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)

(n = 302)

กางเกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
2. แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)			
แบบที่ 1	3.35	0.92	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.11	1.12	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.16	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.97	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.10	1.00	ปานกลาง
รวม	3.14	1.01	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.30 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง พบว่า แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง) ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.31 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ

(n = 302)

กางเกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
3. ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ			
แบบที่ 1	3.17	0.96	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.08	1.05	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.14	0.95	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.94	0.95	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.19	1.04	ปานกลาง
รวม	3.10	0.99	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.31 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบทางแกง พบว่า ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 5 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.32 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบทางแกง หัวข้อเรื่อง ความกลมกลืนระหว่างสีสັນของลวดลายกับผ้าพื้น

(n = 302)

ทางแกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
4. ความกลมกลืนระหว่างสีสັນของลวดลายกับผ้าพื้น			
แบบที่ 1	3.07	0.95	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.04	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.07	0.91	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.94	0.98	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.07	1.02	ปานกลาง
รวม	3.04	0.97	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.32 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบทางแกง พบว่า ความกลมกลืนระหว่างสีสັນของลวดลายกับผ้าพื้น ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 3 และ 5 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.33 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบทางแกง หัวข้อเรื่อง ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย

(n = 302)

ทางแกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
5. ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย			
แบบที่ 1	3.06	0.94	ปานกลาง
แบบที่ 2	2.98	1.04	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.05	0.97	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.97	0.98	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.03	1.00	ปานกลาง
รวม	3.02	0.99	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.33 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบทางแกง พบว่า ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.34 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบทางแกง หัวข้อเรื่อง การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ

(n = 302)

ทางแกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
6. การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ			
แบบที่ 1	3.03	0.95	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.02	1.01	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.03	0.96	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.81	1.01	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.94	0.97	ปานกลาง
รวม	2.97	0.98	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.34 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง พบว่า การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 และ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.35 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง หัวข้อเรื่อง ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 800 – 1,300 บาท

(n = 302)

กางเกง	$\bar{X}$	S.D.	ความพึงพอใจ
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 800 – 1,300 บาท			
แบบที่ 1	2.86	1.13	ปานกลาง
แบบที่ 2	2.81	1.11	ปานกลาง
แบบที่ 3	2.88	1.08	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.69	1.10	ปานกลาง
แบบที่ 5	2.75	1.10	ปานกลาง
รวม	2.80	1.10	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.35 แสดงความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการพัฒนารูปแบบกางเกง พบว่า ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 800 – 1,300 บาท ที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง และโดยรวมทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.6 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ชนิดเสื้อเชิ้ต ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.36 ดังนี้

ตารางที่ 4.36 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี ชนิดเสื้อเชิ้ต

(n = 302)

รายการประเมิน	เสื้อเชิ้ต										ความพึงพอใจ
	แบบที่ 1		แบบที่ 2		แบบที่ 3		แบบที่ 4		แบบที่ 5		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.แบบน่าสนใจ	3.27	0.93	3.16	1.06	3.13	1.07	3.05	1.09	3.36	1.11	ปานกลาง
2.แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานถึงลำลอง)	3.14	0.91	3.12	0.89	3.25	0.97	2.98	0.90	3.26	0.96	ปานกลาง
3.ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ	3.24	0.92	3.18	1.01	3.38	0.94	2.99	0.86	3.11	0.98	ปานกลาง
4.ความกลมกลืนระหว่างสีสันของลวดลายกับผ้าพื้น	3.18	0.88	3.09	0.92	3.30	0.90	3.01	0.84	3.12	0.94	ปานกลาง
5.ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย	3.27	0.90	3.15	0.99	3.40	0.91	3.06	0.93	3.09	0.96	ปานกลาง
6.การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ	3.02	0.89	3.02	0.85	3.21	0.89	2.78	0.87	2.89	0.88	ปานกลาง
7.ราคาขาย/ตัว 1,500 - 1,800 บาท	2.68	1.01	2.77	1.10	2.83	1.11	2.68	1.01	2.77	1.07	ปานกลาง
ภาพรวม	3.11	0.92	3.07	0.97	3.26	0.97	2.94	0.93	3.09	0.99	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.36 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ชนิดเสื้อเชิ้ต พบว่า รูปแบบของเสื้อเชิ้ตที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 3.26 และทุกรายข้อของการประเมินทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.6 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ชนิดกระโปรง ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.37 ดังนี้

ตารางที่ 4.37 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี ชนิดกระโปรง

(n = 302)

รายการประเมิน	กระโปรง										ความพึงพอใจ
	แบบที่ 1		แบบที่ 2		แบบที่ 3		แบบที่ 4		แบบที่ 5		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.แบบน่าสนใจ	3.33	1.09	3.55	0.98	3.45	1.11	3.26	0.98	3.11	1.18	ปานกลาง
2.แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานก็ง่่าลอลง)	3.24	1.00	3.52	0.92	3.32	0.92	3.26	0.94	3.03	1.07	ปานกลาง
3.ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ	3.15	0.99	3.31	0.92	3.24	0.98	3.06	0.92	2.98	1.02	ปานกลาง
4.ความกลมกลืนระหว่างสีสันของลวดลายกับผ้าพื้น	3.15	0.99	3.25	0.95	3.19	0.94	3.07	0.92	3.05	1.00	ปานกลาง
5.ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย	3.08	1.05	3.27	0.98	3.22	1.00	2.99	0.96	3.04	1.05	ปานกลาง
6.การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ	3.02	1.04	3.06	0.92	3.11	0.96	2.86	0.89	2.81	0.98	ปานกลาง
7.ราคาขาย/ตัว 1,700 - 2,000 บาท	2.83	1.22	3.02	1.14	3.05	1.17	2.91	1.14	2.81	1.16	ปานกลาง
ภาพรวม	3.11	1.05	3.28	0.97	3.23	1.01	3.06	0.96	2.98	1.07	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.37 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ชนิดกระโปรง พบว่า รูปแบบของกระโปรงที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.28 และทุกรายข้อของการประเมินทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.6 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ชนิดกางเกง ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.38 ดังนี้

ตารางที่ 4.38 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี ชนิดกางเกง

(n = 302)

รายการประเมิน	กางเกง										ความพึงพอใจ
	แบบที่ 1		แบบที่ 2		แบบที่ 3		แบบที่ 4		แบบที่ 5		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.แบบนำสวมใส่	3.49	1.01	3.30	1.17	3.49	1.05	3.32	1.12	3.44	1.10	ปานกลาง
2.แบบเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานถึงลำลอง)	3.35	0.92	3.11	1.12	3.16	0.99	2.97	0.99	3.10	1.00	ปานกลาง
3.ความเหมาะสมของลวดลายกับแบบ	3.17	0.96	3.08	1.05	3.14	0.95	2.94	0.95	3.19	1.04	ปานกลาง
4.ความกลมกลืนระหว่างสีสันของลวดลายกับผ้าพื้น	3.07	0.95	3.04	0.99	3.07	0.91	2.94	0.98	3.07	1.02	ปานกลาง
5.ความเหมาะสมในการจัดวางตำแหน่งลาย	3.06	0.94	2.98	1.04	3.05	0.97	2.97	0.98	3.03	1.00	ปานกลาง
6.การปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ	3.03	0.95	3.02	1.01	3.03	0.96	2.81	1.01	2.94	0.97	ปานกลาง
7.ราคาขาย/ตัว 1,700 - 2,000 บาท	2.86	1.13	2.81	1.11	2.88	1.08	2.69	1.10	2.75	1.10	ปานกลาง
ภาพรวม	3.15	0.98	3.05	1.07	3.12	0.99	2.95	1.02	3.07	1.03	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.38 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม ชนิดกางเกง พบว่า รูปแบบของกางเกงที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.15 และทุกรายข้อของการประเมินทั้ง 5 แบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.7 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ทั้ง 3 ชนิด ได้ผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4.39 ดังนี้

ตารางที่ 4.39 ความพึงพอใจในภาพรวมที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีทั้ง 3 ชนิด

(n = 302)

รูปแบบ	ชนิด						ระดับความพึงพอใจ
	เสื้อเซิต		กระโปรง		กางเกง		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
แบบที่ 1	3.11	0.92	3.11	1.05	3.15	0.98	ปานกลาง
แบบที่ 2	3.07	0.97	3.28	0.97	3.05	1.07	ปานกลาง
แบบที่ 3	3.26	0.97	3.23	1.01	3.12	0.99	ปานกลาง
แบบที่ 4	2.94	0.93	3.06	0.96	2.95	1.02	ปานกลาง
แบบที่ 5	3.09	0.99	2.98	1.07	3.07	1.03	ปานกลาง
ภาพรวม	3.09	0.96	3.13	1.01	3.07	1.02	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.39 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกเป็นชนิด พบว่า

ด้านรูปแบบในแต่ละชนิด รูปแบบของเสื้อเซิตที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 3.26 ส่วนรูปแบบของกระโปรงที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.28 และรูปแบบของกางเกงที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.15 ซึ่งทุกรูปแบบ ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านภาพรวมของชนิดเสื้อผ้าสตรีที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ กระโปรง มีค่าเฉลี่ย 3.13 รองลงมาคือ เสื้อเซิต มีค่าเฉลี่ย 3.09 และกางเกง มีค่าเฉลี่ย 3.07 ซึ่งทุกชนิด ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

4.2 การอภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ การอภิปรายผลเป็นดังนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปี สถานภาพโสด การศึกษาระดับปริญญาตรี สายอาชีพการงานหลักมีสัดส่วนไม่แตกต่างกันมากนักระหว่างภาครัฐและเอกชน ซึ่งล้วนมีความจำเป็นในการสวมใส่เสื้อผ้าชุดทำงานเช่นเดียวกัน แหล่งจำหน่ายสินค้าเครื่องแต่งกายเหล่านี้ที่นิยมไปจับจ่ายเลือกซื้อ คือ ห้างสรรพสินค้า เพราะเป็นแหล่งรวมสินค้าเครื่องแต่งกายที่มีความหลากหลายทั้งประเภท รูปแบบ ยี่ห้อ และระดับราคาที่เหมาะสมจะซื้อได้ อีกทั้งมีความสะดวกสบายในการเดินทางและการเข้าถึงสินค้าเครื่องแต่งกายได้ง่ายด้วย

สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรียังคงเป็นที่ต้องการสูงอย่างต่อเนื่อง เพราะด้วยสังคมปัจจุบันผู้หญิงได้รับการศึกษาที่ดีขึ้น มีความสามารถในการทำงานมากขึ้น ทำให้มีความจำเป็นในการเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพการงานหรือโอกาสในการสวมใส่ เห็นได้จากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักซื้อเสื้อผ้าสตรี 1-2 ครั้งต่อเดือน โดยไม่ได้ตั้งงบประมาณในการใช้จ่ายแต่ละครั้ง บุคคลที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกซื้อ คือ เพื่อน และเมื่อซื้อมาแล้วมักสวมใส่จริง 3-4 ครั้ง จะหยุดสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้น ๆ เมื่อเกิดความซ้ำซากจำเจ ดูเก่า สวมใส่แล้วเกิดความไม่มั่นใจและจนกว่าจะซื้อใหม่ สอดคล้องกับพฤติกรรมช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นช่วงเวลาของการประกอบอาชีพ และสร้างหลักสร้างฐาน ด้านพัฒนาการทางสังคมเป็นระยะที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มน้อยลง เพื่อหาคุ้มครองและสร้างครอบครัว แต่สำหรับผู้ใหญ่ที่ยังไม่มีคู่ครองและครอบครัว จะยังคงให้ความสำคัญต่อกลุ่มเพื่อนอยู่เช่นเดิม เพียงแต่ความผูกพันและรักดีจะเริ่มลดลง จำนวนสมาชิกของกลุ่มก็มักจะน้อยลงด้วย (ศรีเรือน, 2549)

สำหรับผู้หญิง ความสนใจในเรื่องการแต่งกายจะให้ความสำคัญมากพอ ๆ กับระยะวัยรุ่น โดยเฉพาะผู้ที่ยังไม่แต่งงาน หรือแต่งงานแล้วและยังคงทำงานนอกบ้านด้วย จะใช้จ่ายเงินซื้อเสื้อผ้ามาก เพราะเสื้อผ้าที่สวมใส่มีบทบาทสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จในกิจกรรมหลายอย่าง เป็นเครื่องแสดงฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกเหนือจากความต้องการเป็นที่ดึงดูดเพศตรงข้ามเพื่อเอาชนะเพศเดียวกัน และเพื่อฐานะทางธุรกิจหรือการงาน หากเป็นผู้หญิงทำงานนอกบ้านเสื้อผ้ายิ่งต้องมีหลายแบบมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงจึงจำเป็นต้องแสดงบุคลิกตามแบบของเสื้อผ้าที่ตนสวมใส่ โดยคำนึงถึงลักษณะของสีสันหรือรูปแบบที่สวยงามน่ามอง และมักจะคล้อยตามการยอมรับของสังคมเป็นส่วนใหญ่ (เปรมจิต, 2531)

ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ของสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปี พบว่า เสื้อเชิ้ตที่ได้รับคะแนนความพึงพอใจ

สูงสุด ได้แก่ แบบที่ 3 เป็นแบบเสื้อที่นำสวมใส่ง่ายที่สุด มีลักษณะเป็นเสื้อปกแข็ง แขนกุด ใช้เทคนิคตัดต่อผ้าแทรกตรงเกล็ดเสื้อด้านหน้า ตั้งแต่ใต้อกลงมาจนถึงชายเสื้อ ทำให้ตัวเสื้อบานออกเป็นรูปตัวเอ ซึ่งรูปแบบเสื้อผ้าแบบนี้เป็นแบบเรียบ ๆ สวมใส่ง่าย เข้ากับท่อนล่างได้หลากหลาย ในโอกาสไปทำงานหรือลาลอง เหมาะสมกับรูปร่างของคนช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่ต้องการอำพรางช่วงเอวและหน้าท้องที่เริ่มขยายตามสภาพร่างกายของวัย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการตัดต่อผ้าแทรกคล้ายรูปสามเหลี่ยม ซึ่งทิศทางของเส้นตรงที่มีทั้งแนวราบ แนวตั้ง และแนวเฉียง แต่ละทิศทางสามารถลวงตาให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ กันไป ผลของการใช้เส้นแนวเฉียงที่ทำมุมมองสามารถจนเกือบจะเป็น 90 องศาหรือเข้าใกล้เส้นตรงแนวตั้ง จะให้ความรู้สึกในทางเพิ่มความสูง เป็นเส้นที่นิยมกันมากในหมู่ผู้ที่ต้องการจะให้รูปร่างดูสูงโปร่ง คล้ายคลึงกับเส้นทแยงที่นิยมใช้กันมากอีกเส้นหนึ่ง เพราะช่วยซ่อนความบกพร่องของรูปร่าง และยังให้ความรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่ามีชีวิตชีวา (อัจฉรา, 2542) นอกจากนี้ การเพิ่มลวดลายด้วยการจัดวางตำแหน่งและขนาดของลวดลายที่เท่ากันส่วนบนของตัวเสื้อ เช่น บริเวณบ่าหน้า ทำให้เกิดการเน้นเป็นจุดเด่นสะดุดตามากกว่าส่วนอื่นๆ ซึ่งอัจฉรา (2542) กล่าวว่า จุดที่ควรจะเน้น คือ บริเวณบ่าหน้า อันเป็นส่วนที่อยู่สูงระดับสายตาและเป็นสิ่งที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของคนนั้น วิธีที่ใช้เน้นบริเวณที่ต้องการคือ การใช้เส้นสี ผิดสัมผัสที่ตัดกัน โดยให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อเป็นจุดเด่นที่สุด และให้ส่วนอื่นทำหน้าที่สนับสนุนจุดเด่นยิ่งขึ้น

สำหรับกระโปรงที่ได้รับคะแนนความพึงพอใจสูงสุด ได้แก่ แบบที่ 2 เป็นแบบกระโปรงที่นำสวมใส่ง่ายที่สุด มีลักษณะเป็นทรงตรง รูปแบบเรียบเรียบร้อย ความยาวคลุมเข่า ตัดต่อผ้าแทรกด้านผ่าหลังให้ย้วยบานเล็กน้อย เพื่อความคล่องตัวมากขึ้น ประกอบกับการพิมพ์ลวดลายที่มีสีกลมกลืนกับผ้าและการจัดวางตำแหน่งต่อกันเป็นแถบยาวด้านข้างของกระโปรง ช่วยปกปิดต้นขาของผู้สวมใส่ง่ายได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับอัจฉรา (2542) กล่าวว่า เส้นเป็นสิ่งกำหนดโครงร่าง สิ่งที่มาคือเส้นกรอบนอกของเสื้อผ้า เส้นกรอบนอกที่ดีย่อมทำให้เกิดความประทับใจเมื่อพบเห็นและยังแสดงถึงความทันสมัยหรือล้ำสมัยได้ เส้นโค้งจะเน้นถึงความเป็นผู้หญิง อ่อนช้อย และอ่อนวัย เส้นตรงเน้นถึงความผึ่งผาย สง่างาม ซึ่งการใช้เส้นชนิดเดียวกันซ้ำในตำแหน่งเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันจะทำให้เส้นนั้นเด่นชัดขึ้น เท่ากับเป็นการเน้นลักษณะของร่างกายแถบนั้นด้วย

และกางเกงที่ได้รับคะแนนความพึงพอใจสูงสุด ได้แก่ แบบที่ 1 เป็นแบบกางเกงที่นำสวมใส่ง่ายที่สุด มีลักษณะเป็นทรงตรง แบบเรียบๆ ความยาวระดับข้อเท้า แต่กางเกงผ้าซับในตัดออกให้สั้นขึ้นระดับโคนขาหรือกางเกงเด็ก (boy short) ทำให้การสวมใส่ง่ายขึ้น ระบายอากาศได้ดี เหมาะกับสภาพอากาศของประเทศ และช่วยอำพรางต้นขาได้ดีเช่นกัน ถึงแม้ว่าลวดลายบนตัว

กางเกงอาจจะมองเห็นไม่เด่นชัดก็ตาม แต่ลวดลายที่มีสีกลมกลืน มองเห็นกลาง ๆ เช่นนี้ก็มีส่วนช่วยลดความร้อนแรงของสีผ้า เช่น สีแดง เพราะทำให้กางเกงแลดูมีรายละเอียดน่าสนใจขึ้น

โดยสรุปภาพรวมของความพึงพอใจส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง รูปแบบที่ได้รับการพัฒนารูปแบบและมีคะแนนความพึงพอใจสูงสุด ล้วนเป็นแบบเรียบ ๆ และตกแต่งด้วยการพิมพ์ลวดลายที่มีสีกลมกลืนไปทางเดียวกับสีผ้า ทำให้สามารถสวมใส่เข้ากับเสื้อผ้าอื่น ๆ ได้ง่าย นอกจากนี้ ยังมีขนาดและตำแหน่งจัดวางลายที่เหมาะสม ช่วยทำให้เกิดจุดเด่นบนเสื้อผ้าและอำพรางรูปร่างบางส่วนที่ไม่พึงประสงค์จะเปิดเผยของคนในช่วงวัยนี้ โดยระดับราคาขายต่อตัว ทั้ง 3 ชนิดอยู่ในระดับความพึงพอใจปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาการบริโภคเครื่องนุ่งห่มในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ประจำปี 2552 ของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ พบว่า ทักคนคิตที่มีต่อการเลือกซื้อเครื่องนุ่งห่ม (โดยภาพรวม) ของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อยู่ในอายุช่วง 31-35 ปี ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในส่วนของขนาดของเสื้อผ้า ความหลากหลาย และรูปแบบที่ทันสมัย โดยในปัจจุบันเรื่องราคาพบว่า มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ปัจจุบันเรื่องสถานที่ให้ความสำคัญกับการเข้าถึงแหล่งจำหน่ายได้สะดวก และสุดท้ายในส่วนของการส่งเสริมการตลาดส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในเรื่องของอรรถยาศัยของผู้ขาย ดังนั้น ผู้ผลิตจึงควรให้ความสนใจในเรื่องของการออกแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อให้ตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ทั้งด้านความสวยงาม ความคงทนในการใช้สอย และมีความเหมาะสมของราคาของกลุ่มเป้าหมายพึงพอใจที่จะจ่าย โดยต้องมีคุณภาพดี รูปแบบทันสมัย รวมถึงการกระจายสินค้าที่ทั่วถึง

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี เพื่อกำหนดเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีของสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และผลิตภัณฑ์ต้นแบบ จำนวน 15 แบบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ สตรีที่กำลังประกอบอาชีพ อายุระหว่าง 25 - 35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 302 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ โดยการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.1 สรุปผล

5.1.1 สถานภาพทั่วไปของสตรีอายุระหว่าง 25 - 35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร

สตรีส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ภูมิการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพหลักคือ พนักงานหรือผู้บริหารในธุรกิจเอกชน และมีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,000 –20,000 บาท

5.1.2 พฤติกรรมการเลือกซื้อและใช้สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

สตรีส่วนใหญ่นิยมซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีจากแหล่งจำหน่ายสินค้าประเภทห้างสรรพสินค้า ความถี่ในการซื้อสินค้าประเภทเครื่องเสื้อผ้าสตรี คือ 1-2 ครั้งต่อเดือน ช่วงเวลาในการเลือกซื้อ คือ ไม่แน่นอน ชนิดสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีที่นิยมซื้อบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ กางเกง ชุดติดกัน และเสื้อตัวหลวม ตามลำดับ ส่วนเหตุผลอันดับแรกในการเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี คือ รูปแบบของเสื้อที่น่าสนใจ บุคคลที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี คือ เพื่อน ด้านงบประมาณของการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี โดยเฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ไม่เคยตั้งงบประมาณ เสื้อผ้าเครื่องเสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมาแล้ว มักนำมาสวมใส่จริงประมาณ 3-4 ครั้ง และจะหยุดสวมใส่เสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมาแล้ว เมื่อสวมใส่จนรู้สึกเบื่อหรือจำเจแล้ว และส่วนใหญ่มีวิธีการจัดการกับเสื้อผ้าสตรีที่ไม่นำมาสวมใส่แล้ว ด้วยการนำไปให้ญาติพี่น้อง

5.1.3 ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรี เพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า

ด้านรูปแบบเสื้อผ้าในแต่ละชนิด รูปแบบของเสื้อเชิ้ตที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 3.26 ส่วนรูปแบบของกระโปรงที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.28 และรูปแบบของกางเกงที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ แบบที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.15 ซึ่งทุกรูปแบบได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านภาพรวมของชนิดเสื้อผ้าที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือ กระโปรง มีค่าเฉลี่ย 3.13 รองลงมาคือ เสื้อเชิ้ต มีค่าเฉลี่ย 3.09 และกางเกง มีค่าเฉลี่ย 3.07 ซึ่งทุกชนิด ได้รับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมข้อเสนอแนะต่าง ๆ ดังนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

5.2.1.1 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของสตรีอายุระหว่าง 25-35 ปีที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสติกประเภทเสื้อผ้าสตรี อยู่ในระดับปานกลางทุกชนิด และทุกรูปแบบ อาจเนื่องมาจากวิธีการที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบยังไม่เหมาะสม เช่น การตัด เพิ่ม ลดทอน แขนเสื้อให้สั้นขึ้นหรือปรับเป็นเสื้อแขนกุด กางเกงขายาวปรับให้เป็นขาสั้น ซึ่งไม่สามารถปกปิดจุดบกพร่องของกลุ่มตัวอย่างได้

5.2.1.2 ลวดลายไม่ชัดเจนเมื่ออยู่บนผ้าสีเข้ม เทคนิคการพิมพ์รูปลวดไม่เหมาะสมกับผ้าสีเข้ม เพราะทำให้ลวดลายดูสีจมและกลืนไปกับพื้นผ้าซึ่งมีโครงสร้างการทอที่โปร่งบาง ถึงแม้ว่าลวดลายนั้นจะปรับสีให้ดูสว่างขึ้นแล้วก็ตาม แนวทางการแก้ไขที่พอปรับแก้ได้ คือ การปรับสีให้ลวดลายนั้นมีความเข้มดำมากขึ้น ช่วยให้เห็นเป็นลวดลายบนเสื้อผ้าได้ชัดเจนขึ้น

5.2.1.3 การพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าต้องคำนึงถึงเทคนิคที่ใช้ปรับรูปแบบให้เหมาะสมกับเนื้อผ้า เนื่องจากบางขั้นตอนการปรับรูปแบบนั้นอาจจำเป็นต้องมีการเลาะผ้าบางส่วนก่อนการเพิ่ม ลด ตัดทอนรายละเอียดอื่นๆ ต่อไป ซึ่งการเลาะผ้า อาจไม่เหมาะกับผ้าชนิดบางเบา เพราะจะ

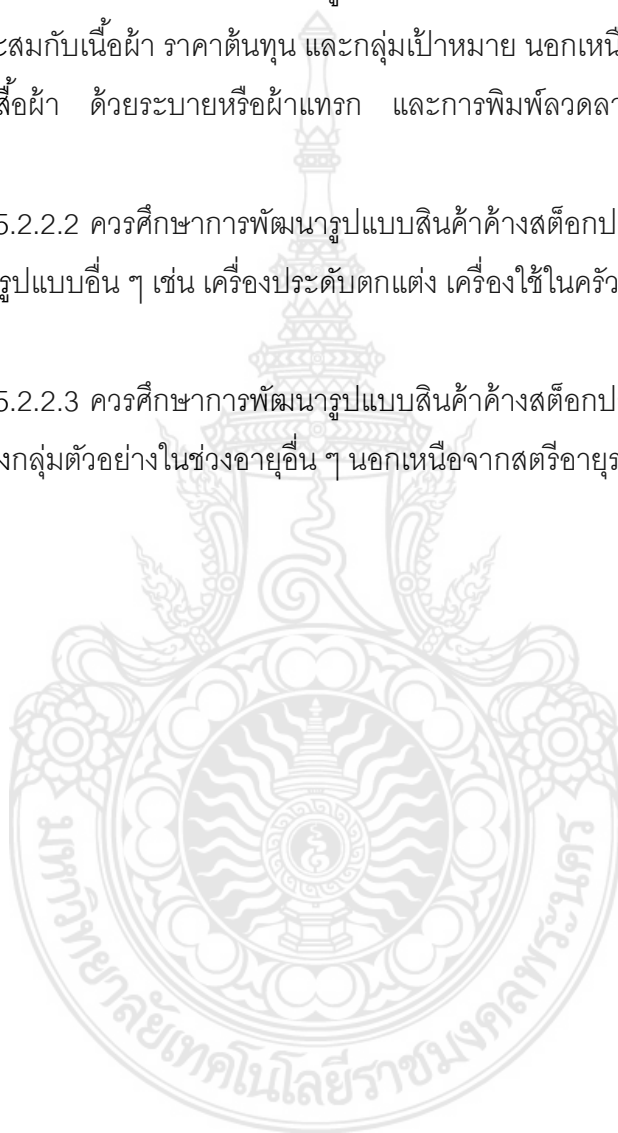
ทำให้ผ้าเกิดความเสียหาย หลุดลุ่ยง่าย และเสียเวลาในการปฏิบัติงานมากขึ้น ดังนั้น หากไม่จำเป็นไม่ควรเลาะผ้าหรือพยายามเลาะผ้าให้น้อยที่สุด

5.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

5.2.2.1 ควรศึกษาการพัฒนาในรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีโดยวิธีการอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับเนื้อผ้า ราคาต้นทุน และกลุ่มเป้าหมาย นอกเหนือจากการตัด เพิ่ม ลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้า ด้วยระบายหรือผ้าแทรก และการพิมพ์ลวดลายแบบรูปลอก (Transfer Printing)

5.2.2.2 ควรศึกษาการพัฒนาในรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น เครื่องประดับตกแต่ง เครื่องใช้ในครัวเรือน หรือผลงานศิลปะ เป็นต้น

5.2.2.3 ควรศึกษาการพัฒนาในรูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีและความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุอื่น ๆ นอกเหนือจากสตรีอายุระหว่าง 25 – 35 ปี

เอกสารอ้างอิง

- กมล พรหมหล้าวรรณ. 2534. **อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเบื้องต้น**. โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- กานต์ธิดา ไชยมา. 2550. **“รูปแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากผ้าม่อฮ่อม”** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาคหกรรมศาสตร์ ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กิตติศักดิ์ อริยะเครือ, จรูญ คล้ายจ้อย, ทวีศักดิ์ สาสงเคราะห์, นฤพน ไพศาลตันติวงศ์ และ สงคราม เสนาธรรม. 2556. **“การพัฒนาผ้าทอพื้นเมืองด้วยเทคนิคการพิมพ์เส้นด้าย ยีนแบบ Silk Screen เพื่อพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอสู่วิสาหกิจชุมชน (OTOP)”** คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- จรัล พรหมคำตัน. 2529. **จิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. ฝ่ายเอกสารการพิมพ์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา, เชียงใหม่.
- จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. 2543. **การออกแบบเครื่องแต่งกาย**. โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- จารุพรรณ ทรัพย์ปรง. 2548. **เอกสารคำสอนรายวิชาหลักการออกแบบศิลปกรรม**. คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- จิตรพี ชวลาวัฒน์. 2551. **การออกแบบเครื่องแต่งกาย**. อินฟอรมีเดีย พรินต์ติ้ง, กรุงเทพฯ.
- จุฑาทิพ รัตนระนาพันธ์. 2554. **การตกแต่งเสื้อผ้า**. โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- ณัฐชลิ นามบุญศรี. 2552. **ธุรกิจเสื้อผ้า รวยได้ด้วยสไตล์ตัวเอง**. พิมพ์ดี จำกัด, ม.ป.ท.
- ดิสนีย์ สิงหวรรณศรี. 2552. **@ออกแบบสิ่งทอ**. โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- ดุขฎี สุนทรารชุน. 2531. **การออกแบบลายพิมพ์ผ้า**. โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- นวลแข ปาลิวนิช. 2542. **ความรู้เรื่องผ้าและเส้นใย(ฉบับปรับปรุงใหม่)**. ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน), กรุงเทพฯ.
- เปรมจิต เอกธรรมชลาสัย. 2531. **จิตวิทยาพัฒนาการ**. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว วิทยาลัยครูลำปาง สหวิทยาลัยล้านนา, ลำปาง.
- พรรณงาม สุวรรณเสวก. 2542. **เทคนิคการสร้างแบบตัดเสื้อสตรี**. พรวนการพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- พิชิต ฤทธิจรูญ. 2549. **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. เฮ้าส์ ออฟ เคอร์รี่ส์, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

แพนด้าสกรีน (นามแฝง). 2552. **ประเภทการพิมพ์**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :

<http://www.pandascreen.com/main/content>, 15 พฤษภาคม 2555.

ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร. ม.ป.ป. **เอกสารคำสอน วิชา วป511 สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางพฤติกรรมศาสตร์ 1**. สถาบันวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ มศว, กรุงเทพฯ.

วรรณิ์ เกมเกตุ. 2551. **วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

วิมลรัตน์ ศรีจรัสสิน. 2550. **เทคโนโลยีสิ่งทอเบื้องต้น**. คราฟแมนเพรส จำกัด, กรุงเทพฯ.

วิไลพร จันทะวงศ์. 2549. **“การพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาดของผู้จำหน่ายสินค้าศูนย์การค้าเซ็นเตอร์พ้อยต์ 2003 จังหวัดอุดรธานี”** ปรินฎยานิพนธ์. สาขาการจัดการเชิงกลยุทธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์. 2553. **หลักการออกแบบศิลปะ Principles of Design**.

พิมพ์ดี จำกัด, กรุงเทพฯ.

ศรีภาณุณา พลอาสา. 2540. **การตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูปเชิงอุตสาหกรรม**. ต้นไทรการพิมพ์, กรุงเทพฯ.

ศรีนวล แก้วแพรก. 2535. **เอกสารประกอบการสอนวิชาการออกแบบและเลือกเสื้อผ้า**.

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.

ศรีเรือน แก้วก้างวาล. 2549. **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย วัยรุ่น-วัยสูงอายุ**.

พิมพ์ครั้งที่ 9. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ศิริวัลย์ แซ่จิ่ง. 2556. **วงจรสีธรรมชาติ**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :

<http://art35kururat.blogspot.com>, 5 กุมภาพันธ์ 2557.

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ THTI. 2552. **การศึกษาการบริโภคเครื่องนุ่งห่มในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล (ประจำปี 2552)**.

สาคร ชลสาคร. 2545. **วัสดุที่ใช้ผลิตและตกแต่งเสื้อผ้า**. โรงพิมพ์คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, ปทุมธานี.

สาคร ชลสาคร. 2553. **รูปร่างกับโครงสร้างเสื้อผ้า**. ทริปปี้ด กรุ๊ป จำกัด, กรุงเทพฯ.

สุภัททา ปิณฑะแพทย์. 2527. **จิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. ภาควิชาจิตวิทยา

คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.

เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย. 2549. **ศิลปการตกแต่งเสื้อ**. โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- สมชาย วรวิเศษมงคล. 2554. **สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, อุดรธานี.
- อภิชาติ สนธิสมบัติ. 2545. **กระบวนการทางเคมีสิ่งทอ**. ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน), กรุงเทพฯ.
- อัจฉรา วรรณสถิตย์. 2542. **เอกสารประกอบการสอนวิชา VD 251 การออกแบบแฟชั่น 1 (Fashion Sketching and Design)**. สาขาวิชาการออกแบบทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)
- อัจฉราพร ไสละสูต. 2522. **ความรู้เรื่องผ้า**. พิมพ์ครั้งที่ 5. ห้างหุ้นส่วน จำกัด อักษรบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- อุไรวรรณ ไทร้อย. 2545. **“ความพึงพอใจที่มีต่อเสื้อนอกตกแต่งด้วยผ้าชนิด บ้านคำพระจังหวัดอำนาจเจริญ”** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Marypaul Yates. 1995. **Textiles A Handbook for Designers**. W.W.Norton&Company,Inc., New York.
- _____. 2554. **มาดัดแปลงเสื้อผ้ากันหนาว**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.sweetgirl.bigshopping.com>, 7 ตุลาคม 2554.
- _____. 2554. **ความรู้เกี่ยวกับเสื้อ**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://prawinrat.com/textiledesign/classification_of_fiber.htm, 15 พฤษภาคม 2555.
- วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี 41101. ม.ป.ป.. **การซ่อมแซมและดัดแปลงเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย**. [Online] Available : http://www.str.ac.th/Service106/ElearnM4/NG_41101, 15 พฤษภาคม 2555.
- Indulgy. n.d. **Men's shirt refashion**. [Online] Available : <http://indulgy.com/post/TbZGy8Hd1/mans-shirt-refashion-this-blogger-makes-it-loo>. 21 April 2011.
- KATH_RED. 2009. **Shirt Dress transformation**. [Online] Available : <http://whipup.net/2009/05/14/shirt-dress-transformation>, 21 April 2011.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

Kristena. 2009. **Refashion:thimbly things**. [Online] Available :

<http://mustardandsage.wordpress.com/2009/09/15/refashion-thimbly-things>, 21 April 2011.

Ohm599. 2012.**Heat Transfer**. [Online] Available :

<http://lasercutstore.blogspot.com/2012/12/heat-press-machine.html>, 4 April 2014.

Popgloss. n.d. **Recycled dresses-skirts**. [Online] Available :

<http://popgloss.com/recycled/ff2b6e3b8548c3e5df044ed23efa4f79&pageoffset=24>, 21 April 2011.

Signs & Marks. 2012. **Trend Forecast Summer Spring 2013**. [Online] Available :

<http://www.google.com>, 12 December 2011.

Tip Junkie. n.d. **Spring sweater refashion sewing**. [Online] Available :

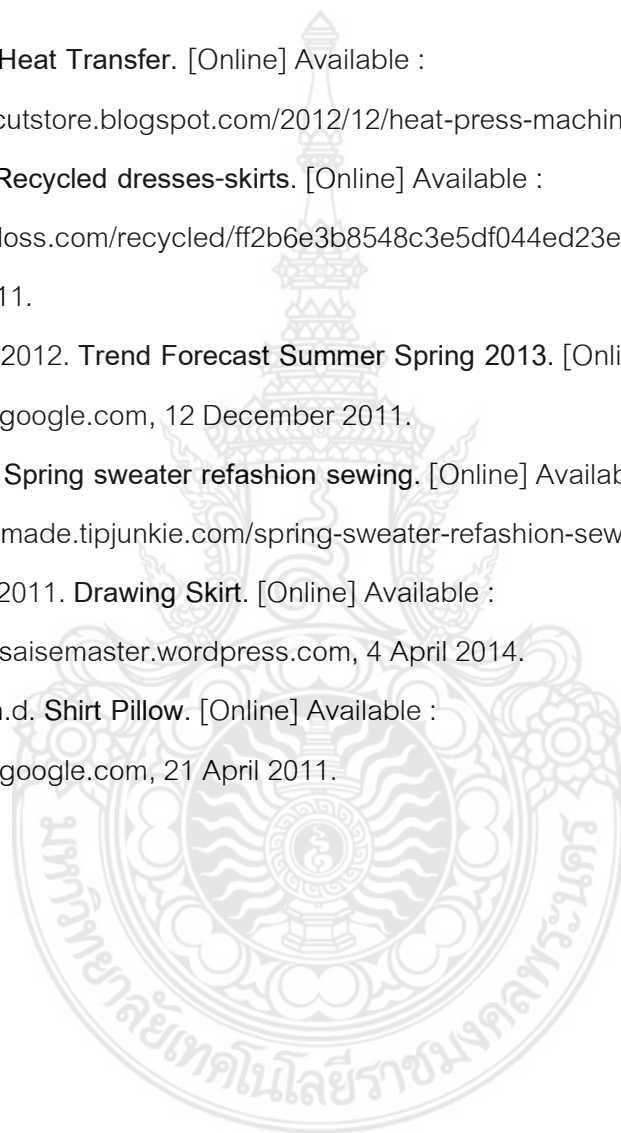
<http://homemade.tipjunkie.com/spring-sweater-refashion-sewing>, 21 April 2011.

_____. 2011. **Drawing Skirt**. [Online] Available :

<http://www.saisemaster.wordpress.com>, 4 April 2014.

_____. n.d. **Shirt Pillow**. [Online] Available :

<http://www.google.com>, 21 April 2011.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ข แบบสอบถาม

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

**รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถาม และพิจารณาคัดเลือก
ผลงานการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็น
ผลิตภัณฑ์ใหม่**

- 1.รองศาสตราจารย์จิตรพี ชวลาวัฒน์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาทัศนศิลป์
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- 2.ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรรยา คล้ายจ้อย
อาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 3.อาจารย์อัศจรรยวรรณ ณ สงขลา
อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 4.อาจารย์เกศทิพย์ กรี่เงิน
อาจารย์ประจำสาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 5.คุณกัลยา ไวยานนท์
ผู้จัดการบริษัท ศิริชัยเกียรติ จำกัด
ในเครือบริษัท บุติคินิวซิตี จำกัด (มหาชน)
- 6.คุณกฤติกา จึงดำรงกิจ
นักออกแบบเสื้อผ้า บริษัท ศิริชัยเกียรติ จำกัด
ในเครือบริษัท บุติคินิวซิตี จำกัด (มหาชน)
- 7.คุณกมลศิริ ใจชื่น
ผู้จัดการแบรนด์ บริษัท ภูเพชร จำกัด
ในเครือบริษัท บุติคินิวซิตี จำกัด (มหาชน)

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถามความพึงพอใจ

เรื่อง การพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่าย

เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

คำอธิบาย

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าอิสระ ระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี

ของสตรีอายุระหว่าง 25 – 35 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์

การพัฒนารูปแบบเสื้อผ้า หมายถึง การปรับเปลี่ยนแบบเสื้อผ้าพื้นฐานให้มีลักษณะแตกต่างไปจากเดิม ด้วยการเพิ่มเติมหรือลดทอนรายละเอียดของเสื้อผ้าสตรี โดยใช้เทคนิคผ้าระบาย การแทรกผ้า และการพิมพ์รูลอก (Transfer Printing)

สินค้าค้ำสต็อก หมายถึง สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน) ที่นำออกจำหน่ายแล้วแต่ไม่สามารถทำยอดขายได้หมด จึงเหลือค้างเป็นจำนวนมากและเก็บเป็นสต็อกสินค้าเพื่อรอจำหน่ายในครั้งต่อไป

สตรีวัยทำงาน หมายถึง ผู้หญิงอายุระหว่าง 25 – 35 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสมาชิกจากการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของบริษัท บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความพึงพอใจของสตรีอายุระหว่าง 25 – 35 ปีที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี เพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ประกอบด้วยคำถาม 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการเลือกซื้อและใช้สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

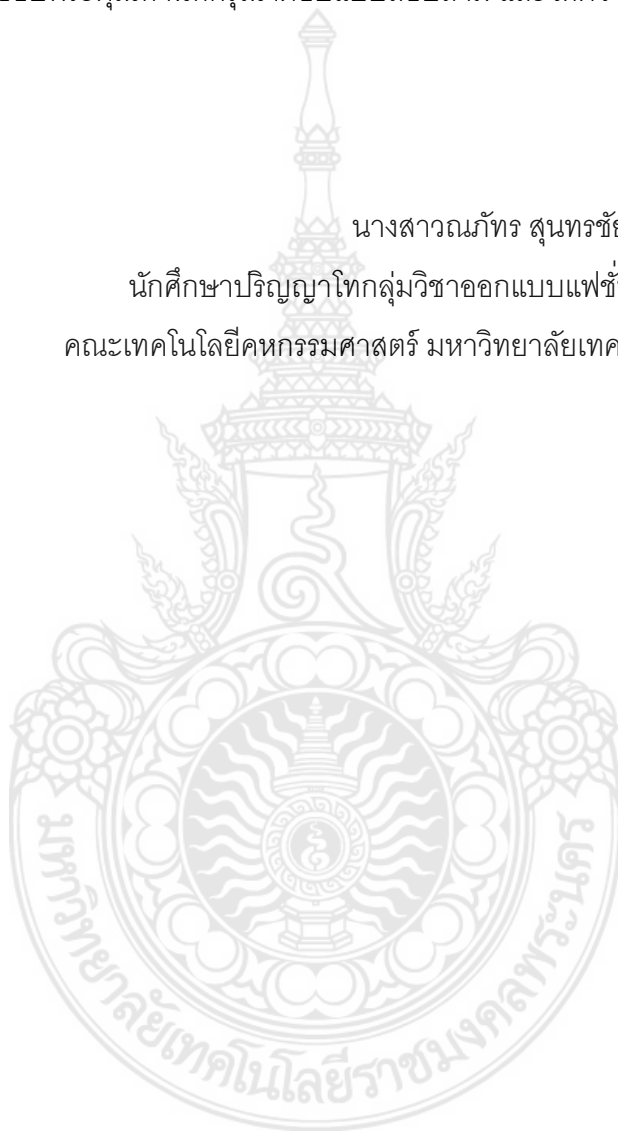
ตอนที่ 3 ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบสินค้าค้ำสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี เพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

2. ขอความร่วมมือจากท่าน พิจารณาข้อคำถามและตอบคำถามให้ครบทุกข้อ โดยตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน
3. ข้อมูลที่รวบรวมได้ จะนำไปใช้ในการศึกษาและพัฒนาเท่านั้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นางสาวณภัทร สุนทรชัย

นักศึกษาปริญญาโทกลุ่มวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนารูปแบบสินค้าค้างสต็อกประเภทเสื้อผ้าสตรี
เพื่อจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงใน ( ) หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่ตรงกับความจริง
เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. สถานภาพ

☐ โสด	☐ สมรส
☐ หย่า / หม้าย	
2. วุฒิการศึกษา

☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก	☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
3. อาชีพหลัก

☐ รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	
☐ พนักงาน / ผู้บริหารในธุรกิจเอกชน	
☐ ประกอบอาชีพส่วนตัว / เจ้าของกิจการ	
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....	
4. รายได้ต่อเดือนของท่าน

☐ 10,000 – 20,000 บาท	
☐ 20,001 – 30,000 บาท	
☐ 30,001 – 40,000 บาท	
☐ 40,001 – 50,000 บาท	
☐ 50,000 บาทขึ้นไป	

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการเลือกซื้อและใช้สินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงใน ( ) หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่ตรงกับความจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. ท่านชอบซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี จากแหล่งใด มากที่สุด
  - ( ) ห้างสรรพสินค้า
  - ( ) ร้านจำหน่ายสินค้าของบริษัทโดยตรง
  - ( ) อินเทอร์เน็ต
  - ( ) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
2. ความถี่ในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีของท่าน
  - ( ) น้อยกว่า 1 ครั้งต่อเดือน
  - ( ) 1 – 2 ครั้งต่อเดือน
  - ( ) 3 – 4 ครั้งต่อเดือน
  - ( ) มากกว่า 4 ครั้งต่อเดือน
3. ช่วงเวลาใดที่ท่านจะเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี
  - ( ) วันจันทร์ – ศุกร์ หลังเลิกงาน
  - ( ) วันหยุดเสาร์ – อาทิตย์
  - ( ) วันหยุด / เทศกาล
  - ( ) ไม่แน่นอน
4. ท่านซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรีชนิดใด บ่อยที่สุด (ให้เลือกเพียง 3 ชนิด)
  - ( ) แจ็กเก็ต / เสื้อสูท
  - ( ) ชุดติดกัน
  - ( ) กระโปรง
  - ( ) กางเกง
  - ( ) เสื้อตัวหลวม
  - ( ) เสื้อเชิ้ต

5. ท่านเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี เพราะเหตุผลใดเป็นอันดับแรก
- ( ) รูปแบบของเสื้อที่น่าสนใจ
  - ( ) สีสีนของเสื้อผ้าสะดุดตา
  - ( ) ลวดลายสวยโดดเด่น
  - ( ) ตราสินค้ามีชื่อเสียง
  - ( ) ราคา
  - ( ) บริการของพนักงานขาย
  - ( ) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
6. บุคคลใดช่วยท่านตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี
- ( ) แฟน /สามี
  - ( ) เพื่อน
  - ( ) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
7. งบประมาณเฉลี่ยต่อเดือนของท่านในการซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าสตรี
- ( ) 1,001 – 2,000 บาท
  - ( ) 2,001 – 3,000 บาท
  - ( ) 3,001 บาทขึ้นไป
  - ( ) ไม่เคยตั้งงบประมาณ
8. เสื้อผ้าสตรีที่ท่านซื้อมาแล้ว มักนำมาสวมใส่จริงประมาณกี่ครั้ง
- ( ) 1 – 2 ครั้ง
  - ( ) 3 – 4 ครั้ง
  - ( ) 5 ครั้งขึ้นไป
  - ( ) บางตัวยังไม่เคยสวมใส่เลย
9. ท่านจะหยุดสวมใส่เสื้อผ้าสตรีที่ซื้อมา เมื่อใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ( ) สวมใส่จนดูเก่าแล้ว / ชำรุด
  - ( ) สวมใส่จนรู้สึกเบื่อ จำเจแล้ว
  - ( ) ซื้อเสื้อผ้ามาใหม่
  - ( ) ล้าสมัย
  - ( ) สวมใส่แล้วรู้สึกไม่มั่นใจ
  - ( ) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

10. ท่านมีวิธีจัดการกับเสื้อผ้าสตรีที่ไม่นำมาสวมใส่แล้ว อย่างไร

- ( ) บริจาคการกุศล
- ( ) ขายของมือสอง
- ( ) ให้ญาติพี่น้อง
- ( ) ซ่อมแซม ดัดแปลงเสื้อผ้าเป็นรูปแบบใหม่
- ( ) เก็บรวมกันไว้ในถุง
- ( ) ไม่มีการจัดการใดๆ

ตอนที่ 3 ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรีเพื่อจำหน่าย เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

คำชี้แจง 1. อ่านข้อคำถามในตาราง แล้วพิจารณาภาพการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรี

2. ทำเครื่องหมาย $\checkmark$ ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนารูปแบบเสื้อผ้าสตรี

3. ระดับความพึงพอใจ กำหนดดังนี้

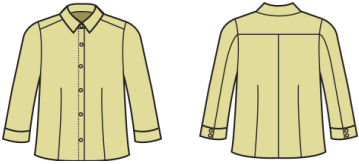

ระดับ 5 = มีความพึงพอใจมากที่สุด

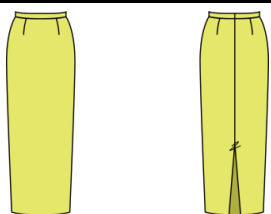

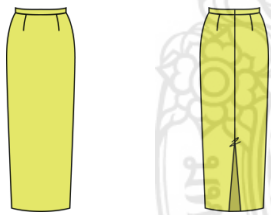

ระดับ 4 = มีความพึงพอใจมาก

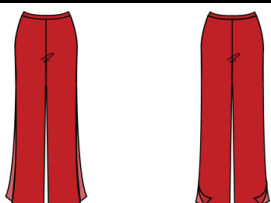

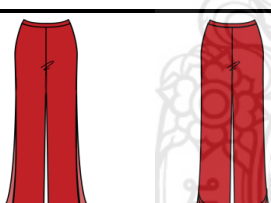

ระดับ 3 = มีความพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 = มีความพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 = มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ก่อนพัฒนารูปแบบ		หลังพัฒนารูปแบบ														
		แบบที่ 1					แบบที่ 2					แบบที่ 3				
																
ระดับความพึงพอใจ		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
รายการประเมิน																
1. แบบเสื้อน่าสวมใส่																
2. แบบเสื้อเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)																
3. ลวดลายมีความเหมาะสมกับแบบเสื้อ																
4. สีสีนของลวดลายมีความกลมกลืนกับผ้าพื้น																
5. จัดวางตำแหน่งลายบนแบบเสื้อเหมาะสม																
6. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ																
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 1,000-1,500 บาท																
8. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ																
ก่อนพัฒนารูปแบบ		หลังพัฒนารูปแบบ														
		แบบที่ 4					แบบที่ 5									
																
ระดับความพึงพอใจ		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
รายการประเมิน																
1. แบบเสื้อน่าสวมใส่																
2. แบบเสื้อเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)																
3. ลวดลายมีความเหมาะสมกับแบบเสื้อ																
4. สีสีนของลวดลายมีความกลมกลืนกับผ้าพื้น																
5. จัดวางตำแหน่งลายบนแบบเสื้อเหมาะสม																
6. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ																
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 1,000-1,500 บาท																
8. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ																

ก่อนพัฒนารูปแบบ		หลังพัฒนารูปแบบ														
		แบบที่ 1					แบบที่ 2					แบบที่ 3				
																
ระดับความพึงพอใจ		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
รายการประเมิน																
1. แบบกระโปรงน่าสวมใส่																
2. แบบกระโปรงเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกิ่งลำลอง)																
3. ลวดลายมีความเหมาะสมกับแบบกระโปรง																
4. สีเส้นของลวดลายมีความกลมกลืนกับผ้าพื้น																
5. จัดวางตำแหน่งลายบนกระโปรงเหมาะสม																
6. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ																
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 900-1,400 บาท																
8. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ																
ก่อนพัฒนารูปแบบ		หลังพัฒนารูปแบบ														
		แบบที่ 4					แบบที่ 5									
																
ระดับความพึงพอใจ		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1					
รายการประเมิน																
1. แบบกระโปรงน่าสวมใส่																
2. แบบกระโปรงเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกิ่งลำลอง)																
3. ลวดลายมีความเหมาะสมกับแบบกระโปรง																
4. สีเส้นของลวดลายมีความกลมกลืนกับผ้าพื้น																
5. จัดวางตำแหน่งลายบนกระโปรงเหมาะสม																
6. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ																
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 900-1,400 บาท																
8. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ																

ก่อนพัฒนารูปแบบ		หลังพัฒนารูปแบบ														
		แบบที่ 1					แบบที่ 2					แบบที่ 3				
																
ระดับความพึงพอใจ		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
รายการประเมิน																
1. แบบกางเกงน่าสวมใส่																
2. แบบกางเกงเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)																
3. ลวดลายมีความเหมาะสมกับแบบกางเกง																
4. สีสีนของลวดลายมีความกลมกลืนกับผ้าพื้น																
5. จัดวางตำแหน่งลายบนกางเกงเหมาะสม																
6. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ																
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 800-1,300 บาท																
8. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ																
ก่อนพัฒนารูปแบบ		หลังพัฒนารูปแบบ														
		แบบที่ 4					แบบที่ 5									
																
ระดับความพึงพอใจ		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1					
รายการประเมิน																
1. แบบกางเกงน่าสวมใส่																
2. แบบกางเกงเหมาะสมกับการใช้งาน (สวมใส่ทำงานกึ่งลำลอง)																
3. ลวดลายมีความเหมาะสมกับแบบกางเกง																
4. สีสีนของลวดลายมีความกลมกลืนกับผ้าพื้น																
5. จัดวางตำแหน่งลายบนกางเกงเหมาะสม																
6. ปรับเปลี่ยนรูปแบบการสวมใส่ได้หลายแบบ																
7. ราคาขาย/ตัว อยู่ระหว่าง 800-1,300 บาท																
8. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ																

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ นามสกุล   ณภัทร สุนทรชัย
 วัน เดือน ปีเกิด   19 กรกฎาคม 2525
 ภูมิลำเนา   อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์บัณฑิต (สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ เอกสิ่งทอและเครื่องแต่งกาย)	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2549

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

การตลาดฝ่ายโรงงาน บริษัท ศรีชัยเกียรติ จำกัด (ในเครือบริษัท บุตคินิวซีตี้ จำกัด (มหาชน))

